LICEENII

G. Ş. Ovu

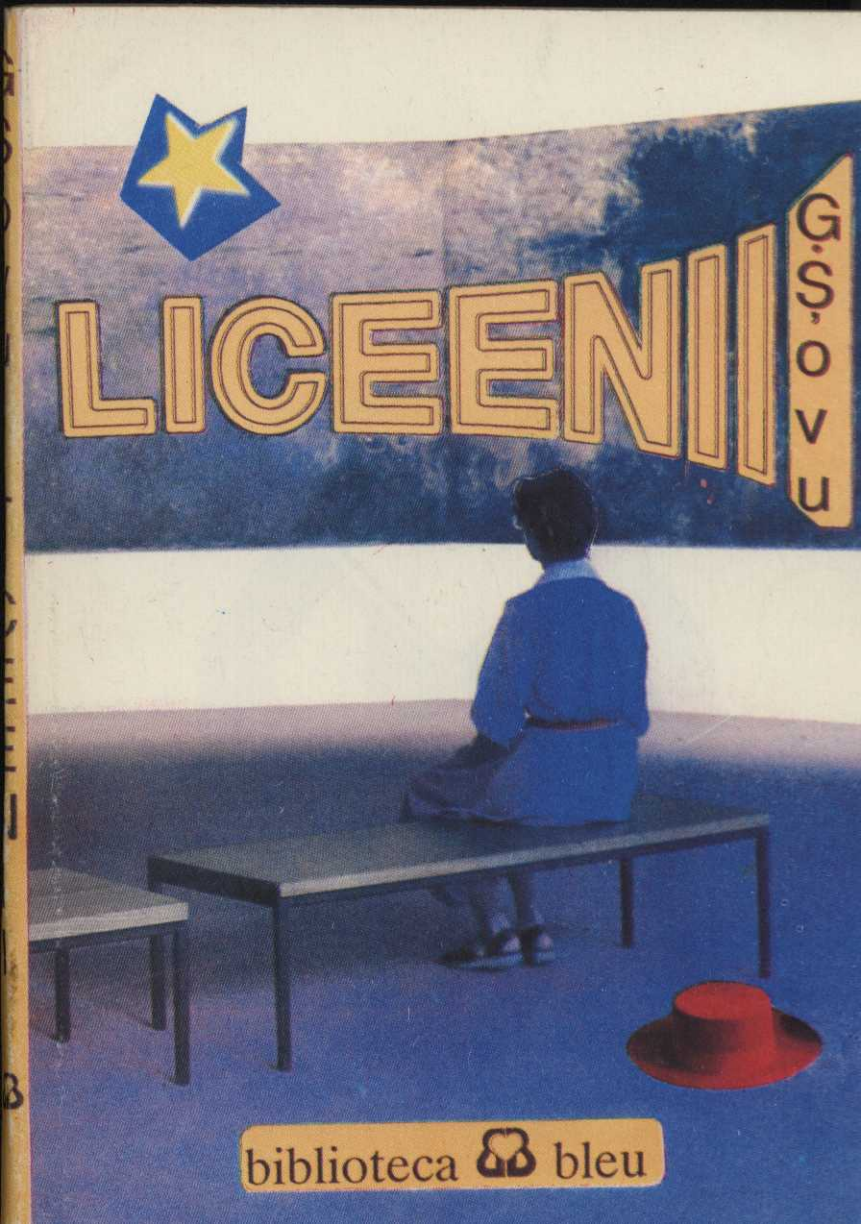

biblioteca bleu

GEORGE ȘOVU

*

LICEENII

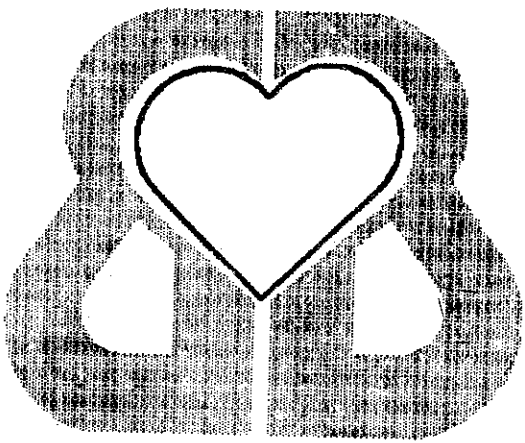

BIBLIOTECA BLEU

Colecția *BIBLIOTECA BLEU*

GEORGE ȘOVU

LICEENII

- roman -

ANDRIEȘ C. LUCIAN
Nr 1754
Biblioteca Personală

EDITURA IACOBI
1991

COPERTA: **DAN SORIN**

LECTOR: **A. CĂLIN**
TEHNOREDACTOR: **C. GHENESCU**
ISBN 973-95260-4-7

Ar fi vrut să întrebe pe oricine din jurul lui, ori de cine știe unde: "Nu vi se întîmplă, din cînd în cînd, să vi se *agațe*, așa, *ceva* de suflet? Ca de pildă, *o vorbă, un sunet, o frîntură de melodie*, care să sufle - ele, toate acestea, ca și altele - spre tine o frîntură de viață în plus? Mai ales atunci cînd viața ta intră, ori ți se pare că intră, într-un con de umbră, cînd peste ea șuieră - șarpe otrăvit - un vînt de pustiire?!...

Ar fi vrut să întrebe..., dar, mai întîi, că nu prea avea pe cine... Pe bunicul? Da! El i-ar fi răspuns cu siguranță, în modul cel mai sincer! Dar... Și, de-aici, ar fi putut începe alte întrebări: "Nu înțeleg, nepoate..., cum, adică?...

Pe tatăl lui să-l întrebe?! Da, poate că... Dar, de unde să-l ia? El e aproape tot timpul plecat, pe locomotivă!... Și, cîte întrebări - cărora trebuie, musai, să le găsească răspunsul cel potrivit, nu i-or fi pătrunzînd și lui în ochi și în suflet, în fiecare zi, țîșnind din acel orizont ce curge, la nesfîrșit, pe două linii... care nu se întîlnesc niciodată?!...

Pe Ionică - prietenul și colegul de-o viață? Păi, pe el chiar l-a întrebat!

"Nu! Categoric - nu! i-a răspuns. Iar argumentul este logic: ca să se poată <<agăța>> - precum zici - acel <<ceva>> ar trebui să aibă... *tihnă*, ca să zic așa... Ori, eu... circul! Mă mișc! Veșnic - mă mișc! Asta e! Așa că... nu! Categoric, nu!"

Și, totuși, nu vi se întîmplă, din cînd în cînd, să vi se *agațe*, așa, *ceva* de suflet? Ca, de pildă, *o vorbă, un sunet, o frîntură de melodie*, care...

Mie - da! Iată, spre exemplificare: "Să înveți, dragul mamei, să înveți... căci singura zestre ce nu se pierde este învățătura!"... Așa mi-a spus ea, *mama*, înainte de a închide ochii pentru totdeauna... Dar nu știu cum, nu știu cum acest *ceva*, atît de prețios s-a... pierdut de mine, în timpul *mișcării* prin viață - cum ar spune Ionică. S-a pierdut și eu aproape că am uitat îndemnul! Poate că și de aceea... Uite însă că, în vara care a trecut...

Era într-o dimineața frumoasă. Ieșise în grădină cu puțin chiar înainte de răsăritul soarelui. Așa proceda în fiecare zi: era plăcerea lui *deosebită* de a fi martor la *nașterea luminii*, care venea în viața lor - a oamenilor din acel sat - de dincolo de orizontul dealului pe care ar fi putut, parcă, să-l mîngîie cu degetele...

Și, ca de fiecare dată, în aceste momente, se gîndea

la Dana, la colega lui de clasă, care, timp de un an întreg, nu-l băgase niciodată cu adevărat în seamă. Și pe care... el o iubea!...

Dana și Soarele... Hm! Nu vă grăbiți să rîdeți! De zîmbit - aveți voie, dar de rîs... vă rog eu - nu vă grăbiți! Pentru că, niciodată nu se știe...

Ei, bine: *Dana* și *Soarele* - asta voia să spună băiatul - erau pentru el totuna! Adică *viața*! Adică, fără...

"Să înveți! Auzi, Mihai mamă, să înveți! Căci singura zestre care...

Iar el... uitase! Închipuiți-vă, uitase! Ori, poate că...

Uite însă, în vara care a trecut...

Era în dimineața aceea frumoasă. El privea soarele răsărind și se gîndea la iubirea lui tristă, aproape fără speranță... Cînd, deodată, cineva i-a pus palma pe umăr și i-a ciocănit cu degetul în tîmplă... Iar semnalul acela, nu știu cum, a pătruns înăuntru și a izbit un *punct*, și *punctul* a tremurat... frumos, născînd, din unduirile sale, un *cerc*, iar *cercul* și-a întins aripile pentru ca, din filfîirea lor, să se nască altul... ș-apoi altul, care, obsedate fiind de punctul din mijloc, s-au prins în horă, au început să cînte: "Ani de liceu/ Cu emoții la română,/ Scumpii ani de liceu/ Cînd la *mate* dai de greu!.../ Ani de liceu/ Cînd ții soarele în mînă/ Și te crezi legendar Prometeu!.../ Ani de liceu/ Cînd se-ntîmpl- o tragedie/ Fiindcă el te-a zărit/ La un film cu alt băiat,/ Ani de li-

ceu/ Împletind cu poezie/ Tot ce ai tu mai bun, mai curat!..."

Vorbele, născute din suflet, s-au prins bine de el - așa, ca să nu se mai piardă... Și-au început să bombăne, să bombăne... tot mai lin, tot mai cald, mai frumos, chemînd în hora lor armonii de sunete... pe care le șoptea, tandru și blînd, chitara din mîinile lui Mihai... "Ani de liceu/ Cu emoții la română/ Scumpii ani de liceu/ Cînd la *mate* dai de greu!..."

Băiatul oftă din adîncul sufletului... Asta era: *anii* de liceu abia începuseră, unul singur trecuse doar, iar el, la *mate*, dăduse deja "de greu"!...

Și cîntecul a continuat să murmure în el toată vara, în fiecare zi, în fiecare clipă, chiar și noaptea - în somn -, căci altfel cum, să murmure, iar el, băiatul, Mihai, să-și spună mereu că *n-o iubește*, că n-o *mai* iubește pe ea, pe Dana, fiindcă, la urma-urmei, și din cauza ei l-a lăsat *Isoscel* corigent...

"Da, dar dacă e să fii sincer - i-a șoptit cineva de-acolo, din mijlocul acelui cîntec - trebuie să recunoști că nu <<din cauza ei>>, în primul rînd!" Iar băiatul, ca să poată *cînta* mai departe, a recunoscut, începînd să întoarcă și pe-o parte și pe alta zilele și nopțile lui din acel prim an de liceu, în care și el, și Ionică...

ANDRIEȘ C. LUCIAN
Nr 1754
Biblioteca Personală

2

... Veniseră din acel sat. Au vrut să facă liceul în București. Au dat examen, dar apoi nu le-a fost prea ușor. În special la matematică, Isoscel - cum o porecliseră elevii pe profesoară - era din cale-afară de severă... Mihai nu-și mai amintea exact cum se orînduiseră treburile, dar era clar că începuseră prost. N-au reușit să intre la timp în cadență și-apoi au mers șchiopătînd tot anul. Și, dacă pentru Ionică lucrurile se mai potriveau cît de cît - în sensul că era de așteptat, după toate năstrușniciile de care se ținea, el, Mihai, premiant în fiecare clasă primară și de gimnaziu, "să ajungă în halul acela"... era prea de tot!... Chiar așa îi și spusese Isoscel, către sfîrșitul anului școlar, cînd, întîmplător, s-a uitat pe foaia matricolă cu care venise din comuna lui:

"Ce s-a întîmplat cu tine, *puișor* (acesta era apelativul cu care se adresa ea elevilor)? Am văzut că pînă acum ai fost premiant... Cum de-ai ajuns în halul acesta, să rămîi corigent?... Pentru că acum e prea tîrziu, n-ai cum să-ți mai îndrepți notele!... Ia să te pui cu burta pe carte la vară! Că altfel, în toamnă, la corigență, nu treci! Și tu, și prietenul tău Ionică! Ne-am înțeles?"...

Clipele acelea au fost groaznice pentru Mihai... Ionică făcea pe grozavul, ca de obicei... Cei mai mulți elevi din clasă îi priveau scrutător. Îi privea și Dana, care parcă

atunci lua cunoștință de existența lor. Îi cerceta și Șerban, premiantul clasei, prietenul Danei.

"Cum să mă fi văzut tu pe mine - o întreabă Mihai pe Dana, în gînd, bineînțeles, dacă n-ai avut ochi decît pentru Șerban? Deși *eu* ți-am pus, de-atîtea ori, garoafe în bancă, nu el. A trebuit să mă apostrofeze Isoscel, ca să mă privești și tu o dată cu atenție..."

Îi venea să plîngă, de necaz. Se înroșise pînă în vîrful urechilor...

După amiază, la internat, cînd a intrat în camera de baie și s-a privit în oglindă, și-a spus:

"Mi-e rușine!" Și i-a fost silă să stăruie cu ochii pe chipul pe care în acel an începuse să-l descopere și de care devenise din ce în ce mai mîndru.

"Ai crezut c-o *să te vadă* - mai rosti el din ușă, întorcînd capul în fugă - și c-o să cadă, fermecată, la picioarele tale. Naivule! Și îngîmfatule! Ți-ai pierdut zilele și nopțile gîndindu-te la ea... Caraghiosule!... *Să te văd* acum pe unde ai să scoți cămașa în fața tatii și a bunicului..., și a profesorilor de la școală..., și a oamenilor din sat... Bine că mama nu mai are cum să afle ce-ai ajuns! Săraca mama! Ar fi murit a doua oară, de ciudă!"

- Termină, mă, că n-o să mergem acum la mînăstire numai pentru că rămînem corigenți la *mate*! i-a strigat Ionică, văzîndu-l cu figura aceea de mormînt. În definitiv, de ce

trebuie să le spunem celor de-acasă că avem "o boabă" pe toamnă?!...

"Ai trecut, mă, clasa?"

"Am trecut". Și gata! Cu asta încheiem...

- Noroc cu *soluțiile* tale, "geniale", Ionică... Altfel ce ne-am face, bieții de noi! l-a zeflemisit Mihai.

- Poți să mă ironizezi cît vrei. Am să pîndesc poștașul, să prind scrisoarea prin care anunță ăștia corigența. O iau și-o pun la păstrare: N-am văzut, n-am auzit! Ai mei și așa nu prea dau pe la liceu.

- Și cu minciuna cum stăm?

- Nu se moare dintr-atîta, fratele meu! Îmi iau revanșa la anu'!...

De spus... le-au spus, totuși, n-au avut încotro.

Mihai nici nu se gîndise altfel... Cînd a ajuns, în prima zi, era acasă numai bunicul.

- Nu te cred, îți bați joc de mine! i-a replicat acesta.

- Din păcate, e-adevărat, bunicule!

- Nu te întreb cum s-a întîmplat, că trebuie să fi avut tu un motiv serios de-ai îngenunchiat, măi băiatule. Vezi numai de-l dă de-o parte degrabă! Și ai grijă, că așa *drumul* tău se-nfundă în vreo văgăună...

A plecat apoi imediat să dea de mîncare la vite, la orătănii..

Cu taică-său a fost însă mai greu. A venit peste vreo

două zile. E mecanic de locomotivă și drumurile lungi, pînă peste hotarele țării, îl țin deseori departe de casă.

N-a vorbit cu Mihai o săptămînă întreagă. Tocmai își luase concediu... de odihnă. Nu l-a certat, nu l-a bătut... Meșterea fel de fel în ograda casei, ori lucra în grădiniță. Pe băiat nici nu-l vedea. Și la masă, cînd mîncau, privea ori în farfurie, ori peste el. Iar cînd s-a hotărît să-i vorbească, i-a spus doar atît:

"Eu am încredere în tine, Mihai!"

Din ochii băiatului au țîșnit lacrimi fierbinți...

Abia din ziua aceea a putut să se apuce să învețe. Pînă atunci trecuse prin chinurile iadului. Ar fi preferat orice fel de pedeapsă, în locul tăcerii și al indiferenței de moarte în care se cufundase tatăl său...

La Ionică treburile se petrecuseră mai simplu: mîncase o bătaie zdravănă de la ai lui - începuse mamă-sa și o continuase tatăl -, dar apoi scăpase. Promisese că va învăța în fiecare zi, însă, tot în fiecare zi, îl puteai găsi la fotbal, pe stadionul de la marginea zăvoiului, ori ascultînd muzică la casetofon.

După "Săptămîna chinurilor" - cum o denumise, asta și pentru că îi scrisese Danei, în zilele acelea, vreo cîteva zeci de scrisori, cîte trei-patru pe zi, dar pe care nu i le trimisese și n-avea să i le trimită niciodată - Mihai "se așezase cu burta pe carte". Și, în curînd, a fost bucuros să constate că nici nu-i era greu, că-i plăcea chiar, rezolvarea celor mai

diferite probleme ajungînd, pînă la urmă, să-l pasioneze...

- Ia-l, măi neică, și pe zbîntuitul ăsta al meu - i-a spus, într-o zi, tatăl lui Ionică - te rog eu, neică, ia-l lîngă tine și mai arată-i și lui, că altfel mă dă de bucluc, o să rămînă repetent!

Și l-a luat! Numai că a trebuit să se lupte cu "zbîntuitul" ca să-l poată ține la treabă cîteva ore pe zi. A reușit mai ales în ultimele două săptămîni de dinaintea corigenței, cînd simțea și Ionică funia scurtîndu-i-se pe zi ce trecea.

*

Cînd i-a citit teza și i-a urmărit răspunsul la oral (Mihai umplea tablă după tablă cu rezolvarea exercițiilor primite, scriind, ștergînd, iarăși scriind), Isoscel a rămas efectiv mirată. Nu-i venea să creadă.

- Puișor, zece! a exclamat ea, cu mare satisfacție, la sfîrșit. Și la lucrarea scrisă - tot zece! Se vede treaba că ai învățat serios. Vezi că poți? Zece! repetă ea. Și să știi că-ți pun nota cu mare plăcere. Bagă de seamă însă: asta te obligă. Anul acesta vom sta altfel de vorbă!...

Și *chitara* din sufletul lui Mihai reluă șoptit, cîntecul tristei lui veri: "Ani de liceu/ Cu emoții la română/ Scumpii ani de liceu,/ Cînd la *mate* dai de greu..." Iată că, deocamdată, *greul* fusese învins!...

- Tată, zece! Am luat zece la Isoscel! striga Mihai, coborînd în fugă scările liceului și alergînd spre tatăl său, care îl așteptase, pînă atunci, pe-o bancă din parcul școlii, fumînd țigară după țigară și frecîndu-și mîinile. Zece, înțelegi? Zece la Isoscel! repetă băiatul cînd s-a apropiat.

Tatăl a desfăcut brațele și l-a strîns la piept:

- Știam eu că poți mai mult! a exclamat, cu buze aproape tremurînde...

Dar tu? l-a întrebat pe Ionică, sosit, tot în fugă, din spate.

- Eu... *una a doua*! răspunde "zbînțuitul", adică cinci! Dar să nu-i spuneți tatii! Important e că am trecut!

- De, măi Ionică, ce să zic: cîteodată da, cîteodată nu! afirmă, gînditor, mecanicul.

- Lăsați, că anul acesta o să ieșim... premianți! O să vedeți! adăugă Ionică, rîzînd. Sîntem băieți *cu perspectivă*!

- N-ar fi rău... să fie bine! afirmă, "cu perspectivă", tatăl lui Mihai. ... Și-acum, haideți, să vă duc la internat, să vă văd așezați! îi îndeamnă el, prinzînd în fiecare mînă cîte o valiză...

Băieții au luat și ei restul de bagaje și au pornit.

- *Zece* la cine, mă? întrebă tatăl lui Mihai, după vreo cîțiva pași.

- La Isoscel, nu ți-am spus?!

- La I-sos-cel! repetă mecanicul, cu voită mirare. Hm! Auzi, la Isoscel! Și începu să rîdă...

3

Blocul îi era cunoscut. O urmărise o dată, în clasa a IX-a, de la școală pînă aici. Șerban o însoțea. El se păstrase, la zece-cincisprezece pași în urma lor, printre oameni. Cei doi discutau, rîdeau, erau fericiți. Nu le păsa de altcineva. Deci nu l-au observat.

Atunci văzusc unde a intrat Dana. Știa blocul, știa scara, nu cunoștea însă etajul și apartamentul. Așa că, acum... cerceta balcoanele, mutîndu-și, pe rînd, privirile de la unul la altul. Îi veni să rîdă. Zîmbi chiar... "*Romeo*, ignoratul, necunoscutul *Romeo*, nefericitul, o caută pe *Julieta*!"...

"Hm! își spuse, mai departe, Mihai: ești de plîns, băiete!"

Scrisorile de astă vară erau în buzunarul interior de la geacă. Le pipăi. I se făcu, dintr-o dată, cald. De ciudă. Se dezbrăcă.

"Și ziceai că te-ai vindecat! Poftim! De ce-ai mai luat scrisorile cu tine? O să i le arăți vreodată? Iar aici - ce cauți? Ai venit să numeri balcoanele?!"...

- Mihai, ce faci?

Tresări. Întoarse capul. Dana se afla în fața lui. Dana cea frumoasă, cu ochii ei căprui și catifelați, cu părul negru, ușor ondulat, acum tuns scurt, cu fața bronzată, cu trupul zvelt și unduitor. Îi zîmbea. Pe chipul ei se citeau

mirare și bucurie, totodată.

- Bună, Dana! reuși să spună. Să vezi... eu... am venit... să-mi cumpăr niște caiete.

Fata privi în jur. Lîngă ei se afla doar un chioșc cu legume și fructe...

Mihai zîmbi stînjenit.

Dana începu să rîdă. Băiatul o urmă. Rîdeau amîndoi. Li se întîmpla aceasta pentru prima dată...

- Îmi pare bine că te văd, spuse Dana cu glas sincer.
- Și mie! răspunse Mihai.
- A trecut o vară întreagă.
- Da, a trecut!
- Prima noastră vacanță-mare de liceeni.
- Pentru mine...
- Îmi închipui. Nici nu știu cum s-a întîmplat...
- Eu știu!...
- Ai dat-o?
- Da! Ieri!
- Și?
- Bine! Dar...
- Dar ce?
- Cred că Isoscel... e bolnavă: mi-a dat zece!
- Zece?! se miră fata. Bravo! Te felicit din toată inima!
- Mulțumesc!
- Și Ionică? Parcă sînteți din același sat. El ce-a

făcut?

- *Cinci*, cu felicitări!

Dana izbucni în rîs. Și Mihai. Rîdeau, din nou, împreună...

Acum tăceau... O stînjeneală, venită dintr-aiurea, tulburase lumina aceea bună dintre ei.

- Trebuie să mă duc, spuse fata. Am făcut cumpărături - adăugă, arătînd spre plasa pe care o avea în mînă. Sînt de serviciu... la bucătărie. Și zîmbi iarăși.

- Ne vedem mîine la școală. La revedere, Mihai.

- La revedere, Dana! Da, mîine! Mîine... mai șopti el, urmărind-o cu privirea pînă ce a dispărut în spatele ușii uneia dintre intrările blocului.

Întorcîndu-se apoi, brusc, se pomeni în fața mesei încărcate cu fructe.

- Tu ce vrei să cumperi? îl întrebă, profesional, vînzătoarea.

- Păi... pere! răspunse Mihai, bîlbîindu-se. Ba nu, mere, vă rog!

- Pere... sau mere? zise vînzătoarea, zîmbind semnificativ.

- Ce-o fi!

- "Ce-o fi", n-am!

- Atunci... ce doriți dumneavoastră! preciză băiatul, învăluit, din nou, de *cîntecul* lui: "Ani de liceu/ Împletind cu poezie/ Tot ce ai tu mai bun, mai curat!"...

4

Pedagogul deschide ușa camerei în care Mihai, Ionică și Adrian, un al treilea băiat, coleg cu ei, dorm duși.

- Hai, băieți, haideți! Scularea! Că-ncepe școala fără voi! le strigă, plecînd mai departe, pe culoar.

Ionică se ridică-n capul oaselor, frecîndu-se la ochi.

- Și chiar începem, mă? întrebă el, somnoros. Mihai, noi ar trebui să facem o cerere la directoare, să ne mai dea măcar vreo două-trei săptămîni de vacanță. Păi, ce, asta e dreptate? Noi am muncit toată vara, am învățat. Zău dacă nu sînt extenuat!

Mihai, care coborîse din patul său, își caută papucii și se apropie de Ionică. Întinde mîna și-i potrivește obrazul în lumina ce pătrundea prin fereastră.

- Mă, ce să-ți spun, chiar simptome de "extenuare" nu prea se văd. Sînt însă evidente semne de... lene și încă de una veche, bătrînă!... Dar, dacă vrei tu, poți să compui cererea aceea, despre care spuseși.

- O semenzi și tu?

- Nu! *O dăm anonimă*!

- Și-atunci, cum o să știe...

- Pînă "atunci", dă-te *acum* mai repede jos din pat... și-ascultă aici, la mine... Știi la ce m-am gîndit?

- La *ce*, nu știu! La *cine*, da!

- Poți să fii și tu cîteva minute serios? Măcar acum, la începutul unui nou an școlar!

- Dacă mă străduiesc *serios*...

- Străduiește-te!

- Sînt gata! exclamă Ionică, făcînd o mină de om preocupat, mai mult încruntat...

- Ionică, spuse Mihai, să știi că anul acesta nu mă mai las!

- Te pomenești c-ai visat urît!

- Zău Ionică, nu mă mai las!

- Aha, am înțeles: ai visat-o pe Isoscel că-ți punea coroniță pe cap! Halal vis!...

Pe Isoscel n-o visase. Pe Dana însă, da! Pe Dana și pe Șerban. Se plimbau printr-un parc, pe marginea unui lac străjuit de sălcii pletoase. Se țineau de mînă și rîdeau... Rîdeau de el... Îl auzise bine pe Șerban, cînd întrebase: "Cine?! Corigentul ăla?... Vai de capul lui!" Și-au început să rîdă amîndoi... În clipa aceea s-a trezit. A aprins lumina. Ionică și Adrian dormeau...

A căutat, în valiză, scrisorile din vara ce abia trecuse. Le-a așezat pe noptieră și-a început să le recitească... Lectura durase cîteva ore. Cînd a stins din nou lumina, în mintea și în sufletul lui totul era clar. În minte, mai ales: "N-am să mă mai las! Le-arăt eu lor!" și-a spus, hotărîndu-se să adoarmă...

Un sforăit puternic se auzi dinspre cel de-al treilea pat al dormitorului.

- Gata cu "aghioasele", Adriane! strigă Ionică, dar băiatul se întoarse pe partea cealaltă.

Ionică se apropie de pat şi mîngîie uşor coardele chitarei cu care Adrian adormise alături. Băiatul surîde şi deschide ochii. Înţelegînd unde se află, sare din pat şi-o porneşte spre baie.

- De ce nu m-aţi sculat, mă, şi pe mine? le aruncă el vorbele peste umăr, în timp ce deschide uşa.

- Auzi-l, Mihai, cică nu l-am sculat! După ce că dormi ca o valiză părăsită-n gară, mai ai şi curajul să faci observaţii! îi răspunde Ionică. Adrian însă deschisese robinetul şi începuse să se spele.

La plecarea din cameră, Ionică trimise un scurt salut mingii de fotbal, aflată pe dulapul de haine:

- Să mă aştepţi, drăguţo! Pînă după-amiază!

- Anul ăsta o să aştepte cam mult! Acolo o să rămînă! îi răspunse Mihai.

- Ce te face să crezi acest nemaipomenit lucru?

- Dorinţa ta arzătoare de-a ajunge *premiant*! N-ai promis aşa?

- Tinere, să n-o luăm *"ad-litteram"*!

- Pînă una-alta, s-o luăm la picior, că chiar începe şcoala fără noi!

5

Au coborît grăbiţi scările, ajungînd în curtea internatului, unde grupuri, grupuri de băieţi şi de fete se grăbeau să iasă pe poartă.

- Ia priveşte, fratele meu, cum se-nghesuie la cultură tinerimea şcolărească! exclamă Ionică. Frumos! Frumos! Bravo!... aprecie el.

Adrian rîde. Mihai pare neliniştit de ceva, nu-l bagă în seamă.

- Salut, nea Pandele! Să trăieşti, nea Pandele! Ce mai faci? Se adresează Ionică portarului, un bărbat în vîrstă, simpatic, cu mustaţă mare, "pe oala", care *trece-n revistă* pe cei ce ies.

- Noroc, împielitatule! Noroc! îi răspunde portarul. Şi succes! Mai mult succes în anul ăsta!

- Eşti o bomboană, nea Pandele. Mulţumesc! O să ţin seamă de urările dumitale... Ai văzut, sîntem celebri: pînă şi portarul ştie c-am fost corigenţi! adăugă Ionică, după cîţiva paşi.

- Şi eşti încîntat, bineînţeles!

- Măi Mihai, tu eşti prea grav în dimineaţa aceasta şi zău că nu e bine! Te consumi înainte de a se da startul. Ia-o uşor, frăţioare, că drumu-i lung...

- Şi doru-i lung! insinuează Adrian.

- A, nu, cu dorul a terminat! Ascultă-mă pe mine. L- am văzut azi-noapte, cînd citea scrisorile.

- Ce scrisori, ce scrisori?

- Gata! Că cine ştie prea multe are dureri de cap! Vrei să te doară capul, Adriane? Tocmai astăzi, cînd începem şcoala?!...

Mihai, care o luase cu cîţiva paşi înainte, se preface că nu-i aude. Traversează strada şi intră într-o florărie. Din uşă, le strigă:

- Aşteptaţi-mă aici! Vin într-un minut!

- Într-un minut, în care se cumpără o garoafă albă! Ghici tu, măi Adriane, pentru cine?

- Păi, povestea cu *dorul*?...

- Rămîne cum am zis: "S-a terminat"... doar o etapă, însă, ca să poată începe astăzi una nouă! Ba nu, nu astăzi, fiindcă a început... de ieri... Nu e aşa, Mihai?

- Ce să fie "aşa"? răspunde colegul lui Ionică, închizînd fermoarul de la geanta, agăţată pe umăr, în care, într-adevăr, aşezase cu grijă o garoafă albă.

- Că ai cumpărat o floare pentru... Isoscel!

- De ce nu-mi dăduşi, măi, ideea mai înainte! Zău c-ar fi trebuit! Dar, uite, o să se sacrifice Adrian. Intră, Adriane, şi cumpără un buchet de flori pentru Isoscel!

- Eu? De ce eu? Ce, mie mi-a dat zece?

- Hai, hai, nu mai face mofturi! Tu eşti o iubire veche de-a ei. Noi abia luptăm s-o cucerim. Ce zici, Ionică?

- Şi-ncă ce luptă..., ce luptă... o să mai fie!...

Povestea cu noua "etapă de dor" Mihai n-o auzise. Dar ea era adevărată. Aşa e, în noaptea trecută, proaspătul licean de *clasa a X-a* luase o hotărîre: în noul an şcolar trebuia să facă *o cucerire*, o triplă cucerire, ce se chema Dana, Isoscel, Mihai! Da, da Mihai, pentru că, în primul rînd, *pe sine* trebuia să se cucerească, cu sine trebuia să se lămurească bine ce se întîmplă şi, mai ales, *încotro* să- şi îndrepte zborul şi *cum* să-şi regleze ritmul bătăilor de aripi... *Socrate*, profesorul lor de istorie, pe care ei cu dragoste îl numiseră *filozoful*, - pentru că, în orice împrejurare, îi invita "să gîndească" înainte de a decide ceva, să aşeze orice fenomen "într-o ecuaţie de relaţii şi de determinări" pentru a ajunge la un răspuns corect - şi care le era şi diriginte, ar fi vorbit, fără îndoială, într-o asemenea situaţie, despre *găsirea drumului*, a *"drumului din noi"!...*

6

...Antrenaţi în fluxul pietonilor de pe trotuar, cei trei băieţi se opresc în faţa unui semafor, a cărui lumină roşie îi avertizează că trebuie să mai aştepte cîteva clipe pînă să poată traversa bulevardul. Ionică priveşte însă repede în stînga şi apoi în dreapta străzii, după care face semn celorlalţi să pornească, nemaiţinînd seama de avertismentul culorii de foc... În clipa aceea se simte prins de umăr:

- Graba strică treaba, flăcăule! se aude, în acelaşi timp, o voce baritonală, caldă, dar energică.

Întorc capul cu toţii şi, oarecum jenaţi, dar şi plăcut surprinşi, exclamă aproape în cor:

- Bună-dimineaţa, domnule diriginte!... Ştiţi... noi...

- Şi eu tot la şcoală merg, răspunde Socrate, un bărbat de circa patruzeci de ani, cu chip luminos şi cu zîmbet ironic pe buze.

- Da, dar se cuvine ca elevii să ajungă ceva mai înainte... încearcă Ionică o scuză strengărească...

- De acord, numai că trenul acela a trecut mai de dimineaţă...

Între timp, *stopul* schimbîndu-se, profesorul şi elevii ajung pe partea cealaltă a străzii.

- Am impresia că vă sînt dator cu o felicitare, spune Socrate privindu-i afectuos pe Mihai şi pe Ionică şi întinzîndu-le mîna.

- Mie... numai cu jumătate, domnule profesor, răspunde acesta din urmă, făcînd pe modestul.

- Ai auzit tu undeva că există *jumătăţi* de felicitare, Ionică?

- A, ştiu unde bateţi: oful dumneavoastră: "Tôtdeauna putem mai mult!"... spune liceanul oftînd... Credeţi că eu nu voiam zece?

Socrate se opreşte o clipă şi îl priveşte pătrunzător.

- Dar dacă n-a vrut profesoara... continuă Ionică zîmbind...

- Deocamdată, important e că ai vrut tu! Iar eu doresc să te cred că *ai vrut*! Ce zici, să risc această dorinţă?

- Riscăm atîtea în viaţă!... domn' diriginte...

- Aşa e, ai dreptate! răspunde Socrate, bătîndu-l uşor pe obraz.

- Şi noi vă sîntem datori - intervine Mihai...

- Datori *vînduţi*! se repede Ionică...

- "Vînduţi" cu sufletul - reia colegul lui, păstrînd formularea - şi, să ştiţi, ne bucurăm de asemenea "*vînzare*"... Vă rugăm să primiţi, din partea noastră, aceste flori... Şi, întinzînd mîna, ia buchetul de la Adrian şi i-l oferă lui Socrate.

- Mulţumesc! spune, simplu, Socrate, primind florile. Vă mulţumesc, băieţi!

- Să ne iertaţi gestul făcut aşa, în plină stradă! adăugă Ionică.

- Numai gesturile urîte au nevoie de întuneric! O ştii şi tu foarte bine! răspunde profesorul, în clipa în care, de grupul lor, se apropie alţi elevi, din aceeaşi clasă, salutîndu-şi dirigintele cu respect şi cu bucurie şi oferindu-i buchete de flori. Socrate, cu braţul plin, le mulţumeşte încîntat, în vreme ce Ionică se oferă să ducă *el* spre şcoală "povara de frumuseţe"...

După cîţiva paşi, ajung la colţul străzii, de unde, pînă la intrarea în liceu, nu mai aveau decît vreo două sute de metri. Se îndreaptă cu toţii într-acolo! Mihai îl prinde însă de mînă pe Adrian.

- Ai înţeles, sper, că trebuie să te întorci la florărie, ca să putem "da ochii" aşa cum se cuvine cu Isoscel. Hai, "trap-săltat", înapoi! Şi vezi, să fie albe şi proaspete!

- Ca *iubirea* ce i-o purtăm! declară Ionică, din preajmă.

- Păi, da - răspunde Adrian - v-aţi găsit fraierul... Că pe voi v-or fi durînd picioarele...

- Adriane, n-ai înţeles? interveni Ionică - noi sîntem *extenuaţi*, am învăţat toată vara!...

7

Elevii clasei a X-a B, al căror diriginte este Socrate, îl ascultă cu atenţie. E prima lor oră de după vacanţă. Le spune fel de fel... La un moment dat, filozoful, cu vocea lui caldă, în care intră şi o uşoară nuanţă de ironie, afirmă:

- Şi-apoi, acum v-aţi făcut mari! E musai să vă luaţi viaţa pe cont propriu!

Elevii îl privesc puţin miraţi.

- Excelent! exclamă Ionică: *Viaţa pe cont propriu*! Asta chiar că-mi place! Păi, dacă e pe-aşa?!... Ce zici, Mihai?...

Cîteva zeci de capete se-ntorc, ca la comandă, spre fotbalist.

Mihai şi Ionică se află pe rîndul din mijloc, mai spre spatele clasei. În faţa lor stă Adrian, iar colega lui de bancă e Geta, prietena lui Ionică - o fată care, fără să fie frumoasă, "are şarm", cum zic *liceenii*, e veselă, rîde aproape tot timpul şi cîntă frumos melodii de muzică uşoară, de muzică rock... De ce nu stă Ionică împreună cu ea? Simplu: Fiindcă au jurat - şi el şi Mihai - încă de cînd erau în clasa întîi, să nu se despartă, să stea în aceeaşi bancă pînă în clasa a douăsprezecea. Şi - jurămîntul e jurămînt, n-au ce face, l-au păstrat..., indiferent de tentaţiile ce s-au ivit uneori, ca în cazul de faţă... Tot pe rîndul din mijloc, dar în ultima

bancă, se află acum, la prima oră din clasa a X-a, Vlad, un elev serios, cel mai bun la matematică dintre ei toţi, fost "olimpic" în anul trecut, iar spre fereastră, în a treia bancă, poate fi văzut Şerban, premiantul clasei, băiat prezentabil, înalt, cu ochii verzi, cu păr ondulat, pe care îl iubeşte Dana. Ea stă în prima bancă, pe rîndul dinspre uşă. Se cunosc de mult, au fost colegi şi în clasele de gimnaziu. Şerban este şi şeful clasei. Este arogant însă, îi priveşte de sus, cu un oarecare dispreţ, pe mulţi dintre colegii lui, între care, bineînţeles, pe Ionică şi pe Mihai. Dana îl ceartă, din cînd în cînd - mai în glumă, mai în serios, dar degeaba!...

Acum, fata caută ceva în bancă. Mîna se opreşte uimită, cînd întîlneşte o floare. O scoate încetişor şi ochii îi strălucesc pe loc de razele unei bucurii sincere. Aruncă o privire spre Şerban, o privire însoţită de un zîmbet frumos, de mulţumire.

- E consecvent Şerban. Îmi place băiatul! exclamă colega de bancă a Danei - Mirela, muşcată parcă de o uşoară gelozie la vederea garoafei cu petale de spumă proaspătă şi plăcut mirositoare.

Gesturile Danei n-au scăpat celor doi prieteni - Mihai şi Ionică...

- Eu ţi-am zis că degeaba îi pui flori... "incognito", îi şopteşte Ionică lui Mihai. Ai făcut-o un an de pomană... Cred că e timpul să afle!

Mihai îl trage de mînecă, să tacă. Vocea lui Socrate

se aude din nou:

- Să nu uităm însă că nu trăim singuri, într-un spaţiu gol şi că noi toţi constituim un ansamblu uman, un corp comun, în care fiecare se valorifică în funcţie de acest ansamblu, de unitatea şi de coeziunea lui. Aşadar, toţi pentru unul, dar şi unul pentru toţi!... Ce părere ai, Geta? o întrebă profesorul pe amica lui Ionică, după ce-o privise cîteva clipe cum răsfoia un jurnal de modă, pe care-l ţinea pe genunchi. Adrian îi făcuse, de mai multe ori, semn să-l bage în bancă, dar fata nu se sinchisise. Luată acum prin surprindere, tresare, se ridică şi abia apucă să ascundă revista.

- Despre ce, domnule diriginte? întreabă ea... "nevinovată".

- A, nu despre ce vorbeam noi - remarcă, ironic, Socrate - ci despre ultima linie în moda feminină... pentru "vedetele" cîntecului...

Geta înălţă din umeri (avea ea un gest cu care "ieşea" din orice asemenea încurcătură) şi rîde. În acest moment, jurnalul de modă alunecă din bancă. Elevii se amuză. Geta îşi cam pierde cumpătul, se apleacă, ridică jurnalul, dar - noroc de faptul că se sună de recreaţie...

- Nu-i nimic, spune Socrate, răspunsul, data viitoare. Cu documentaţia suplimentară însă, adaugă el zîmbind. Îşi ia apoi catalogul de pe catedră şi se pregăteşte să părăsească sala. În apropiere de uşă se opreşte:

- Ne-am cam luat cu vorba în ora aceasta și-am uitat să punem cîteva lucruri la punct. De exemplu, să fixăm cînd discutăm despre o serie de probleme ale clasei. De acord să facem acest lucru săptămîna următoare?

Elevii aprobă în cor...

8

Prima zi de școală a luat sfîrșit. Chiar la acest lucru se și gîndește Ionică acum. Numai că, pornind de aici, el privește în perspectivă:

- Mihai, ca mîine ajungem și la ultima zi, spune el cercetînd zarea din... curtea liceului. Presimt că anul acesta o să ne meargă bine! Tu ce crezi?

- Văd că te-a stimulat corigența, ai devenit profet. Numai că, după ultima zi - și cine știe cum va fi - urmează concursul...

- Și ce dacă, răspunde Ionică, am trecut noi peste obstacole mai mari - n-o să ne speriem acum de un concurs!... Și, la urma-urmei, ești cu mine, n-are de ce să-ți fie frică!...

- Ai dreptate! *Amănuntul* acesta de la urmă era gata să-l uit, dar, acum, fiindcă mi l-ai spus, m-am liniștit. Simt că mă cuprinde o totală fericire.

- Nu într-atîta încît să nu observi cu cîtă "indiferență" îl privește Dana pe Șerban. Ia uită-te, ia

uită-te! Poate o să te vindeci!...

Elevii ieșeau pe poarta școlii. În spatele unui grup, Dana și Șerban, ținîndu-se de mînă, își spun ceva. Ionică pornește în urma lor, trăgîndu-l și pe Mihai după el. Dana se oprește după cîțiva pași, ieșind într-o parte, din fluxul vesel și gălăgios. Șerban o urmează. Acum sînt lîngă un castan masiv de pe trotuar.

- Îți mulțumesc pentru floare, Șerbane! se aude glasul fetei. Șerban o privește în ochi:

- N-ai pentru ce! Ți-am mai spus și anul trecut că nu sînt eu autorul!...

- Mă, bine, totuși, că e cinstit: vezi, el recunoaște - remarcă Ionică, de lîngă un alt castan, aflat în apropiere, unde se oprise împreună cu Mihai.

Dana zîmbește neîncrezătoare.

În timpul acesta, Șerban scoate din geantă un colier din scoici, cu lumini calde roz-sidefii, și-l prinde în jurul gîtului fetei.

Dana îl cercetează cu surprindere și cu mare bucurie:

- E minunat, Șerbane! exclamă ea. Îți mulțumesc foarte mult! Și, înălțîndu-se pe vîrfuri, îl sărută în fugă pe obraz.

- Nu te neliniști - îi spune Ionică lui Mihai, bătîndu-l pe umăr - e doar așa, un sărut superficial. Nu

contează. Pe cele pline de pasiune le păstrează pentru tine.

- Ia mai taci, domnule, din gură! îl repede Mihai.

- A, ne interesează conversația, "textele", atunci să ascultăm!...

- Să știi că nu l-am cumpărat, continuă Șerban.

- Nu?! Da' de unde îl ai? întrebă Dana, plăcut impresionată.

- Ei, în timp ce tu culegeai lauri cu șahul tău, la concurs, eu, pe malul mării,... culegeam scoici pentru tine...

Dana rîde, ia mîna lui Șerban și amîndoi pornesc mai departe pe stradă.

- Fratele meu, eu ți-am zis că nu merită! Nu merită, asta e! Dar, treaba ta! Te privește! încheie Ionică întreaga "scenă". Și-acum, hai - adăugă el - că întîrziem la masă. De fapt, nici nu știu de ce ne mai trebuie. Sîntem sătui... După cîte ne-au fost servite... și încă aici, în văzul lumii...

Mihai merge singur, izbind, din cînd în cînd, cu piciorul cîte o frunză pe jumătate îngălbenită, desprinsă parcă prea devreme de pe ramura vieții ei. Nici nu-și mai vede prietenul, care calcă, tăcut, în stînga lui.

Din urmă îi ajunge colega lor, Geta.

- Ce e cu voi? îi întreabă ea. Observ că sînteți plini de entuziasm, după prima zi de școală.

- Geta! exclamă Ionică, bucuros. Te așteptam, de aceea mergeam așa de îngînduraţi... Eram neliniștiți, amîndoi! Nu știam unde ai dispărut... Chiar, unde-ai fost

pînă acum? Prezintă aici raportul! Imediat!

- O fac numai pentru că îl interesează pe Mihai, spune Geta rîzînd. Am fost la una, dintr-a douăsprezecea, să- i dau revista aceea. Mi-o împrumutase azi-dimineață. A trebuit s-o caut, ei mai au încă o oră.

Mihai se oprește, de parcă atunci ar fi remarcat prezența colegei sale:

- Ce față bună ești tu, măi Geta! zice el apropiindu-se și mîngîindu-i o clipă mîna. Mare noroc are păcătosul ăsta!

- Așa-i? intervine Ionică... Vreau să spun, adică... ce mai: "aprob pozitiv"! Dar problema cu "norocul" n-am înțeles-o!

- Ei, unele lucruri așa le înțelegi tu, mai greu - remarcă Geta, gîlgîind ușor rîsul acela al ei, molipsitor...

Băieți, v-am pupat. Salut! Și poftă bună! M-am dus! adăugă ea, făcîndu-le semne de bun rămas și luînd-o la fugă spre un troleibuz care oprea ceva mai departe, în stație.

- Rămîne cum am stabilit, la ora șaptesprezece, la cinema! îi strigă Ionică.

9

Dana a ajuns acasă. Coboară din lift și descuie ușa apartamentului. Șerban o însoțise pînă în apropierea

blocului...

Intrînd, fata se opreşte în faţa oglinzii mari din hol şi se priveşte cu plăcere. Îşi potriveşte părul într- o parte, trecîndu-şi încet degetele, parcă a mîngîiere, peste şuviţele negre, ondulate uşor. Ochii i se fixează apoi pe colierul dăruit de Şerban. Îl admiră, făcînd cîteva mişcări graţioase.

Deodată, simte că e privită. Se întoarce şi dă cu ochii de tatăl ei, care, din pragul bucătăriei, îi zîmbeşte.

- Bună, tată! spune fata. Ce e cu tine acasă, la ora asta? De ce nu eşti la serviciu? S-a întîmplat ceva?

- Prea multe întrebări pentru un lucru de nimic, răspunde tatăl! Danci apropiindu-se de ea şi sărutînd-o pe frunte. Am avut nevoie de nişte însemnări şi-am venit să le iau. Între timp mi s-a făcut foame şi, dacă tot eram aici, am trecut în grabă şi pe la bucătărie şi mi-am potolit-o...

Dar se pare că a crescut fata noastră! adăugă, învăluind-o într-o privire caldă.

- Abia acum observi?! întreabă Dana, făcînd o piruetă în faţa lui.

- E bine şi mai tîrziu..., deşi mie mi se pare că e, totuşi prea devreme. Asta înseamnă că îmbătrînesc!

- Ia spune, încearcă Dana să abată discuţia în altă parte, te-ai uitat, cumva, pe tabla de şah? Ţi-am lăsat acolo o "problemă".

- M-am uitat, adineauri. E-adevărat, cam în fugă.

- Şi ce-ai făcut cu "calul"?

- L-am mutat la "R 6".

- Dacă făceai mişcarea în "F 8", o-ncurcam cu regina.

- Nu cred, n-ai dreptate! Ia vino-ncoace!

Intră amîndoi în camera de zi, unde, pe masă, se afla o tablă de şah, cu piesele "în dispozitiv".

- Poftim! spune tatăl, repetînd mişcarea. Dar, deodată, se opreşte.

Dana se uită spre el, zîmbind.

- Fir-ar să fie, cum de n-am văzut? Lasă piesele aşa, că acum plec. Cred c-aici trebuie aplicată varianta *"Capablanca"*!

- În nici un caz! Rişti nebunul!

- Ei, mai vedem noi, le descurcăm diseară! Am fugit! Cum e la şcoală?

- Bine! Las' că-ţi povestesc eu, răspunde fata, conducîndu-l spre ieşire.

- După ce închide uşa, Dana se mai priveşte o dată în oglindă şi intră în camera ei. Scoate din geantă cărţile primite la şcoală şi le aşază pe birou. Lîngă ele potriveşte garoafa găsită în bancă. Apoi, apropiindu-se de bibliotecă, dă de-o parte un rînd de volume şi ia, din spatele lor, un caiet cu coperţi dintr-o mătase multicoloră. Este *jurnalul* ei, pe care îl ascunde cu străşnicie, să nu dea cumva de el părinţii.

Îl mîngîie drăgăstos, de parcă ar fi o fiinţă la care

ține mult. Se așază apoi la birou, îl deschide și începe să scrie:

"Astăzi a fost prima zi de școală"...

Se oprește și își scoate de la gît colierul. Îl pune alături de garoafă. După cîteva secunde, îl duce la ureche. Apoi își continuă gîndurile:

"O floare și un colier de la Șerban... prin care ascult simfonia solemnă a mării!"...

În clipa aceea se aude ușa apartamentului. Dana închide caietul și-l pune repede la loc, în bibliotecă. Aranjează cărțile, așa cum au fost.

- Dana, ai venit? întreabă mama, intrînd în camera fetei.

- Sărut mîna, mamă! Da, am venit! Dar cu tine ce e?

- Am plecat și eu cu o oră mai devreme. Mi-am terminat lucrările. Astăzi am avut mai puține analize de laborator. I-am cerut voie *șefei*, că trebuie să pun rufele-n mașină, la spălat.

- A fost și tata pe-acasă. Adineauri a plecat.

- Tata?! De ce?

- Își uitase niște însemnări la care a lucrat azi-noapte! Îi trebuiau. A venit și le-a luat.

- Ei, ce-ai făcut la școală?

- Ca-n prima zi, nu știi? Festivitate, manuale, Socrate... Mai mult organizare și privire în perspectivă!...

Ochii mamei cad pe colierul aflat pe birou.

Dana tresare și își mușcă buzele. Îi pare rău că, preocupată de *jurnal*, a uitat să-l ascundă.

- Mi l-a dat un coleg... spune ea, stînjenită.

- Ce coleg?...

- Un coleg..., un coleg de clasă, Șerban... Ți-am mai vorbit despre el.

Mama o privește țintă în ochi.

- Dana, vreau să nu mă înțelegi greșit...

- Mamă, nu mai sînt un copil - răspunde fata, retezîndu-i vorba.

După cîteva clipe, mama ia colierul și i-l pune la gît. Se dă un pas înapoi și-o privește.

- Îmi place! Îți stă bine cu el! exclamă ea... Ce frumoasă ești! mai adaugă cu glas venind parcă direct din suflet și o îmbrățișează.

10

Coborînd din tramvai, Șerban traversează, în aceste clipe, strada și intră în curtea unei case frumoase, cu o mică grădină în față, cu pomi și flori.

Se uită, în fugă, în cutia poștală, apoi descuie ușa și intră. Aruncă, în trecere, geanta cu cărți pe canapeaua din

hol şi se îndreaptă direct spre bucătărie. Caută în frigider. Scoate două cratiţe acoperite şi le aşază pe aragaz. Apoi aprinde focul.

În timpul acesta se aude soneria telefonului. Şerban aleargă, intră într-o cameră spaţioasă, cu mobilă deosebită. Ridică receptorul.

- Ai venit de mult? îl întreabă mama. E doctoriţă şi-i telefonează din cabinetul ei, de la spital.

- Abia am intrat. Sărut mîna! răspunde băiatul.

- Ei, cum te simţi într-a zecea?

- Mi-e o foame de lup!

- Atunci e tot ca în anul trecut! adaugă doctoriţa, rîzînd... N-am avut timp să pregătesc nimic de mîncare - continuă ea. Ai, în frigider, unt, brînză, ouă, şuncă - fă şi tu ceva! Cînd vin aduc un tort, să sărbătorim prima zi de şcoală.

- Şi tortul cu ce-l mîncăm? întreabă Şerban cu o uşoară ironie.

- Cu linguriţa! i-o reteză maică-sa.

- Scuză-mă, mamă, sună cineva la uşă - minte băiatul. Sărut mîna! Şi, închizînd telefonul, se repede, ca o furtună, în bucătărie. Ridică repede capacele celor două cratiţe, din care ies aburi: într-una se află aluat care începuse să se umple spectaculos, iar în cealaltă - caise tăiate, cu zahăr deasupra, pregătite pentru gem. Cînd a auzit-o pe mamă-sa spunînd că "n-a pregătit nimic de

mîncare", a întrezărit catastrofa. Acum închide focul şi trînteşte capacele la loc, exclamînd:

- Aleluia!

Peste cîteva minute, aduce din camera lui un casetofon. Îl pune pe masa din bucătărie şi, în timp ce-şi pregăteşte cîteva sandvişuri, începe să imprime un text, cu formule stereotipe din recuzita cărţilor poştale trimise din armată:

"Dragă tată, află despre mine că sînt bine, sănătos, ceea ce le doresc şi pacienţilor tăi. (Şi tatăl lui Şerban este medic, la unul din marile spitale bucureştene). Ca-ntotdeauna, mama ţi-a luat-o înainte. Aşa că am ieşit la raport în faţa ei. Am uitat să-i spun însă că şi anul acesta o să fiu premiant.

Pe tine te anunţ că diseară vei avea o plăcută surpriză, datorită geniului culinar al fiului dumitale: cocă afumată şi caise sfîrîite, cu aromă de zahăr ars.

Acum însă te rog să zîmbeşti: operaţia s-a sfîrşit, iar pacientul supravieţuieşte..."

În acest timp, doctorul, tatăl lui Şerban, chiar sfîrşise o operaţie şi ieşea din sală, avînd încă pe faţă masca de tifon...

Băiatul cunoştea bine gesturile doctorului, devenite aproape automatisme. Intuindu-le şi acum, îşi continuă imprimarea:

"Vichi, asistenta care nu te slăbește din ochi, își dezleagă, din mers, masca, în timp ce tu îți scoți mănușile și te îndrepți spre chiuveta din cabinet. Acum Vichi se apropie și-ți oferă... săpunul tău preferat... "Oana". Privindu-te în oglindă, sînt sigur că-ți aduci aminte și de odrasla ta, care a trecut prin botezul de lumină al primei zile din clasa a zecea. O rogi pe asistentă să-ți facă numărul de telefon de-acasă, gîndindu-te, ca de obicei, că pe la ora aceasta trebuie să fi sosit de la școală - și tu vrei să te convingi. Vichi este însă, din nou, în "pauză de memorie", inversînd primele două cifre ale numărului. Își dă seama, se supără și reia imprimarea acestora pe disc"...

Dacă cineva i-ar fi urmărit pe doctor și pe asistentă, ar fi putut să constate că lucrurile se petrecuseră - și de data aceasta - aproape întocmai. În orice caz, telefonul sună nici peste un minut, iar Șerban, trecînd în camera de zi, ridică receptorul și apasă apoi pe butonul casetofonului, cuplîndu-le.

Surprins la început, doctorul ascultă imprimarea, în continuare, cu plăcere. Apoi izbucnește în rîs...

- Auzi ce i-a dat prin minte potlogarului... exclamă, la un moment dat, rîzînd, după aceea, mai departe...

Asistenta îl privește nedumerită, neștiind ce s-a întîmplat. Rîde și ea cînd află despre "potlogăria" lui Șerban.

11

Ieșind din sala de mese, Mihai și Ionică se îndreaptă spre dormitor.

- Am aranjat cu Adrian, mergem toți trei la cinema. Ne-a și semnat pedagogul biletele de voie. E un film tare, la "Scala"! spune Ionică.

- Treaba voastră - răspunde Mihai - eu nu merg. Vreau să tocesc la matematică!

Ionică îl privește lung, neîncrezător:

- Ești nebun? Din prima zi de școală? Nici n-am avut oră cu Isoscel!

- Nu ți-am spus că anul acesta nu mă mai las?!

- Mi-ai spus, ce-i drept, dar *mai lasă*, nenișorule, cîteva săptămîni acolo, pentru respirație. Vrei să ne sufocăm de-acuma?

- Din partea mea, fă cum vrei! Te privește!

- Așa va să zică - divorț de idealuri!

- Măi, zărghitule, eu nu m-aș juca nici cu vorbele și nici... cu Isoscel!

- Cum, domnule - sare Ionică aprins - după tine, cinematograf - nu, fotbal - nu, muzică - nu, plimbări cu Geta...

- Din cînd în cînd... în gînd! completează Mihai, întrerupîndu-l.

- Păi, ăsta e program de exterminare, fratele meu! Vrei să mă ai pe conştiinţă? Nici Isoscel nu l-ar aproba.

- Nu vrei să-i ceri o consultaţie în această problemă?

- Nu! Ca să nu-mi stric *părerea bună* pe care o am despre ea! Aşa că iau totul pe cont propriu!... Dar asta înseamnă că... rămîn singur pe lume! afirmă Ionică simulînd o gravitate ce nu-l prinde.

- Nici nu ştii ce "porumbel" ţi-a ieşit din gură, îi răspunde Mihai. Sîntem ceea ce sîntem datorită faptelor noastre, iar măsura lor este aceea a puterilor proprii, a ceea ce izbutim, în primul rînd, prin noi înşine, prin ce *vrem să putem*! Nimeni nu s-a născut ca să-l ducă în spinare pe altul!

- Mihai, măi Mihai, tu eşti bolnav! Eşti bolnav, ascultă-mă pe mine!... Sau vrei să-i iei locul lui Socrate?!... Că, altfel, nu-mi explic: ce te-a apucat aşa, dintr-o dată... Şi, chiar dacă aş admite că ai dreptate, eu la film tot mă duc. Iar la ce spuseşi, o să mă gîndesc... mai tîrziu. "Mai e şi mîine o zi"!

Între timp au intrat în dormitor.

- Uite-l şi pe ăsta, doarme pe el, exclamă Ionică, privindu-l pe Adrian. Scoală, tinere, scoală, că întîrziem la cinema, îl îndeamnă el, trăgîndu-l de picioare.

- Eu sînt gata, mă, v-aşteptam, răspunde Adrian, somnoros. De ce-aţi întîrziat?

- Fiindcă am filozofat!

- Ce-aţi făcut?!

- Am fi-lo-zo-fat! silabiseşte Ionică. Ai înţeles?

- Voi amîndoi?

- Nu chiar amîndoi... Numai Mihai! Eu doar am ascultat *lecţia*!... Ca s-o înţeleg însă bine, trebuie neapărat să mă aerisesc, la film... Hai, ce mai aşteptaţi!

- Şi Mihai?

- El va învăţa la matematică!

*

La cinematograf, lume multă se îmbulzeşte la intrare. Băieţii o zăresc pe Geta şi-i fac semne cu mîna.

- Ai luat bilete? o întreabă Ionică.

- Patru! N-a fost aşa vorba? răspunde fata. Dar Mihai unde e?

- N-a putut să vină, e cufundat în studiu.

- Chiar de astăzi?

- Aceeaşi mirare ne-am exprimat-o şi noi, dar fără efect!

- Are "tăria opiniunilor"! completează Adrian.

Geta rîde, clătinîndu-şi uşor cele două inele mari, galbene, prinse în urechi. Ionică o cercetează cu admiraţie.

- O, îmi plac aceste "sfere de Magdeburg"! De unde le ai, că nu te-am mai văzut cu ele?

- Din "recuzita" mamei, răspunde fata, făcînd gestul prin care se înțelege că i-ar fi luat fără știrea acesteia.

- Îți dau un aer... așa, cum să spun, exotic! Parcă ai fi membră a tribului... "*Du-te-ncolo, vino-ncoace/, Lasă-mă și nu-mi da pace*"!

- Vai de mine, ai devenit "enciclopedic"! Unde-o s-ajungem dacă o să continui tot așa?

- Oriunde, numai la corigență - nu!... Mai bine mă apuc de filozofie, ca Mihai.

- Ce fel de filozofie?

- Lasă, că-ți spun altă dată!

- Despre ce vorbește ăsta, Adriane?

- Nu știu, Geta, fiindcă nici mie nu mi-au spus. Eu am ajuns mai devreme la internat și am adormit. Cînd au venit mi-au spus că "au filozofat"!... Așa că...

- "Așa că"... altă dată să nu mai dormi! Că, uite așa - se pierd atîtea în viață! spuse Ionică, de parcă ar fi descoperit "piatra filozofală"...

- Aveți un bilet în plus? întreabă o fată deșirată și urîțică, ce s-a apropriat de grupul celor trei.

- Da, avem! răspunde Geta.

- O, mulțumesc foarte mult! se bucură ea.

- Dă-i locul de lîngă Adrian, îi șoptește Ionică.

Apoi, întorcîndu-se spre colegul său, îl "asigură":

- *Om* te-am făcut, înțelegi? Om!

Adrian arborează, pe loc, masca unuia cu dureri

acute de stomac. Dar, neavînd încotro, o invită pe fată să intre în cinematograf...

12

Mihai este singur în sala de lectură. A umplut vreo cincisprezece-douăzeci de pagini de caiet cu exerciții de algebră. Simte că e obosit. Se reazemă de spătarul scaunului și rămîne așa, gînditor. Strînge apoi caietul și cartea și le strecoară în geantă, scoțînd de-acolo o cutie mică, de șah. O deschide...

Deasupra pieselor strălucește o salbă maramureșană, din mărgele multicolore. Ochii băiatului se încălzesc... O vede la gîtul mamei sale. O punea numai în momentele de mare sărbătoare. Îi stătea atît de bine!... Fusese o femeie foarte frumoasă. Era învățătoare. Tatăl lui Mihai o întîlnise, undeva, în Transilvania. Pe-atunci, nu era decît o fetișcană abia ieșită de pe băncile școlii. Nu avea pe nimeni. Crescuse la o casa de copii. A adus-o cu el aici, în satul dintre dealuri, înconjurat de păduri înalte, maiestoase, unde s-au căsătorit. După ce l-a născut pe Mihai, a mai trăit doar zece ani. Băiatul trecuse în clasa a cincea. A secerat-o cancerul în cîteva luni. S-a prăpădit spre sfîrșitul verii. Mai era puțin pînă la începerea școlilor.

"Să înveţi, Mihai, să înveţi, băiatul mamei! i-a spus cu puţin timp înainte de a muri. Singura zestre care nu se pierde este învăţătura!"...

Băiatul ia salba şi o bagă în buzunarul de la piept al hainei. Aşază apoi piesele şi începe "să joace". După puţin timp, deschide o carte cu *probleme de şah*, citeşte ceva cu atenţie, după care confruntă ceea ce a aflat cu mişcarea făcută de el pe tablă...

Pe uşa sălii de lectură intră Ionică. Mihai trage repede geanta în dreptul şahului. Dîndu-şi seama că e prietenul său, se linişteşte.

- Hopaaa! O trădezi pe Isoscel? Te-ai apucat de şah? Asta la ce-ţi mai trebuie?

- Face capul mai mare... pe dinăuntru!... Ei, ţi-a plăcut filmul? Eşti fericit? îl întreabă Mihai.

- M-am gîndit la "balivernele" spuse de tine!

- Imposibil! Cu scenele de dragoste pe ecran şi cu Geta alături?

- Nu crezi!

- Nu! Dar, dacă n-ai uitat să pomeneşti despre *ele*, tot e ceva! Adrian unde e ?

- În dormitor, compune o serenadă pentru o tînără... cu vreo jumătate de mètru mai înaltă decît el. A stat pe locul tău la film. "Om" l-am făcut!

- Ce vorbeşti? Uite-aşa învaţă oamenii să aspire către "înălţimi"!

- Şi tu, cu şahul ăsta către ce aspiri?

- Să nu sufli o vorbă! Bagă de seamă: n-ai văzut, n-ai auzit!

- Bine, bine, secretosule. Contează pe mine. "Mormînt" am să fiu! spune Ionică. Şi-acum hai la culcare, că ţi-o fi ajungînd!

- Du-te înainte, eu mai rămîn puţin! Noapte bună!

- Să fii sănătos! Dar să ştii că eu sting lumina. Te dezbraci pe-ntuneric. De fapt, nici n-ai nevoie, c-o să-ţi lumineze capul de-atîta algebră, şah, filozofare...

- Ionică!, strigă, ameninţător, Mihai.

- Gata, m-am dus!

13

Isoscel priveşte pe deasupra ochelarilor spre tablă, unde Vlad, "olimpicul" la matematică, face o adevărată demonstraţie de virtuozitate.

- Excelent, Vlade! exclamă profesoara. Îţi mulţumesc. Poftim la loc. Cine vrea să continue? se adresează ea apoi clasei.

Mai mulţi elevi, printre care şi Mihai, ridică mîna. Isoscel se opreşte cu ochii la banca lui.

- Mihai, *te-ncumeţi*? îl întreabă.

Băiatul se ridică:

- Da!

- Hai, să te văd!

Ionică îi urează, în grabă, succes, ridicînd degetul mare, în semn de "Victorie"!

În clasă se creează o anumită rumoare.

- Să vezi ce ţi-l tamponează Isoscel!... îi şopteşte Şerban colegului său de bancă, Emil, un băiat delicat, cu ochelari.

Mihai se apropie de tablă şi continuă exerciţiul cu o siguranţă care îi uimeşte pe toţi. Îl comentează cu voce tare. Isoscel e încîntată.

- Bravo, Mihai! Bravo, băiatule! repetă ea, la sfîrşit. Îmi place!

- Cred şi eu: are materia proaspătă, de la corigenţă! remarcă, uşor malitios, Şerban.

Dana, care-l aude, întoarce capul spre el, încruntîndu-se. Răutăţile acestea ale lui Şerban îi displăceau total. Se supărase cu el de mai multe ori pentru aşa ceva.

Trecînd pe lîngă banca premiantului, aude şi Mihai remarca, dar, tocmai cînd era gata să-l pună la punct, este strigat de Isoscel:

- Mihai, i se adresează profesoara, ce-ar fi să

participi şi tu în anul acesta la concursul de matematică. De săptămîna viitoare începem pregătirile. Ce zici?

După un moment de surprindere, băiatul răspunde, încurcat:

- Vă rog să nu vă supăraţi, doamnă profesoară, dar... ştiţi... eu... nu cred că pot!

- Ce fel de vorbă e asta? întreabă Isoscel.

- Mi se pare că...

- Bine, bine! după oră, rămîi în clasă!...

Ei, hai, încă un exerciţiu recapitulativ, adaugă profesoara. Ce spui, Adriane?

Colegul de cameră al lui MIhai şi al lui Ionică porneşte spre tablă, dar fără entuziasm.

- Ce te-a apucat, mă? De-abia ai intrat şi tu în graţiile lui Isoscel şi-acum dai cu piciorul şiştarului? îl "moralizează" Ionică pe Mihai, în timp ce Adrian notează pe tablă, după dictarca profesoarei. În clipa aceea, Emil, colegul de bancă al lui Şerban, îi pasează un bileţel, pe care scrie: "Pentru Dana". Ionică îl ia, curios, din fire, cum e, îl deschide pe furiş şi-l citeşte. Împăturindu-l în grabă, îl dă mai departe spre "destinatar".

- Psst! spune el în şoaptă, făcîndu-i semn, cu cotul, lui Mihai: după masă merge şi Dana la Ateneu!

Adrian începe să rezolve exerciţiul. Elevii lucrează, de asemenea, în bănci. Deodată, în liniştea ce cuprinsese clasa, se aude un zgomot de obiect care cade, urmat de un

orăcăit de broaşte speriate...

Isoscel face ochii mari. Elevii privesc, contrariaţi, unii spre ceilalţi...

Un nou orăcăit şi profesoara, depistînd sursa sonoră, coboară ca o vijelie de la catedră, îndreptîndu-se spre banca lui Şerban şi a lui Emil. Acesta din urmă tocmai ridica de jos o cutie, şoptind în acelaşi timp:

"Şşşt! Tăceţi cu tata, tăceţi cu tata!"

- Ce ai tu acolo, puişor? îl întreabă Isoscel, cu o liniştе prevestitoare de furtună.

Emil face feţe-feţe:

- Broaşte, doamnă! răspunde el pierit.

- Broaşte?! se miră Isoscel. Şi ce caută ele aici, la ora de matematică?

- Ştiţi... se bîlbîie băiatul... le-am adus pentru... laboratorul de Ştiinţe Naturale.

- Emil e "biologul" nostru - se amestecă Geta în vorbă.

- Şi ce faceţi cu ele? mai întreabă profesoara.

- Disecţie!

- Cum, adică, le tăiaţi?!

- Da, răspunde elevul cu candoare.

- A venit, odată, şi cu un şarpe! adaugă Geta.

Isoscel duce mîna spre frunte. Simte că i se face rău, dar îşi revine, auzind soneria care anunţa sfîrşitul orei.

- N-o să tăiaţi nici o broască! spune ea, smulgînd cutia din mîna lui Emil.

"Concertul" dinăuntru se aude şi mai tare. Elevii se amuză...

- Hai, în recreaţie! le porunceşte profesoara. Rămîne în clasă numai Mihai!...

După ce închide uşa în urma lui, Ionică se apleacă, vrînd să se uite prin gaura cheii. Ar dori să ştie ce se întîmplă cu prietenul lui. Peste cîteva secunde, trece pe lîngă el Şerban, care, văzîndu-l în poziţia aceea caraghioasă, îl ia peste picior:

- Alo, băieţică - i se adresează, bătîndu-l uşor pe spate.

Ionică întoarce capul, nedumerit.

- Nu crezi că e cazul să-ti cerem scuze - spune Şerban, arătînd cu mîna spre toţi cei de pe culoar - pentru faptul că stăm cu faţa la spatele tău?

- Rog *blazoanele* dumneavoastră să scuze *bazoanele* noastre! răspunde Ionică sec, aplecîndu-se din nou să observe ce se petrece înăuntru.

Dana se apropie de Şerban şi îl priveşte cu reproş:

- Ce ţi-a căşunat pe Ionică? îl întreabă ea, mustrător.

- Nimic deosebit! Mă calcă pe nervi!

- Aha! Asta ţine de "stilul" tău, aşa, de-a fi original... spune Dana, uşor mîhnită.

În clasă, Mihai discuta cu Isoscel.

- Zău, doamnă, să nu mi-o luați în nume de rău - spune băiatul, dar aceasta îl întrerupe, prinzîndu-l părinteşte de bărbie:

- Mihai, uită-te în ochii mei - îi cere ea - și spune-mi: tu ai vreun parapon pe mine? Că te-am lăsat corigent?

- Nu, doamnă profesoară! Cum să am? Vina a fost a mea...

- Atunci, fă-mă să înțeleg: Ce e în capul tău? Eu îți vreau binele, iar tu te încăpățînezi ca un catîr. Ce înseamnă "nu pot"? De ce? Eu am văzut că poți! *Cred* că poți!

Mihai ar vrea să răspundă, dar ușa se deschide și în prag apare Socrate cu catalogul sub braț. În spatele lui, elevii așteaptă să intre.

- Scuzați-mă, domnule profesor - spune Isoscel. Am avut o discuție! Întinde catalogul ei și-l primește pe celălalt, de la Socrate. Apoi, întorcîndu-se spre Mihai, îl îndeamnă:

- Te rog să te mai gîndești; mai stăm de vorbă!

la cutia cu broaște de pe catedră și se îndreaptă spre ușă. Emil însă îi aține calea:

- Doamnă profesoară, vă rog să-mi dați broaștele înapoi! i se adresează el. Dar Isoscel, fără să-i răspundă, iese din clasă. Emil se ține scai după ea...

- Doamnă profesoară, mai încearcă băiatul, îngrijorat... Vă rog...

- Ce inimă aveți voi, mă? întreabă Isoscel, oprindu-se în capătul scărilor. Auzi, să tăiați bietele broscuțe... De la mine nu vezi nici un picior de broască, așa să știi! decide ea, energic. Poftește în clasă! Hai, dispari!

Elevul pleacă abătut, gîndindu-se că a ratat disecția pe care o aștepta cu atîta interes...

Coborînd scările, înainte de a intra în cancelarie, Isoscel se îndreaptă spre cabinetul directoarei liceului. Aceasta, o femeie relativ tînără, o invită să ia loc.

- Doamnă directoare, zilele acestea fac selecția copiilor pentru olimpiadă - spune profesoara. Mă gîndeam să- începem pregătirea mai devreme. Vă rog să m-ajutați să întocmim un grafic al orelor suplimentare.

Tot gesticulînd însă, Isoscel lovește, fără să vrea, cutia așezată pe măsuța din fața biroului. Aceasta cade și se deschide. Din ea sar cîteva broaște.

Directoarea se trage-napoi, speriată. Isoscel dă un mic țipăt, izbucnind apoi în rîs. După primul moment de surprindere, directoarea începe să rîdă și ea...

13

Discuțiile erau în plină desfășurare. Vorbiseră mai mulți elevi. Aproape fiecare dintre ei se declarase

nemulţumit de activitatea lui Şerban, ca şef al clasei, de comportarea lui faţă de colegi.

Socrate, dintr-o bancă, urmărea totul...

Dana se află în mare încurcătură. Auzind, în timpul discuţiilor, ce spuseseră ceilalţi despre Şerban, avusese deja timp să întoarcă lucrurile şi pe-o parte şi pe alta. De fapt, nu era nimic nou pentru ea. Cele mai multe dintre reproşurile formulate, Şerban le ascultase, de gura ei rostite, în diverse împrejurări, pînă atunci. Acum trebuia să le recunoască însă în faţa întregului colectiv şi a profesorului diriginte. Sigur, oricum, ar fi trebuit să-şi spună şi ea părerea, dar, în cazul cînd Socrate n-ar fi "somat-o" să-şi exprime gîndurile, ar fi căutat o formulă mai convenabilă. Şi poate că ar fi găsit-o. La solicitarea lui, nu se poate răspunde însă decît foarte sincer. El doar se uită la tine şi-ţi ajunge în suflet. N-ai cum să te ascunzi... De accea se hotărăşte să aleagă cea mai simplă cale - adevărul, adevărul părerilor şi al simţirii ei. Înainte de a începe, întoarce, o clipă, ochii spre Şerban. Ionică îi face semn, cu cotul, lui Mihai, şoptindu-i:

- Acu-i acu'!...

Acesta aşteaptă încordat, laolaltă cu ceilalţi colegi...

- Şerban este un coleg cu foarte multe calităţi: este silitor - a fost premiantul clasei noastre, e inteligent, are fantezie...

Dana vorbeşte sincer, ca într-o confesiune pe care

o faci doar pentru tine.

Socrate se uită spre ea, făcîndu-i semn să continue.

- ...aş spune că are şi umor - ceea ce, evident, este o calitate! Numai că, uneori, devine maliţios şi, cu aceasta cred că ating o trăsătură negativă a comportamentului său... Este adevărat, încă nu-mi dau bine seama dacă este numai aşa, o poză, sau dacă asemenea comportare nu exprimă o atitudine de superioritate ori de indiferenţă faţă de colegi, ceea ce ar fi... mai grav. Mărturisesc că m-am gîndit de multe ori la asemenea lucruri. Din cînd în cînd, i le-am spus şi lui. Noi ne cunoaştem bine şi de mult timp. Totuşi încă n-am putut să-mi dau un răspuns foarte clar; nu ştiu, de asemenea, dacă egoismul ce i se reproşează nu reprezintă altă faţetă a aceleiaşi probleme...

Ionică îi face, din nou, semn lui Mihai, spunîndu-i tot în şoaptă:

- Ţine minte trei cuvinte: Àdio! Cu accent pe a!...

Şerban o priveşte pe Dana, încercînd să-şi reprime nervozitatea. Fata se opreşte şi, uitîndu-se, la rîndu-i, spre el, se întristează şi mai mult, observînd că n-a înţeles-o...

- În orice caz - spune ea - schimbînd tonul parcă de confesiune - cu toţii trebuie să ne pronunţăm dacă schimbăm sau nu şeful clasei.

- Încă ceva, dacă se poate - intervine Socrate: n-ar fi bine să cunoaştem şi punctul de vedere al lui Şerban?

Băiatul se ridică fără să aştepte invitaţia de rigoare:

- Ce pot să vă spun e că... m-au luat prin surprindere aprecierile colegilor. Poate că unele sînt prea subiective... Altele s-ar putea să vină din necunoaștere sau dintr-o cunoaștere superficială... E adevărat, sînt cam orgolios!

- Dar dacă tocmai din orgoliu... nu poți să recunoști și altceva? intervine, în continuare, dirigintele.

Șerban stă în cumpănă:

- E posibil, domnule profesor! Teoretic este posibil!

Socrate îl examinează o clipă pentru a-și da parcă seama de sinceritatea lui:

- Este adevărat - precizează el, privindu-l în ochi pe Șerban - că cei mai buni cunoscători a ceea ce reprezentăm sîntem noi înșine. Numai că, pentru o evaluare cît mai exactă, este nevoie să ne raportăm, în permanență, la părerile celorlalți. Sînt sigur, Șerbane, că o să te gîndești mai mult la vorbele colegilor tăi.

- Așadar - spune Dana, pe care colectivul o delegase să conducă dezbaterile - supunem la vot: cine este pentru schimbarea șefului clasei noastre?

Cea mai mare parte a elevilor ridică mîna. Printre ei se află Geta, Adrian, Ionică. Acesta din urmă îl calcă pe picior pe Mihai, spunîndu-i:

- De ce nu ridici, domnule, mîna?

- Lasă-l, mă, că nu e dracu' așa de negru! se aude, șoptit, răspunsul lui Mihai.

- Dar nu vezi că și el e de acord?

Într-adevăr, printre mîinile ridicate era și cea a lui Șerban.

- Deci părerea majorității este *pentru*! trage Dana concluzia...

Cine este împotrivă?

Se văd ridicate cîteva mîini. Dana le numără: Lia, Emil și încă vreo trei-patru.

-Cine se abține? mai întreabă ea, ca să epuizeze tot "protocolul" de rigoare.

Acum mîinile de deasupra capetelor sînt ale lui Vlad și Mihai. După o scurtă ezitare, celor doi li se alătură și Dana.

- Se impune, deci, să alegem pe altcineva. În timpul discuțiilor s-a făcut o propunere. Sînteți de acord cu ea?

Votează întreaga adunare, cu excepția celor cîțiva elevi care au fost împotriva schimbării lui Șerban.

- Aceasta înseamnă - spune Dana - că, începînd de astăzi, șeful clasei a X-a B din liceul nostru este Vlad Hulubei.

Elevii aplaudă.

Șerban parcă se chircește în el.

Dana îi caută privirea, dar băiatul întoarce capul în altă parte...

14

La scurt timp, elevii părăseau curtea liceului. Dana, în mijlocul lor, încetinește pașii, trăgînd cu coada ochiului spre Șerban, aflat într-un grup din spatele său. Acesta trece, pe lîngă ea, împreună cu Lia, o colegă, fără să-i acorde vreo atenție. Lia îi strigă, totuși:

- Hai, Dana, nu vii?

- Mai am puțină treabă, pretextează fata, încetinind și mai tare pasul.

La poartă, Lia îl ia de braț pe Șerban și amîndoi se îndreaptă grăbiți spre stația de tramvai.

Lovită parcă în suflet, Dana se întunecă la față. O încrîncenare se deșteaptă în ființa ei. Pornește hotărîtă către casă.

Ajunge și Mihai în fața liceului. Privirea lui se oprește asupra unui afiș, pus de curînd la intrare. Se anunță un *simultan* de șah, pe care eleva Dana Cristea, din clasa a X-a B, "membră a lotului național de junioare", urma să-l țină cu elevii șahiști din liceu.

Cuprins de o stare de neliniște, Mihai întîrzie în fața afișului.

Ionică tocmai își lua la revedere de la Geta.

- Hai, o dată, că pierdem masa! îi spune el, fără să-i sesizeze frămîntarea.

15

În timp ce Mihai așteaptă nerăbdător, în curtea internatului, privindu-și ceasul de la mînă, apare Ionică. E puțin îngrijorat.

- N-are cine să ne semneze biletele de voie - îi spune el lui Mihai. Pedagogul a plecat!

- Și-atunci ce facem?!...

- Las' pe mine! îl asigură Ionică. Hai să mergem!

- Dar, acolo, ești sigur c-o să găsim bilete la casă? Vezi, dacă ne înscriam și noi pentru concert, acum nu mai aveam probleme. Tu nu poți să suporți însă decît muzica ușoară... îl ceartă Mihai.

- M-ai tocat destul la cap! Acum gata! Ți-am spus c-o să găsim bilete și ți-am promis... c-o să-mi placă și concertul! De dragul... Danei ce nu fac eu... pentru tine?

Se îndreptau amîndoi spre poartă.

Așteaptă-mă aici! Nu te mișca! își dăscălește Ionică prietenul.

După cîteva secunde, intră în biroul administratorului, în care nu se afla nimeni, ridică receptorul telefonului și-l așază pe masă. Iese apoi în grabă și aleargă spre cabina portarului, aflată în apropiere.

- Nea Pandele! îl strigă el.

Portarul iese în ușă:

- Arde, nea Pandele! Urgent, la birou! îi spune arătînd spre locul de unde venise. Doamna directoare, la telefon, te cheamă.

- Ce spui, mă? la uită-te, ce-o fi vrînd? răspunde portarul luînd-o la fugă.

În acest timp, Ionică se îndreaptă, chipurile, către internat. Îi face semn lui Mihai, care stătuse lîngă colțul unei clădiri.

- Hai, c-am rezolvat-o! Dar, repede, fiindcă într-un minut apare nea Pandele!

Băieții se strecoară pe poartă, fără să fie observați.

Repezindu-se la telefon, portarul ridică receptorul și, aplecîndu-se puțin de spate, răspunde mieros:

- Pandele la telefon! Să trăiți, sărut mîna, doamnă directoare! Vă ascult!

Dar telefonul este mut.

- Alo! Alo! strigă nea Pandele. Alo! Măi, să fie! Ce s-o fi întîmplat?!...

16

La Atenеu era mare înghesuială, dar bilete au găsit, totuși, undeva, într-o lojă, în partea dreaptă! Ceilalți colegi ai lor se aflau jos, în primele rînduri. Socrate era între Dana

și Vlad, iar în dreapta Danei - un loc liber, pe care, iată, tocmai acum se așază Șerban. Luminile se sting, apare dirijorul, aplauze..., după care orchestra începe să cînte...

În pauză, undeva, într-un colț mai retras al holului, Dana și Șerban vorbesc aprins...

- Am crezut că ceea ce discutăm - bun sau rău - ne privește numai pe noi - spune, la un moment dat, Șerban, cu iritare în glas.

- Dar dacă acest "bun sau rău" *privește* și pe alții? îi răspunde Dana.

- Pe mine ceilalți nu mă interesează!

- Nu înțelegi că noi nu putem trăi singuri? încearcă Dana să-i explice. Într-un "spațiu gol"? cum spunea Socrate... Faptele noastre...

- "Faptele" tale au fost foarte clare - o întrerupe Șerban... M-ai acuzat net: pentru tine sînt un "malițios", un "egoist", îi disprețuiesc pe cei din jur... Și toate parfumate cu aromă de tămîie... că vezi, doamne, Șerban ar fi el băiat bun, dar are serioase lipsuri. Așa că ne abținem, cînd e vorba să-l votăm!

- Am spus ceea ce gîndesc, Șerbane! exclamă Dana, îndurerată.

- Atunci rămîi cu *ceea ce gîndești*! îi răspunde el, întorcîndu-i spatele și plecînd.

Fetei îi tremură buzele, face eforturi să nu izbucnească în plîns.

Din apropiere, Ionică și Mihai, care văzuseră tot ceea ce s-a întîmplat, se întreabă din ochi, ce să facă.

- "Așa e cusurul lui, e brutal!" afirmă Ionică. Și pe deasupra, prost crescut! Iar tu - las-o în pace!, adaugă, prinzîndu-l de mînă pe Mihai, las-o să se mai gîndească la ceea ce zicea că...

Se aude semnalul de reluare a concertului. Elevii, care populau întreaga sală, își reiau locurile.

Concertul reîncepe...

Socrate întoarce privirea și observă că scaunul de lîngă Dana e gol.

- Dar Șerban unde e ? îl întreabă el, în șoaptă, pe Vlad.

- Nu știu, domn' profesor, răspunde băiatul, ridicînd din umeri, probabil că a plecat!

- "A plecat"? De ce?

- Nu i-o fi plăcut... concertul!

Socrate simte ironia. O privește cu coada ochiului pe Dana. Pe fața fetei se citește o adîncă mîhnire.

17

- Și-acum ce facem, frățioare? îl întreabă Mihai pe Ionică, în timp ce se apropiau de ghereta portarului.

- Intrăm, ce să facem? Că, de-ai avea chitara cu tine,

am rămîne sub clar de lună și-am face serenade... Poate ar ieși cineva de la etajul cinci... în balcon... Și, "pe-o scară de mătase"...

- Îți stă capul numai la prostii!

- "Capul" ăsta a avut ideea cu telefonul... Salut, salut, nea Pandele! spune Ionică, în continuare, ajungînd lîngă portar. Apropó, ai vorbit? Ce voia directoarea?!...

- Am ajuns prea tîrziu, fir-ar să fie! răspunde portarul, privindu-i atent, pe sub sprîncenele stufoase. Dar a fost dînsa pe-aicea!

- A fost doamna directoare la internat? întreabă, cu îngrijorare, Ionică?

- Ei, control, absențe, ca de obicei! Voi cred c-ați avut bilete de voie!...

Băieții au sfeclit-o.

- Nea Pandele - i se adresează Mihai, sfîrșit, - știi... noi... Plecase pedagogul... Trebuia să mergem. Am fost la Ateneu, la concert! Zău, c-am fost! Uite programul!

- Concert, concert, măi băieți - zice portarul serios - dar tare mi-e teamă c-o să aveți "muzică" și cu doamna directoare. Știți ce mă gîndesc eu? Vorbiți cu dirigintele, cu "Socrate" acela al vostru. E om bun! V-ajută el!...

Ionică și Mihai pleacă îngrijorați.

18

Noaptea a învăluit de mult totul. Acum e tîrziu... Singur în sala de lectură, la o masă, Mihai, aplecat asupra tablei de șah, privește piesele... Mută una din partida "albelor"... Calculează apoi mișcarea cea mai potrivită a "negrului". Înainte de a o executa, mai cercetează ceva în cartea cu "probleme" specifice, aflată în dreapta lui.

Tocmai atunci, ușa se deschide încet și în sală apare Ionică, somnoros, în pijama, și papuci.

- Ce faci, domnule, nu vii să te culci? Mîine o să fii năuc de cap! îi spune lui Mihai, în timp ce se apropie de el.

Acesta continuă să studieze "situația" de pe tablă. Pare că nici nu-i dă atenție colegului său.

- Gata, m-am prins! *Simultanul*! exclamă Ionică, plesnindu-se cu palma peste frunte.

Mihai ridică ochii și zîmbește:

- Măi, ce perspicace ești! Dar tu de ce nu dormi? îl întreabă.

- Mă gîndesc la povestea aceea cu directoarea...

- Aha! Așa care va să zică!... Mai bine culcă-te, adaugă Mihai, că, de încasat, tot o-ncasăm!

- Tot mai...

- Tot! Somn ușor! Și fără vise... care "n-au bilete de voie"! Du-te! O scoatem noi la capăt! În orice caz - e pozitiv

faptul că te frămînți!

E clar că Ionică "nu se află în formă"! Nu găsește un răspuns potrivit. De aceea preferă să plece în dormitor.

19

La aceeași oră, nici Dana nu doarme. Așezată la birou, în camera ei, scrie în jurnal:

"Astăzi am fost, pentru prima dată , umilită... Oare ce fel de om e Șerban?!... Poate că n-am ajuns să-l înțeleg bine!... " Se ridică apoi și se apropie de tabla cu piesele de șah, așezată pe o măsuță, lîngă canapea. Mută și ea o piesă, continuînd "jocul", pe care îl întrerupsese pentru cîteva minute...

Parcă îl vede în față pe nenea Dragoș, vecinul lor de apartament, de la care învățase să joace șah, hăt, cu mulți ani în urmă, cînd abia intrase în clasa întîi. Era maistru mecanic într-o mare uzină și un șahist împătimit. Cînd ieșea din schimb și sosea acasă, mînca ceva și se așeza în fața pieselor alb-negre. Începea să le "socotcască", "să demonteze șurub cu șurub", cum îi plăcea lui să spună, "mașinăria jocului" în care erau prinse.

De cum se făcea primăvară și pînă toamna tîrziu, cînd vremea era frumoasă, lua *cutia cu maimuțici* subțioară și ieșea în parculețul din fața blocului. Construise acolo o

masă și două bănci, față în față. Se așeza și începea. În cazul în care găsea vreun amator, îl provoca la joc, iar dacă nu avea cu cine, "juca" singur.

Într-o zi, întorcîndu-se de la școală (care se afla doar la cîteva blocuri mai departe), Dana s-a oprit lîngă nenea Dragoș, în parc. S-a așezat pe bancă, în fața lui, a pus coatele pe masă și capul între mîini și-a început să-l observe.

"Bătrînul" - cum îi spuneau toți copiii, fiindcă avea părul în întregime alb, deși nu împlinise, pe-atunci, decît cincizeci de ani - s-a oprit din "joc", luîndu-i seama.

"Îți place, Dănuța?" a întrebat-o el.

"Ce să-mi placă?"

"Șahul!"

"Păi, dacă nu știu să joc?!"...

"Și-atunci, de ce te uiți?"

"Ca să pricep!"

"Ai vrea?"

"Sigur că da, mai întrebi?!"...

Și chiar în ziua aceea a luat prima "lecție".

După cîteva luni, nenea Dragoș i-a spus că e "talentată", că "are cap de mare șahistă"!

Părinții Danei au zîmbit neîncrezători. A zîmbit și Dana, privindu-l însă cu mare dragoste și bucurie pe nenea Dragoș. Cu timpul, "bătrînul" i-a adus cărți, să citească, a învățat-o să dezlege "partide" celebre, să le "însceneze"

și-apoi să le rezolve... Și, peste cîțiva ani, a intrat în concursuri, iar acum face parte din "lotul național de junioare" și se pregătește să susțină *un simultan* cu colegii amatori din liceu...

Nenea Dragoș, "bătrînul" cu părul în întregime alb, care nu ajunsese vîrsta pensionării, murise cu cîțiva ani în urmă. Îl secerase aceeași nemiloasă boală ca și pe mama lui Mihai. Dana a fost adînc afectată. În primul an, i-a simțit grozav lipsa. Apoi... l-a antrenat "în joc" pe tatăl ei, care, de-o vreme, se pare că "s-a molipsit" și el bine de tot. Chiar cînd fata mai oboselește uneori, n-o lasă el, o provoacă, încercînd "să-i pună probleme" sau străduindu-se să le rezolve pe cele *puse* de ea în așa fel, încît să-i deschidă mereu interesul pentru altele.

20

A doua zi, după recreația mare, cînd fuseseră cu toții pe culoar sau în curte, aveau oră cu Isoscel. Țîrîitul soneriei îi anunța că pauza s-a terminat. Se grăbeau să intre, ca să nu-i găsească profesoara la ușă, fiindcă se supăra, iar primii ascultați erau cei pe care punea ochii într-o asemenea împrejurare.

Dana se așază în banca ei și dă să scoată un caiet. Mîna descoperă însă o floare - aceeași floare, o garoafă albă,

frumoasă, care nu îmbătrînește deloc! Imediat, privește, întrebătoare, spre Șerban, dar el, parcă simțind, se preface că se uită pe fereastră. Dana se întristează.

- Mihai, știi ce propunere am eu - îi spune Ionică, prietenului său, la fel de întristat, după ce văzuse întreaga "mișcare" - vorbește, domnule, cu Socrate, să te așeze în locul lui Șerban... Poate așa s-o uita și spre tine!...

Mihai înghite în sec, apoi îi răspunde ritos:

- *Per aspera ad astra*!

- Asta ce mai e?

- Ar trebui să mai răsfoiești *latina*: "Pe căi aspre către stele"!

- Așaaa? Păi, în cazul acesta m-am liniștit: slavă Domnului, *căile* sînt aspre, iar *stelele*... departe! Deci - condiții berechet pentru frumoasă devenire!

21

În timpul orei de educație fizică, Dana a rămas în clasă. Îi ceruse voie profesoarei...

Mihai tocmai trecea prin fața sălii. Ușa era întredeschisă și el a văzut-o. Îl chemase Socrate. Venise un elev - trimis de el - și-l anunțase...

După cîțiva pași se oprește, o clipă stă în cumpănă,

apoi se întorce și intră.

- Ce faci, Dana, nu ești la sport, cu fetele?

- Nu mă simt prea bine, Mihai, răspunde ea, ridicînd ochii de pe niște hîrtii aflate pe bancă.

- Lucrezi la referatul pentru cercul de română? o întreabă, dîndu-și seama de natura preocupărilor, după cele cîteva volume de literatură deasupra cărora Dana ținea mîna dreaptă.

- Da... și nu prea iese! Apoi, mai am atîtea de fișat...

Lui Mihai îi vine o idee:

- Dacă vrei... aș putea să te ajut! Ce trebuie să mai citești?

Dana ridică spre el o privire înseninată:

- Chiar ai putea?

- Bineînțeles! Și aș face-o cu plăcere! îndrăznește el să adauge.

Fata bifează cîteva titluri dintr-o listă:

- Uite, cam asta ar fi! și-i întinde hîrtia.

- Cînd îți trebuie fișele? o întreabă Mihai.

- Zău, parcă nici nu îndrăznesc să te rog.

- Peste trei zile e bine?

Danei nu-i vine să creadă:

- Îți mulțumesc foarte mult, Mihai! exclamă ea. Am să-i spun și profesoarei că m-ai ajutat.

- Nu, nu! Eu o fac pentru tine... și gata!

- Mihai, mă scoți dintr-o mare încurcătură! adaugă

Dana, zîmbindu-i.

Băiatul o învăluie într-o privire caldă și apoi pleacă.

Ieșind din clasă, se simte, dintr-o dată, alt om... Parcă are aripi și-ar trebui să zboare. Coridorul e prea ngust însă. Închide ochii, ca să poată ieși din acest cadru rîmt. Începe să fredoneze o melodie de vals... După cîțiva și, întinde brațele-aripi, legănîndu-se ușor, în ritmul ei ăcut...

Dar, deodată, se pomenește... în brațele lui Isoscel, ărută dintr-un alt coridor, ce constituia un unghi drept cu pe care "valsa" Mihai...

Și băiatul și profesoara se sperie.

- Ce e cu tine, puișor? îl întreabă ea, revenindu-și. Ce s-a întîmplat de "zbori" în ritm de vals?

- Vă rog să mă scuzați, doamnă profesoară! răspunde Mihai, peste măsură de fîstîcit... Mă duceam la domnul diriginte... M-a chemat... știți...

- Nu bănuiam că "chemările la diriginte" constituie pentru tine... o sursă de fericire... îl ironizează profesoara.

- Nici eu..., dar..., cu atît mai mult că... Încă o dată, vă rog să mă iertați! mai spune, roșu ca racul pe jar, și pleacă.

Se îndepărtează și Isoscel, în drumul ei, înălțind din umeri, nedumerită.

22

- Să știi că e foarte afectată că nu vrei să te duci la olimpiada de matematică, îi spune Socrate...

Bătuse, înspăimîntat, la ușă. După "povestea cu directoarea", cu biletele de voie, adică, se mai ivise și boacăna asta cu Isoscel...

Se pare însă că Socrate îl chemase să-i vorbească despre altceva.

"A, nu, cred că mă ia pe ocolite!" și-a spus Mihai. Totuși, ceea ce îi comunica profesorul constituia un lucru foarte important pentru el...

- Mi-a vorbit frumos despre tine - continuă dirigintele. Și, la urma-urmei, ar trebui să fii încîntat! Participarea la concurs nu e un lucru de nimic! Mai ales cînd...

- Tocmai, domn' profesor - prinde glas Mihai. Simt că dumneavoastră vă pot spune deschis... Știți, pe mine corigența m-a descumpănit foarte tare. Aș zice că am fost serios marcat de ea... Și, din păcate, mai sînt! Lupt din răsputeri s-o uit!

- Știu asta! Dar mai știu că ceea ce îți oferă profesora - concursul adică - reprezintă un "medicament" foarte bun pentru lupta despre care vorbești.

- Olimpiada e un vis mai îndepărtat pentru mine.

Deocamdată însă e... ca o căciulă mult prea mare... Vă rog să mă iertați, acum nu-mi mai pot permite să nu reușesc! Iar pentru izbîndă - așa cum mi-o doresc eu - mai am multe de adunat!... Aș fi vrut să-i spun toate acestea doamnei profesoare, dar...

Socrate îl privea cu atenție. Îi plăcea cum gîndește băiatul și cum se exprimă.

- Mă rog, tu hotărăști! Poate că ai dreptate!...

- Și încă ceva - adăugă Mihai, prinzînd curaj: eu și Ionică avem la dumneavoastră o mare rugăminte... Știți, ieri, la concert, am plecat fără bilete de voie... Nu l-am găsit pe pedagog. Vă rugăm să ne scuzați! A aflat și doamna directoare!... N-am procedat corect: Ca să putem ieși, l-am păcălit pe nea Pandele.

Socrate zîmbește:

- Să știi că și el v-a păcălit pe voi!

Mihai face ochii mari.

- Directoarea n-a fost ieri la internat! N-a avut de unde să afle!... E bine însă că ai venit să-mi spui. Asta înseamnă că altă dată...

- Vă mulțumim! exclamă bucuros Mihai. Vă rog să-mi permiteți...

- Bine! Du-te! Și mai ai grijă de năzdrăvanul de Ionică! încheie Socrate.

23

În biblioteca liceului, Mihai lucrează la o masă. Are în față cîteva cărți. Termină de fișat una dintre ele și-o pune de-o parte. Se ridică apoi și se îndreaptă spre biblioraft. În drum, trecînd pe lîngă masa lui Ionică, se oprește o clipă: i se pare că între coperțile manualului de biologie, în studiul căruia este "cu totul" cufundat colegul lui, se află altceva. Se uită mai atent: acum, părerea a devenit certitudine - Ionică citește o carte polițistă. Mihai se apropie și-i smulge "manualul" din mînă.

- Cum ne-a fost vorba, domnu' Ionică? îl dojenește el.

- Dă-o-ncoa' repede, că locotenentul tocmai găsise amprentele criminalului.

- Ce amprente, mă, ce amprente? întreabă Adrian, de peste masă, săltînd ochii de pe cartea lui.

- Amprente, n-ai mai auzit? Mihai dă-o-ncoa' repede, că pierd "firul". Hai, dă-mi-o! Te rog! zice Ionică, ridicîndu-se de la masă.

- Pofta-n cui, *musiu*! îi răspunde Mihai. Și, fiindcă te-ai deranjat, treci de predă cartea și hai să mergem, că n-ai lucrat nimic la matematică.

Ionică, neavînd încotro, dă cartea bibliotecarei, în timp ce Mihai desprinde dintr-un raft volumul pe care scrie

"Subtilități în tehnica șahului".

- Aș putea s-o împrumut pentru cîteva zile? o întreabă el pe tînăra "stăpînă a cărților", cum o numise într-o zi.

- Ți-o dau, dar să ai mare grijă de ea! E singurul exemplar, îi răspunde aceasta.

Ochii lui Mihai lucesc de bucurie.

- Păi, sigur, *domnu'* are voie - intervine Ionică - și literatură... că, de, ne-a rugat... "steaua"... Și cărțile speciale, de șah, că - ce să facem, - vrem s-o dăm gata... să cadă la picioarele noastre și să ne lumineze... pe dinăuntru!...

Bibliotecara se uită lung fără să înțeleagă nimic.

- Nu vă speriați, e o replică dintr-un rol, pe care- l învață el! Vrea să se facă actor! arată Mihai cu mîna spre colegul lui... și pleacă.

Ionică face o plecăciune, ca în fața unei săli pline de spectatori, zîmbește, apoi, devenind "serios", iese și el pe ușă. Adrian îi urmează...

24

Dana se așază într-una din băncile amfiteatrului de fizică. În sală mai sînt doar doi-trei elevi... Deodată simte cum conturul aparatelor spre care privea devine confuz.

Închide ochii, ducînd mîna la frunte, ca și cum ar dori să-și alunge o amețeală. Rămîne cîteva clipe așa. Cînd îi redeschide, observă că lucrurile și-au recăpătat forma și culorile normale.

"Ce o fi? se întreabă, puțin speriată. Probabil că sînt prea obosită... Am citit mult..., am scris, m-am uitat pe "tabla" de șah!..."

Intrînd, Mihai o observă și se apropie de ea.

- Ți-e rău? Ce e cu tine? o întreabă îngrijorat.

- Nu, n-am nimic! răspunde fata, evitînd adevărul.

Mihai scoate din geantă fișele și i le oferă.

- Bine, dar cînd le-ai făcut așa repede? întreabă Dana, mirată.

- N-a fost mare lucru!

- Îți mulțumesc, Mihai.

- Am făcut totul cu mare plăcere! mărturisește acesta...

Șerban, care intrase în amfiteatru împreună cu Lia, îl surprinsese pe Mihai dîndu-i fișele Danei. Se așază și-i scrie un bilețel:

"Felicitări pentru consecvență! <<*Amor* improbus omnia vincit!>> Dacă ai nevoie, totuși, de-o vorbă bună, apelează cu încredere la subsemnatul!" Semnează apoi dedesubt, iar deasupra desenează, cu creion colorat, o floare. Împăturește bilețel și-l trimite către Mihai.

- Ce vrea să zică, mă, ăsta? întreabă Ionică, după ce

Şi aruncă şi el ochii pe bilet.

- Nu vezi? Îşi bate joc de mine! Cred că s-a prins cu florile!

- Cu atît mai bine! Dar dictonul parcă suna altfel...

- Păi... era: "Labor improbus"... "Munca stăruitoare învinge totul!"

- Aha! se bucură Ionică: deci - "Amor... vincit"! Al naibii să fiu, dacă n-are dreptate. Bravo, Şerbănică - foloseşte el diminutivul în derîdere - de data asta ai nimerit-o! "Dragostea învinge totul"! Trebuie să învingă!

25

Urcînd scările, spre camera lor de la internat, Mihai şi Ionică se întîlnesc cu Adrian şi cu mama lui, o femeie îmbrăcată într-un frumos costum de ţărancă. Băieţii o salută respectuos şi trec mai departe.

- Mă întorc şi eu repede - le spune Adrian -, o conduc pe mama pînă la poartă.

- Nu e nici o grabă, Adriane, nici o grabă - răspunde Ionică, după ce s-a asigurat că acesta nu-l mai aude, poţi să te întorci şi mai tîrziu. E chiar mai bine - adaugă, frecîndu-şi mîinile de bucurie, pînă atunci facem şi noi în voie "ceva inspecţie". (Expresia era a bunicului lui

Adrian - un bătrîn simpatic, probabil ardelean, care, venind odată să-şi vadă nepotul, le-a spus celor trei din cameră: "Şi-acum - mă rog frumos - ia să vă fac eu vouă <<ceva inspecţie>>, să văz cum staţi!"...)

Intrînd în dormitor, Ionică se şi repede la dulapul lui Adrian şi, în timp ce-l "inspectează", mormăie cu mare satisfacţie:

- Plăcintă cu mere, cornuleţe cu nucă... Astea ce-or mai fi? Aha! Dovleac copt! Uite şi colăcei împletiţi!"

Apoi, deodată, exclamă:

- Evrika!

Mihai nu-i dă însă nici o atenţie. S-a aşezat la masa lor de lucru, dintr-o parte a camerei, deschide tabla de şah, ia salba maramureşeană, pe care o păstrează tot timpul în cutie, o pune în buzunarul de la piept al hainei şi începe "să joace". Ionică îi vîră sub ochi o cutie cu plăcinte "poale-n brîu".

- Domnul este servit! exclamă el încîntat.

- Lasă-mă-n pace, n-am chef! răspunde Mihai.

- Bineînţeles! Nu mai avem chef decît de şah!

- Ionică, ţi-am spus să mă laşi în pace! Mîine e "simultanul"!

- Atunci, te priveşte, fratele meu! Mănînc eu porţia ta... iar pe-a mea - o păstrez pentru Geta!

- Ai grijă să nu vină Adrian în dormitor! îi porunceşte Mihai. Ia-i cărţile şi ţine-l în sala de lectură sau

duceți-vă la club, afară, unde vreți voi, numai să mă lăsați singur. Și-acum gata! Executarea!...

Concentrîndu-se apoi asupra *tablei* din fața sa, întinde mîna și mută un pion...

*

Ca într-un racord de film, din partea cealaltă a mesei, o mînă de fată, mută un pion alb... Mihai înalță ochii și-o privește pe Dana. Fata abia acum îl observă.

- Mihai, n-am știut că tu joci șah! spune ea, cu plăcută mirare, după care trece la altă masă...

E de fapt, a doua zi, în biblioteca liceului, unde a început *simultanul*... Danei...

Cincisprezece mese, în spatele cărora se află tot atîția jucători - băieți și fete!... Dana trece și deschide partida cu fiecare dintre colegii ei. De jur-împrejurul sălii, zeci de alți elevi asistă. Printre ei se află și Șerban, care o urmărește atent pe Dana. Ionică și Geta, postați în spatele lui Mihai, îi "țin pumnii"...

A trecut un timp. Șerban se apropie de Dana și-i șoptește:

- Aș vrea să-ți spun ceva, după ce termini. Te aștept!

- Aștepți degeaba! îi răspunde ea sec, mergînd spre o altă masă...

A ajuns, din nou (a cîta oară?) în fața lui Mihai. Acum toate piesele se află în desfășurare, pe cîmpul de luptă, în afară de cele ce au fost scoase din joc...

Dana studiază cu atenție situația. Se vede că e pusă într-o oarecare dificultate. Zăbovește un timp, mută apoi o piesă, luînd una din "turele" lui Mihai. Ionică și Geta privesc îngrijorați, dar colegul lor, ca și cum s-ar fi așteptat la această mișcare, ripostează pe loc, luîndu-i un "nebun".

Dana se încruntă, puțin descumpănită, dar trece la vecinul de-alături al lui Mihai, pe care îl face "mat".

- Bravo, Mihai! îl încurajează Geta, bătîndu-l pe umăr. Joci tare, bravo! Apoi, uitîndu-se spre Ionică, îi șoptește:

Dar cînd a învățat el să joace șah, că acum un an parcă nu știa?...

- E o poveste mai lungă, ți-o spun altă dată! îi răspunde Ionică...

Dana revine la masa lui Mihai. Privește încordată, căutînd o soluție. Încearcă să facă o mișcare, dar se răzgîndește.

Ionică și Geta, ca și ceilalți, din jur, sînt numai ochi.

- Cred că va trebui să facem *remiză*! spune fata, întinzîndu-i mîna. M-ai pus în dificultate... Pînă acum de ce n-ai participat la nici un concurs?

Pe chipul lui Mihai se aprinde lumina unei mari bucurii. În sufletul și în mintea lui se întruchipează imaginea unei lumi dorite...

...- Dana, pot să-ți spun ceva? o întreabă Mihai.

- Termin imediat și... cu plăcere! răspunde fata zîmbindu-i.

- O să-ți pară, poate, caraghios, dar să știi... eu am învățat șah numai așa, ca să-ți fac ție o plăcere... să mă bagi și pe mine în seamă... Nici nu știi cît am muncit... spune el parcă rușinat, cu ochii-n pămînt...

- N-am știut! mărturisește Dana, impresionată. Eu mi-am dat seama că ești un băiat bun de cînd m-ai ajutat cu fișele acelea...

Mergeau pe aleea unui parc. Sălcii pletoase îi invitau parcă la umbra lor plăcută.

- N-ai vrea să ne-așezăm puțin? propune Mihai, arătînd o bancă.

Fata acceptă.

- Dana, să nu te superi pe mine... aș vrea să-ți dăruiesc ceva, ceva modest, dar la care eu țin foarte mult... E așa... un dar de suflet! Și, terminînd de spus, scoate, cu pietate, din buzunarul interior al hainei, salba maramureșeană, pe care o păstrase pînă atunci în cutia cu piesele de șah.

Fata o ia, își trece degetele ușor peste mărgelele

multicolore, meșteșugit orînduite, exclamînd:

- E extraordinară, Mihai. N-am primit în viața mea un dar atît de frumos!

- O am de la mama!

- Și n-o să se supere?

- S-ar fi bucurat foarte mult să te vadă cu ea...

- Cum adică "s-ar fi bucurat"? întreabă Dana, nedumerită.

- Mama nu mai este! răspunde Mihai cu glas îndurerat.

Fata a amuțit.

- Ea ținea mult să învăț bine. Chiar așa mi-a și spus, înainte de a închide ochii: să învăț, fiindcă "singura zestre care nu se pierde este învățătura"... I-am promis, dar... n-am putut să-mi păstrez cuvîntul... De aceea anul acesta m-am hotărît să nu mă las!

- Bine, dar tu, în vremea din urmă, cred că n-ai prea putut învăța: fișele mele,... șahul...

- Nu-mi pare rău! Am făcut totul cu mare plăcere!

- Ești un băiat nemaipomenit!... se aude glasul Danei și Mihai ar putea aproape să jure că vorbele acestea le-a ascultat ca atare...

...În orice caz, acum, cînd își revine din frumoasa lui visare de-o clipă, Dana, în picioare, în fața lui, îi spune răspicat:

- Am să vorbesc cu toată lumea: te-nscriem în campionat! Tu n-ai voie să stai de-o parte... La revedere, Mihai și te felicit!

Mihai este însă bulversat. Ionică îl bate pe umăr:

- Hai, fratele meu, că ești mare! Azi faci cinste la cinema!

Geta se apropie și-l îmbrățișează, sărutîndu-l pe obraz. Apoi rîde... cum știe ea s-o facă, molipsitor.

Zîmbește și Mihai, cu o figură încă mirată. Nu-i vine parcă să creadă.

- Așa-i că e deștept? întreabă Ionică, de parcă meritul ar fi al lui. Pe cuvînt că ești deștept! afirmă el în continuare, ești deștept și gata! Chestia cu șahul a făcut-o praf! Ce "remiză"?!... *Partida* e cîștigată, ascultă-mă pe mine!... Și-acum, hai, hai, că pierdem filmul. Și, după atîta concentrare, avem și noi nevoie să ne mai destindem, nu?!...

Vrînd-nevrînd, Mihai părăsește sala, aruncînd o ultimă privire spre Dana.

După cîteva minute, Șerban îi dă Mirelei, colega de bancă a Danei, un plic, spunîndu-i ceva. Fata se apropie și înmînează plicul. Dana îl deschide și citește:

"Te rog să mă ierți pentru tot! Am fost un măgar!" Mîna Danei mototolește energic biletul, în timp ce ochii îl fulgeră o clipă pe autorul acestuia.

26

- Știi ce-am auzit? Cică Lia se face *profă* de matematică. Îți dai seama? Isoscel la pătrat! îi șoptește Ionică lui Mihai.

Dar Isoscel l-a auzit. Întoarce capul către sală (pînă atunci o urmărise pe Lia, care rezolva o problemă, pe tablă):

- Ce faceți voi acolo, puișorilor? întreabă ea.

- Noi? răspunde, cu prefăcută mirare, Ionică.

- Da, da, voi! Ia, poftiți încoace! Haideți, repede! îi somează. Și luați-vă și caietele de teme.

Cei doi se apropie spășiți de catedră.

Profesoara le ia caietele și le răsfoiește.

- Și tema de astăzi? îl întreabă ea pe Ionică.

- Păi... să vedeți... se bîlbîie...

- Ce să văd, băiete? Văd... că nu *se vede* nimic!

Mulțumesc Lia! îi spune apoi elevei de la tablă. Poftim la loc! Continuarea o vor face flăcăii aceștia!

Cei doi își aruncă priviri disperate.

- Hai, Ionică, dă-i drumul!

Elevul ia creta și se prefface că scrie ceva, afișînd o anumită siguranță:

- Care va să zică... $x - y^3$... păi asta se descompune...

- Trucuri vechi, puișor! îl "tamponează" Isoscel, cum

ar fi spus Şerban...

Şi-acum să-l vedem şi pe amicul tău - continuă ea.

Mihai însă, fără să se uite la tablă, răspunde cu demnitate:

- Vă rog să mă scuzaţi, doamnă profesoară, pentru astăzi nu mi-am pregătit lecţia!

- Carnetele de note! porunceşte Isoscel.

Mihai şi Ionică pun carnetele pe catedră.

- Ce se întîmplă cu tine, Mihai? îl întreabă, cu carnetul în mînă: cu socoteam c-o să scot un matematician din tine, chiar dacă nu vrei să participi la olimpiadă... Şi-acum?

- Doamnă profesoară - intervine Dana, ridicîndu-se din bancă, nu vreau să-l scuz pe Mihai, dar ieri a participat la o competiţie de şah... Poate că...

- Nu mă priveşte! răspunde, categoric, Isoscel. Orice fel de "competiţie", în afară de clasă, îşi are rostul numai dacă întîi şi-ntîi eşti în stare să înveţi, să nu-ţi neglijezi obligaţiile şcolare! E clar?...

Nu-mi face plăcere - i se adresează ea apoi lui Mihai - dar mai bine îţi pun acum un *trei* (şi chiar i-l pune - în catalog şi în carnet -), ca să te stimulez să iei, din nou, *zece*!

Şi mătăluţă, - tot *trei*, puişor! îi spune lui Ionică. Şi vezi că te-ameninţă, din nou corigenţa!

Băieţii, cu feţe opărite, primesc carnetele şi pornesc

spre bancă. În timpul acesta se sună de ieşire.

Isoscel îşi strînge catalogul.

- Să ştiţi că la întîlnirea cu părinţii de sîmbătă particip şi eu - spune, înainte de a pleca din clasă. Avem doar examen în curînd!

27

Întins pe pat, Mihai încearcă să citească o carte. Nu reuşeşte însă... Gîndurile îi zboară la altceva.

- Mai dă-l încolo de trei, Mihai! îl îndeamnă Adrian, care cîntă la chitară o melodie duioasă.

- Da' tu ce dai, că te-ascultăm aşa, gratuit? întreabă Ionică, mimînd ritmul bătăilor de la baterie, cu două creioane între degete. Ia mai scoate nişte "poale-n brîu"! îi comandă el colegului.

- N-ai mai lăsat decît "sărăţele", dragule! îi răspunde, acesta, cu ironie, continuînd să cînte.

Cineva bate la uşă. Ionică sare şi deschide. În prag se află nea Pandele, portarul. Abia îşi trage răsuflarea. Este evident că a urcat în grabă scările şi acum nu se simte bine.

- Repede, la telefon! spune el, adresîndu-se lui Mihai. E taică-tău.

- Mulţumesc, nea Pandele! răspunde băiatul şi o

zbughește pe ușă afară...

Ionică întinde bătrînului un scaun:

- Stai puțin și odihnește-te! Să-ți dau un pahar cu apă? îl întreabă.

- Nu, băieți, nu-i nevoie, mi-am revenit! răspunde nea Pandele, așezîndu-se totuși pe scaun. Ce să-i faci, "motorul"! continuă, arătînd spre inimă, nu mai bate cum trebuie, se grăbește și... gîfîie. Asta e!

- Păi, să-l băgăm în "revizie generală"! încearcă să glumească Ionică.

- S-ar putea, s-ar putea să trebuiască ce zișești, măi năzdrăvanule, răspunde bătrînul ridicîndu-se și bătîndu-l ușor pe obraz. Și-acum să mă duc, că... ce se face poarta fără mine?!... Dacă mai dă doamna directoare vreun telefon și nu mă găsește! adaugă, zîmbind.

- Nu ne ierți deloc, nea Pandele! răspunde Ionică, înțelegînd aluzia.

- Parcă de iertare ai tu nevoie? Și-apoi ce, eu sînt popă?!...

În biroul administrativ, Mihai vorbește la telefon:

- Mulțumesc, mulțumesc, tată! spune el, la un moment dat... Nu, n-am nevoie de nimic... Cu școala?... Bine! Bine, sigur că da!...

Apoi, după o ezitare, se hotărăște să-i spună:

- Tată, e o întîlnire cu părinții... sîmbătă! Ce zici, ai

putea să vii?... Da?!... Bine! Atunci, te- aștept!...

"Și-acum să te văd, băiatule, ce-ai să te faci sîmbătă?" își zice, îndreptîndu-se spre dormitor.

28

Într-adevăr, pînă sîmbătă, gîndul acesta - cum va da el ochii cu taică-său, după *treiul* de la Isoscel - l-a obsedat pur și simplu. Iată însă că ziua fixată sosise, fără ca Mihai să fi găsit vreo soluție salvatoare... Îi părea cumplit de rău...

Părinții elevilor din clasa a X-a B intră, pe rînd, în sala în fața căreia Socrate, dirigintele, face oficiul de gazdă, primindu-i. Acum, schimbă cîteva cuvinte cu mama Danei.

Din spate se apropie doctorul Pascu și soția lui, părinții lui Șerban.

- Sînt bucuroasă că vă văd, domnule profesor - spune doctorița, zîmbind.

- Dar ce minune s-a-ntîmplat de-ați venit amîndoi? întreabă Socrate.

- Măcar la adunările cu părinții și la aniversări să fim și noi împreună! răspunde doctorul, rîzînd.

- Mulțumit de Șerban? se interesează mama.

- Sper că v-a spus ce s-a-ntîmplat!

- Ne-a spus tot și cred că i-a prins bine, răspunde tatăl.

- Și eu sînt convins! adaugă Socrate.

Între timp, se apropie, cu un mic geamantan în mînă, tatăl lui Mihai. Trecînd pe lîngă Socrate, îl salută respectuos, adăugînd:

- Mă iertați, vin direct de la gară! Și, ca dovadă, arată spre geamantan.

- Poftiți, poftiți, n-ați întîrziat! îl invită dirigintele în clasă...

De la un colț al culoarului, stînd în așa fel încît să nu fie observat, Ionică pîndește, cu inima la gură. Auzind pași în spatele lui, întoarce rapid capul: Isoscel, însoțită de profesoara de fizică, se îndreaptă spre sala unde urmează să aibă loc discuția...

"Uite-o că se ține de cuvînt!" bombăne Ionică, ascunzîndu-se în grabă, într-o altă clasă, ca să nu fie văzut. Rămîne aici cîteva minute, pînă ce simte că totul s-a potolit pe culoar.

"Acum trebuie să înceapă" - își șoptește el, ieșind din ascunzătoare... Pășește pe culoar în vîrful pantofilor...

Ajungînd la ușa cu pricina, după obiceiul lui, se apleacă și privește pe gaura cheii.

Părinții sînt așezați precum elevii, în bănci. La catedră - cei trei: Socrate, Isoscel, profesoara de fizică. Vorbește dirigintele, dar Ionică... nu-l aude. Se ridică

enervat...

"Trebuie să deschid ușa!" hotărăște el. Și, într-adevăr, desprinde ușurel clanța, fără să facă nici un fel de zgomot și împinge puțin de ușă înăuntru.

"Ei, așa da, se vede mai bine și se și aude!"

- Fiind o clasă de profil real, ne-am gîndit că ar fi folositor pentru toți să participe la ședința noastră și doamnele profesoare de matematică și de fizică - spune, în acest moment, Socrate.

Din unghiul său, Ionică cercetează mai departe sala, ca să se convingă dacă *ai lui* au venit sau nu...

"E clar, n-au venit!" exclamă el ușurat, ciulind totuși, urechile la spusele lui Isoscel...

- Noi îi ajutăm pe copiii dumneavoastră cît putem mai mult - continuă ea; facem și ore suplimentare, pregătire pentru olimpiadă, consultații... Dar, așa cum știți cu toții, fără studiu individual, fără ambiție, fără muncă serioasă nu se poate! Și - ne pare rău că trebuie să v-o spunem, dar asta este situația: unii dintre acești copii nu prea muncesc sau o fac sub capacitățile lor! Iată, spre exemplu, la matematică: un elev ca Mihai Marinescu, băiat bun de altfel, cu mari posibilități, anul acesta a debutat foarte bine, încît m-a și surprins, plăcut bineînțeles, ca apoi să se lase din nou pe tînjeală!... I-am dat un trei..., n-am avut ce face, ca să-l trezesc! Tatăl lui este, cumva, aici?

Din prima bancă, de lîngă fereastră, se ridică tatăl

lui Mihai. Sala întreagă îl privește... Simte că se desface pământul sub el...

Ionică închide ochii, cuprins parcă de o mare suferință. Trage, încetișor, ușa la loc și, după cîțiva pași, făcuți pe vîrfuri, o rupe la fugă...

În internat, Mihai lucrează singur în sala de lectură. E un fel de a spune că "lucrează": stă cu ochii într-o carte, iar cu gîndul și cu sufletul - strînse parcă de gît de o mînă care încearcă să le sugrume - se află acolo, în clasa unde se ține adunarea.

Pe ușă intră, ca o furtună, Ionică.

- E de jale, fratele meu! exclamă el, trăgîndu-și un scaun: Isoscel s-a așezat cu artileria pe noi! Eu am bafită, că ai mei n-au venit. Dar pe taică-tău "l-a scos la lecție", să știi!

Mihai a încremenit. Nu este în stare să spună nici un cuvînt... Se ferise să-și întîmpine tatăl la sosire, deși așa s-ar fi cuvenit. Nu avusese curaj, pentru că, în cazul acela, ar fi trebuit să-i spună neapărat și despre situația de la matematică. Nu voise să-l mîhnească de la început. Spărase ca profesoara să nu vorbească tocmai despre el. Iar Socrate, în nici un caz, n-ar fi făcut așa ceva. El era om delicat, cînd simțea ori vedea undeva o rană, nu știa cum s-o ocrotească mai repede, bineînțeles că n-o urca, în văzul lumii, pe scenă...

Isoscel însă...

"Bietul tata! exclamă gîndul lui Mihai. Ce-o fi pe sufletul lui?... Dacă i-aș fi spus, ar fi fost cel puțin prevenit, nu-l mai lua prin surprindere... Poate că s-ar fi gîndit la un răspuns!...

- Ce faci, mă, plîngi? îl întreabă Ionică.

Mihai nu răspunde. Privește, cu sufletul pustiu, prin fereastră, înghițindu-și, din cînd în cînd, lacrimile, care-i ajung pe buze... Unele, mai grăbite, își continuă însă rostogolirea, pînă ce se înnoadă, sub bărbie...

- Sărut mîna, tată! spune Mihai cu glasul aproape pierit.

- Să trăiești, fiule! îi răspunde mecanicul, luîndu-l pe după umeri...

Adunarea se terminase de vreun sfert de oră. Părinții plecau, ca și la sosire, rînd pe rînd, după ce - unii dintre ei, desigur - mai discutau cîte ceva cu Socrate.

La urmă de tot, venea și tatăl lui Mihai. Era abătut. Călca încet, de parcă avea sufletul sub tălpi...

- Știu că ești supărat - continuă băiatul. Te rog să mă ierți... dacă mai poți!

- Eu am încredere în tine, Mihai!

Băiatul simți un nod cald în gît... Tot așa îi spusese și în vara trecută, cînd aflase despre corigență. După o săptămînă de chin și de mutenie, rostise aceste vorbe care, atunci, îi aduseseră o mare bucurie în suflet, deși o stropise

cu lacrimi. N-ar fi vrut să le mai audă niciodată pronunțate în situații și pentru motive asemănătoare...

- Am stat de vorbă și cu dirigintele, adăugă tatăl. Și el te prețuiește, să știi... Dar trebuie să iei viața mai în serios, băiete! În clipa aceea se oprește și, ridicîndu-i bărbia, îl privește drept în ochi.

- Da, tată, am înțeles! Îți mulțumesc! Îți mulțumesc că ai venit... și pentru ceea ce mi-ai spus! răspunde Mihai, cu toată ființa lui...

29

Peste cîteva zile încordările se mai neteziseră,lucrurile căpătînd o culoare mai limpede. De aceea, ochii priveau din nou, cu bucurie, în jur la toate cîte puteau fi văzute.

După ora pe care o avuseseră cu Socrate, în recreație, Șerban se apucă și scrie pe tablă, cu cretă colorată, un anunț cu iz de invitație la nuntă:

"Elevul Șerban Pascu are onoarea să invite *pe toți* colegii săi, duminică, orele 18, la aniversarea celor șaptesprezece primăveri, pe care le împlinește... în toamna aceasta. Ceremonia va avea loc în locuința personală, din

strada Zefirului nr.5. Ținuta <<obligatorie>>... nu este obligatorie!"

Așază creta și se întoarce spre sală:

- Prezența însă, da! continuă el, verbal, textul anunțului, privind, în fugă, spre Dana.

- Cum adică "fără ținută", Șerbane? Fără - fără?! întreabă Geta, izbucnind apoi, după firea ei, în rîs.

- Se poate și "fără-fără", dacă-ți dă mîna - se aude răspunsul lui Șerban, dar... cu *ținută* morală!

Băieții și fetele din jur se amuză.

În banca lor fiind, Ionică privește spre Mihai:

- Ce zici de el?... "are onoarea să invite *pe toți* colegii"... Ai văzut, a subliniat pe toți... Asta înseamnă...

- Asta înseamnă că mergem și noi!

- Ai dreptate, e un prilej să vedem cum mai *stă* lumea, cum mai *stau* lucrurile, cum "devin de se leagă, ori de... *se dezleagă*"... Mergem!

30

În dormitor, Adrian ciupește corzile chitarei. E nerăbdător să cînte "Mulți ani trăiască".

- Haideți, mă, nu încercați o dată cu mine?

- O să cîntăm acolo destul! îi răspunde Mihai, în

vreme ce-şi potriveşte nodul de la cravată.

- Adriane, fii atent, face creţuri la spate? întreabă Ionică, aranjîndu-şi haina în faţa oglinzii de la dulap. Am luat-o de la unu' dintr-a douăşpea! E puţin cam mare!

- E bine, e bine! remarcă Mihai, fără să se uite la el. Eşti foarte bine! adaugă. O să lăcrimeze Geta cînd te-o vedea.

31

Cam în acelaşi timp cu pregătirile băieţilor, Dana, la biroul din camera ei, scrie ceva în *jurnal*. Deodată se opreşte, fiindcă, din nou, ca atunci, în laboratorul de fizică, nu mai vede bine. Imaginea lucrurilor din jur se tulbură, se tulbură... Fata simte ameţeală. Închide ochii şi rămîne astfel aproape un minut. Îi redeschide apoi, dar cu spaimă. Se temea că n-o să mai vadă. Spre mirarea ei, totul este normal! "Ce bine!" exclamă. "Totuşi, înseamnă că ceva e în neregulă, ceva s-a întîmplat!" se gîndeşte şi simte cum o prinde îngrijorarea.

Se ridică de la masă şi se plimbă puţin prin cameră. Deschide apoi o fereastră şi respiră aerul potolit al toamnei. Cînd se mai linişteşte, se întinde pe canapea, ia o carte de pe noptieră şi începe să citească.

32

Aproape toţi elevii clasei a X-a B se află acum în casa din strada Zefirului nr.5. Au ocupat camera de zi şi camera lui Şerban. Par foarte bucuroşi că sînt împreună, vorbesc, rîd, dansează. Muzica de la casetofon creează o ambianţă plăcută. În bucătărie, părinţii lui Şerban aşază sandvişuri pe mai multe platouri.

Se aude soneria. Doctorita Pascu îşi scoate şorţul şi se îndreptă spre uşa de la intrare. În prag, Vlad şi încă un coleg, cu buchete de flori în mînă, salută gazda.

- Bine-aţi venit, băieţi, le răspunde mama lui Şerban. Poftiţi! îi invită ea înăuntru, în momentul în care pe poartă intră Geta, Ionică, Mihai şi Adrian.

- La mulţi ani! să vă trăiască Şerban! spune Geta, înmînînd mamei un buchet de flori şi un pachetel cu o carte.

- Intraţi! îi îndeamnă doctorul, sosit şi el în întîmpinarea musafirilor. Trebuie să vină şi Şerban. S-a dus să cumpere nişte şervetele!

Noii veniţi sînt salutaţi cu exclamaţii de bucurie. Geta, îmbrăcată într-o rochie lungă, de seară şi avînd în urechi nişte cercei "africani", stîrneşte senzaţie.

- Iar a făcut gol în garderoba familiei - comentează o fată, în timp ce colega ei dă ocol camerei, ca într-un

exercițiu specific paradelor de modă. Baieții, mai ales, o aplaudă. Ionică e mîndru, dar nu poate să aplaude și el, pentru că are în mînă o "sticluță" de votcă, pe care o tot ascunde la spate, neștiind unde s-o așeze, pînă va veni Șerban, căruia ținea să i-o dea în mod direct, fără intermediari. Pînă la urmă se hotărăște, o strecoară, în grabă, după un fotoliu. Întîmplător, mișcarea este observată de doctorul Pascu.

Mama lui Șerban aranjează în vaze florile primite. Deodată, sună telefonul. Doctorița ridică receptorul și răspunde. Ascultă cîteva secunde...

- Dar am casa plină de copii, abia au venit: e ziua lui Șerban, împlinește șaptesprezece ani!... Bine! N-am încotro!... adaugă, după alte cîteva secunde și închide telefonul.

- Cine era? întreabă doctorul, sosit din bucătărie.

- De la spital: o urgență! trebuie să plec. E vorba de-o operație! Te descurci singur?

- Parcă am altă soluție? Ce să fac?! O să mă mai ajute și fetele!

- Sigur, sigur! sar cîteva dintre ele, care îl și însoțesc în bucătărie.

Soneria de la intrare se aude din nou. Mihai se crispează. Privește neliniștit spre Ionică... Din clipa în care a intrat în casă și a văzut că Dana nu este, dar nici Șerban, o bănuială i s-a strecurat în suflet...

Pe ușă apare însă Emil, băiatul cu broaștele, "biologul", care acum scoate dintr-o cutie un iepuraș alb, de casă. Doctorul Pascu îl ia în brațe și, mîngîindu-l, începe să rîdă. În jurul lui se adună băieți și fete care se amuză de acest dar insolit. Mihai întinde mîna și-i netezește părul mătăsos de pe spate cu o plăcere deosebită.

- Ce faci, măi, frumosule mic? rostește el ca-ntr-o șoaptă de dragoste...

...Întinsă pe canapeaua din camera ei, Dana citește. Din bucătărie se aude vocea mamei:

- Păcat că nu te duci, mai ales că merge toată clasa. Și-apoi, nu spuneai tu că e un băiat bun? Eu, oricum, ți-am călcat bluzița!

- Dana, mama are dreptate - îi spune tatăl, care apăruse în ușă - ai nevoie să te mai destinzi și tu! Sînt sigur c-o să te simți bine!...

- Mulțumesc, tată, văd eu! răspunde fata. Și, peste cîteva minute, lăsînd cartea de-o parte, se apropie de fereastră. Îl observă, mirată, pe Șerban, care o așteaptă în fața blocului, cu o floare în mînă. Zîmbește, bucuroasă, ca și cînd el ar vedea-o. Apoi se îmbracă în grabă, împachetează cartea pe care o citea și iese pe ușă...

Cînd apare lîngă el, pe neașteptate, băiatul tresare.

- Îți mulțumesc, Dana! îi spune, după cîteva clipe de

zăpăceală, oferindu-i floarea.

- La mulți ani, Șerbane! îi urează fata, dîndu-i, la rîndul ei, cartea pregătită. E un roman de dragoste. Am citi și eu jumătate din el. E foarte frumos!

- Cealaltă jumătate... o s-o citesc eu! răspunde Șerban, zîmbind.

Dana îl ia de braț și pornesc amîndoi pe stradă...

În lipsa gazdei sărbătorite, băieții și fetele dansează. Geta și Ionică sînt vedete, țopăie îndrăcit.

Lia îl caută în bucătărie pe doctor și-l invită la dans. Neavînd încotro, tatăl lui Șerban lasă pregătitul sandvișurilor și "intră pe ring".

- Dacă m-ar vedea fiu-meu, s-ar prăpădi de rîs! spune el.

- De ce? Zicea că dumneavoastră l-ați învățat să danseze.

- Este adevărat, dar tango și vals!...

Mihai a rămas singur, într-un colț al camerei. Observîndu-l, Geta îl întreabă:

- Tu ce faci, nu dansezi?

- Nu prea știu, mărturisește, jenat, băiatul.

- Vino-ncoace, că te-nvățăm noi! îl încurajează Ionică.

- Păi, cum, în trei?! se miră Mihai.

- Asta se poate și în cinci! Nu vezi, gimnastică! exclamă Geta.

Mihai începe să imite mișcările prietenilor lui...

În atmosfera de bună dispoziție generală, se aude vocea lui Vlad, care întreabă:

- Ce-o fi, fraților, cu Șerban? Doar nu vrea să cumpere tot magazinul!

Ușa se deschide, chiar atunci, și în cameră intră cei doi. Mihai încremenește, cînd îi vede. Dana observă și privește oarecum intrigată reacția băiatului... Lia face ochii mari, oprindu-se din dans. Se opresc și ceilalți. Băieții strigă:

- Hip! Hip! Ura! aplaudînd apoi cu toții. Geta dă tonul și casa răsună de "Mulți ani, trăiască!" Adrian acompaniază la chitară. Șerban deschide pianul și cîntă și el!

- Ei, și-acum, ținînd seama de faptul că s-a rezolvat și problema... "șervețelelor", dansăm mai departe? întreabă Vlad.

- Întîi ciocnim! spune doctorul. Fetelor, cine vrea să mă ajute?

Cîteva dintre ele intră buluc în bucătărie și iau platourile cu sandvișuri și prăjituri, în vreme ce tatăl lui Șerban vine cu o tavă mare, pe care se află multe păhărețe cu lichior.

- Hai, luați, serviți-vă! îi îndeamnă el. E făcut de mama lui Șerban special pentru voi.

Copiii iau paharele și ciocnesc, urîndu-i lui Șerban

"La mulți ani!".

Mihai se apropie de sărbătorit. Acesta îi spune încet, doar pentru el:

- Apropó de bilețelul de la școală, Mihai: să știi că nu mai poți conta pe mine! Pe bune!...

Gustînd din lichior, Ionică se strîmbă de parcă ar fi băut cine știe ce.

- O fi făcut de mama lui Șerban - spune el, către colegi, dar cu siguranță, pentru cînd era băiatul mai mic. Ce facem, fraților, cu siropul ăsta? mai întreabă făcîndu-le semn să se apropie de fotoliul aflat într-un colț al camerei.

- Dar ce-ai vrea? îi răspunde Șerban.

- Am adus cu o sticluță de votcă, îi asigură Ionică, scoțînd-o de după fotoliu. Hai, repede, cu alte pahare!

Șerban aduce din bucătărie pahare curate. Băieții se reped asupra lor, înghesuindu-le apoi la gura sticlei lui Ionică...

Cu zîmbetul pe buze, doctorul Pascu asistă la toată scena...

Se aud paharele ciocnindu-se... și, dintr-o dată:

- Ce e asta, Ionică, strigă cineva, îți bați joc de noi?

- "Aqua chiara"! răspunde tatăl lui Șerban, rîzînd, căci el le luase votca, turnîndu-le în sticlă apă. Nu e bună - mai precizează doctorul -, dar face bine!

În hohotele generale de rîs, numai Ionică zîmbește strepezit...

Făcîndu-i-se parcă milă de el, Șerban dispare pentru cîteva secunde într-o altă cameră și se întoarce, fără să fie observat de tatăl său și nici de fete, cu o sticlă de whisky. Îi rupe capacul aproape cu dușmănie, adresîndu-se colegilor:

- Țineți!

Întind cu toții paharele, după care, cu priviri ghidușe, le duc spre buze și, ca la o comandă, le răstoarnă pe gît.

- Îmm!... E nemaipomenit! exclamă Ionică în șoaptă... Asta mai zic și eu "viață pe cont propriu"! Te-ai făcut *mare*, Șerbane! Bravo! mai adaugă el, izbucnind în rîs.

Ceilalți îl secondează într-un cor înfundat, ce se stinge pe loc în clipa în care o fată anunță ritos, apăsînd pe butonul unui casetofon:

- Damen tango!

Imediat, colegele sale invită pe băieți la dans. Mihai o urmărește cu privirea pe Dana, care, după o ezitare scurtă, începe să danseze cu Șerban.

Înțelegînd ce se petrece în sufletul prietenului său, Ionică o îndeamnă pe Geta:

- Ia-l pe Mihai!

Fata se execută imediat... Dansînd absent, căci continua să privească spre Dana, Mihai pierde ritmul și-și calcă partenera pe picior:

- Cavalerul meu, mai multă grijă pentru botine! Sînt ale unei verișoare! îl mustră Geta, cu dulce ironie, ca să-l

trezească.

Fîstîcit, Mihai își cere scuze, tocmai în momentul în care în cameră apare Socrate. În aplauzele tuturor, dirigintele îl îmbrățișează pe Șerban, îi oferă o carte și-i spune:

- "Excelsior"!...

33

A trecut de miezul nopții. Ionică și Adrian au adormit de mult... Mihai a stat cu ochii închiși o vreme, dar somnul n-a vrut să-i mîngîie gencle. A fîlfîit, în cîteva rînduri, prin apropiere, cu niște aripi obosite, și-apoi s-a dus, speriat de vîrtejul din mintea băiatului.

Acum ochii lui Mihai ațintesc, prin întuneric, plafonul camerei... Minutele se scurg greu... Iată-l ridicîndu-se cu grijă și deschizînd dulapul. Cercetează cu degete ca de orb locul, pînă găsește cutia de șah. O deschide, în lumina razelor lunii, care pătrund prin fereastră, și scoate din ea salba maramureșeană. Ființa i se oglindește cîteva clipe în apele frumos colorate ale acesteia. O împăturește apoi într-o batistă și-o așază undeva, pe fundul geamantanului. Cu un gest definitiv închide cutia de șah și-o strecoară la loc, în dulap... Cîteva secunde nu știe ce să facă. Se simte

golit parcă pe dinăuntru. O senzație de ușoară amețeală îl determină să se sprijine cu mîna de masă. Intră apoi în camera de baie, aprinzînd lumina. Își umple un pahar cu apă și bea cu sete, de parcă ar vrea să-și potolească o arsură... Privirea i se anină de propria lui imagine, din oglindă. Lasă paharul pe chiuvetă și se privește mai atent.

"Te rog să-ți bagi mințile-n cap! se răstește la acel chip gîndul ce se foise, pînă atunci, ore în șir. Pentru tine *ea* nu este, de-acum înainte, decît eleva Cristea Dana, dintr-a X-a B!... Ți-ai călcat îndeajuns cuvîntul: ai făgăduit că ai să-nvești - așa cum a fost dorința mamei -, că ai să-*ți* demonstrezi și că *le* vei demonstra de ceea ce ești în stare... Și?!... Uite unde ai ajuns! Nu vreau să-mi fie rușine pentru tine!"...

Ia paharul și mai înghite două guri de apă...

"Promiți" *se aude*, din nou, o întrebare de dinăuntru.

Răspunsul se rostește în același registru al frămîntărilor: "Promit!"

Hotărît, băiatul închide lumina și dă să iasă, dar, după cîteva clipe, o reaprinde; îndîrjit se apropie de oglindă și aproape țipînd, întreabă:

- Ai înțeles, dom'le? Dana *nu există*! Clar?!...

- Care faci gălăgie-acolo? se aude, mormăit, glasul lui Ionică, trezit din somn...

34

Toamna - cu suflet de blîndă aducere-aminte și chip de lumină - își trăiește ultimele zile. Frunzele, rumenite în baia potolită de aur celest, freamătă deasupra oamenilor, deasupra pămîntului, deasupra amintirilor...

Mihai se luptă să-și țină cuvîntul dat sieși. Viața îl poartă pe la diferite ferestre ale bucuriei: *zece* la Isoscel, *zece* la fizică, *zece* la Socrate... peste tot, *zece*!... Dana îi iese însă tot mai mult în față, dar el se trudește să-și țină privirile alături de ea, mereu alături! Și reușește! Deci - *zece la purtare*! E nota pe care și-o pune singur, dublînd-o pe aceea înscrisă de Socrate în catalog și în carnet, la sfîrșitul trimestrului...

Iată că a început să ningă. În casa părintească, din sat, Mihai împodobește pomul de iarnă împreună cu bunicul. Tatăl trebuie să sosească din clipă în clipă... Acum, cînd băiatul se află în vacanță, și-a luat și el cîteva zile de concediu...

- Mihai, ce-ar fi să agățăm și carnetul de note în pom? spune bătrînul.

- Vrei să rîdă tata de mine?

- De ce crezi așa ceva?

- Ar fi o naivitate... îngîmfată, bunicule!

- A te bucura sincer de o izbîndă a ta nu e nici naivitate și nici îngîmfare, flăcăule!...

Nu l-au agățat în pom, dar l-au lăsat pe masă, la vedere...

Ninge, ninge tot mai mult! E Anul Nou! Ionică, însoțit de cîțiva băieți din sat, intră în ogradă și începe să plesnească din bici și să spună, pentru gîndul și pentru sufletul gazdelor, *Plugușorul*! Mihai iese bucuros în curte împreună cu tatăl lui și cu bunicul. Cînd poezia bicelor și a vorbelor se sfîrșește, larma bătăliei cu ghiulele albe și reci pune stăpînire peste frîntura aceea de lume...

35

Către primăvară, formația de muzică *rock* a clasei a X-a B era deja cunoscută în întreg liceul. Mihai avusese ideea alcătuirii ei. Cînta și el, nu numai Adrian, de mulți ani, la chitară. După vacanța de iarnă și-o adusese la internat. Ionică a învățat repede *secretele bateriei*, iar Geta era "vedetă a cîntecului" încă din gimnaziu. Așa că erau gata să intre... în repertoriu!... Socrate i-a ajutat, rugînd-o pe directoare să le cumpere cele de trebuință unei formații muzicale în viitorul căreia el începuse să creadă. Mihai a muncit mult și i-a forțat și pe ceilalți să-l urmeze. Se

deprinsese cu sunetul cel mai de sus, din gama notelor școlare, de aceea își dorea și aici un *zece*! L-au primit cu prilejul unui spectacol pe care l-au dat pentru toată suflarea liceului. La sfîrșit, au fost copleșiți de aplauze. Aplaudau, sincer, și Dana și Șerban. Mihai era mulțumit. Cîntecul lui, pe care îl intitulase "Ani de liceu", *prinsese*, era murmurat acum de întreaga sală. Iar inima băiatului mai rostea încă, în acele clipe, doar pentru sine: "Ani de liceu/ Cu prietenii pe viață,/ Scumpii ani de liceu/ Enigmatică *prefață*/ La *romanul* ce e doar al meu!..."

- Geta, Geta - îi șoptește Ionică prietenei sale, în timp ce aceasta încă mai făcea plecăciuni în fața sălii - le-ai luat piuitul la toți! Bravo!

Fata se întoarce către el:

- Mulțumesc, *maestre*! îi spune, completînd vorbele cu o reverență și izbucnind apoi în rîs.

- Dar să-l vezi și pe băiatu' mîine pe teren! adaugă Ionică. Îmi pare rău că n-o să fie acolo Gică Hagi: s-ar face "față palidă" de invidie...

Mihai, dacă ești de acord, pot să cînt alături de voi, la orgă electronică!...

Venise lîngă scenă. Dana îi privea pe amîndoi. Rămăsese și ea surprinsă de propunerea lui Șerban.

- Nu glumești? l-a întrebat Mihai.

- Deloc! Mai mult: îți declar că mi-ar face mare

plăcere să fim împreună în această activitate...

- Îți mulțumesc, Șerbane! îi răspunde Mihai, întinzîndu-i mîna. Am avut mari spaime astăzi... Altă dată, cu siguranță că va fi mai bine!

- Și eu sper! Oricum, vă felicit pentru ceea ce ați izbutit pînă acum! Iar cîntecul *liceenilor*, ce să-ți spun - e formidabil!

- Ura! Ura! a început să strige Geta și, sărind de pe scenă, îl îmbrățișează pe Șerban și-l sărută. Dana, din preajmă, rîde. Se bucură sincer de inițiativa la care a fost martoră. Mihai o privește în treacăt, încercînd să facă abstracție de prezența ei. Fata se apropie însă de el și-i spune:

- Mi-a plăcut foarte mult cum ați cîntat! Astăzi ați fost grozavi!

- În special "bateria"! precizează Ionică.

- Bineînțeles! "recunoaște" Dana, ținîndu-i hangul.

Mihai zîmbește. Își ia apoi chitara și iese din sală.

36

Împărțiți în două echipe, băieții din clasa a X-a B joacă fotbal pe terenul din curtea școlii. În jur s-au strîns elevi și din alte clase. Dar suporterii cei mai activi sînt

fetele, colegele celor aflați pe teren.

- Hai, Ionică! se aude glasul Getei, chiar în momentul acesta... Și, într-adevăr, Ionică înaintează vertiginos, cu balonul la picior, driblează în stînga, în dreapta, sparge apărarea adversarilor, se apropie de poartă și marchează... imparabil.

- Gool! Gool! explodează galeria.

- Bravo, Ionică! Bravooo! țipă Geta, țopăind de bucurie. Strigătele ei sînt acoperite de aplauze. Ionică trimite mulțimii entuziasmate sărutări pe care le flutură de pe vîrful degetelor de la propriile sale mîini.

Mihai îl privește cu căldură. Are în ochi luciri de satisfacție.

Profesorul de sport, care arbitrează, pune mingea la mijlocul terenului și jocul se reia.

Vlad, centrul înaintaș al echipei adverse, se află acum la balon. Face cîteva driblinguri spectaculoase, îl păcălește și pe Ionică, apărut în calea lui, trece mai departe, se-apropie de poartă și, cînd se pregătea să tragă, Mihai, aflat în poartă, se-aruncă și blochează mingea. Galeria îl aclamă pentru această reușită, cu atît mai mult cu cît "golul era ca și făcut"! Dar Mihai, ridicîndu-se, își dă seama că s-a rănit la mîna dreaptă. Încercînd să prindă balonul, cînd a plonjat, s-a julit, fără îndoială, și iată, acum, sîngele curge în voie. Ionică sosește în grabă lîngă el.

- Te-a lovit într-adins, așa-i?

- Nu e el vinovat, singur m-am lovit! îi răspunde Mihai.

- Las' că știu eu, exclamă "centrul înaintaș", reintrînd în joc.

În momentul acesta mingea se află iarăși la Vlad, care încearcă o nouă pătrundere. Ionică îi aține însă calea și-l deposedează cu o mișcare rapidă și dură care "seceră" pur și simplu adversarul. Vlad, încovoiat de durere, nu se mai poate ridica. Galeria amuțește, lăsînd parcă spațiu liber pentru fluierul strident al profesorului-arbitru...

37

- Eram sigur că l-a lovit cu intenție - mărturisește Ionică, sincer mîhnit și congestionat. De aceea n-am putut să rabd și...

- ...Și te-ai gîndit așa, rapid, că n-ar trebui să rămîi, cumva, dator - intervine Socrate. "De-aceea"... "l-ai aranjat" cît ai putut mai bine... Nu fac abstracție de faptul că vă aflați pe terenul de sport - *arenă* de luptă, desigur - continuă dirigintele, după cum nu las de-o parte nici starea ta sufletească, sub imboldul căreia ai luat o asemenea hotărîre... Întrebarea pe care ți-o pun este: cum te-ai gîndit că *așa* trebuie făcută dreptatea, de unde o asemenea

concepție?...

Pe ușă intră directoarea liceului. Elevii se ridică. Sînt, cu toții, încordați.

- Am dat telefon la spital - spune ea, făcînd, în același timp, semn copiilor să se așeze. Am primit asigurări că nu e... decît o luxație care îl va ține, totuși, o vreme la pat. Problema e dacă se va face bine pînă la data olimpiadei pe țară. Vlad este reprezentantul vostru și al liceului, totodată, la concursul de matematică. Absența lui ne-ar afecta, desigur, pe toți, ne-ar lipsi de un posibil premiu! Să sperăm că lucrurile se vor rezolva cu bine!... N-am nici o îndoială că *celelalte aspecte* le rezolvați dumneavoastră, aici! adaugă directoarea, purtîndu-și privirea de la Socrate spre Ionică, apoi peste întreaga clasă...

- Aș vrea să vă mai spun ceva, continuă Ionică, după plecarea directoarei. Dac-aș fi știut că se întîmplă necazul acesta, nu l-aș fi lovit, oricît de prieten îmi este Mihai. Vă rog să mă credeți!... Și-acum - adăugă el spășit - sigur că trebuie să mă pedepsiți. Nu mă supăr! Am făcut-o, trebuie s-o trag!

- Trei săptămîni consemnare în internat! hotărăște Socrate, sec.

- Nu s-ar putea două, domn' profesor, se roagă Ionică, depășindu-și orgoliul.

- Patru, dacă vrei, se poate! cade, ca o ghilotină, precizarea dirigintelui.

Dezumflat, Ionică se așază în bancă. După cîteva secunde, își îndreaptă ochii spre mîna bandajată a lui Mihai.

- Tot așa de rău te doare? îl întreabă.

- Nu mîna, ci capul mă doare!... De prostiile pe care le faci! îi răspunde Mihai.

Ionică înghite în sec, n-are încotro...

38

- Florile sînt din partea mea, iar bomboanele de la Ionică. Ar fi vrut să vină personal să ți le-aducă, dar e consemnat, trei săptămîni nu mai iese în oraș!

Vlad îl invită pe Mihai să ia loc pe fotoliul de lîngă pat.

- Ce-i drept eu am voie să ies, dar cu butucul acesta de ghips - spune el, arătînd spre picior - plimbarea n-ar fi prea agreabilă. Oricum, îți mulțumesc pentru bomboane și să știi că nu-i port pică! Ba - aș zice că, dimpotrivă: acum, după cum vezi, pot să lucrez mai mult pentru olimpiadă.

Mihai privește caietele pline de exerciții și cărțile de pe masa lui Vlad.

- Și dacă nu-ți vor scoate ghipsul pînă atunci? Mai sînt doar șapte zile.

- Sigur nu mi-l scot, mi-au și spus. Așa că îl car după mine. Îți dai seama, voi fi un om cu mai mare "greutate".

Băieții fac haz, deși fiecare se gîndește la cît de bine ar fi fost, dacă n-ar fi apărut această încurcătură.

- Aoleu! exclamă Mihai, era să uit: mai am ceva pentru tine. Și, căutîndu-se în buzunar, scoate de-acolo un plic pe care îl întinde colegului său.

- Ce e cu ăsta?

- Deschide-l!

Vlad desface plicul și, mirat, cercetează fotografia "marelui fotbalist", pe care-o găsește înăuntru. "Ca să știi că mă gîndesc tot timpul la tine!" citește el pe spatele imaginii. O mai privește o dată: Ionică parcă îi face cu ochiul!

39

O fată blondă, elegantă, intră pe poarta internatului. Îl salută în fugă și cam de sus pe nea Pandele. Vajnicul portar o oprește însă imediat:

- Nu vă supărați, domnișoară - i se adresează el politicos - cine sînteți și unde vreți să mergeți?

- Sora elevei Mirela Popescu, dintr-a X-a B, răspunde blonda repezit, privind parcă pe deasupra

bătrînelului din fața ei. Îi duc un pachet - adaugă, arătînd spre plasa din mînă...

Nea Pandele o măsoară cu ochi de "meseriaș", după care o poftește înăuntru. Fata îi mulțumește, zîmbindu-i frumos și, străbătînd curtea internatului, se îndreaptă spre scara ce duce la dormitoarele fetelor. Calcă apăsat, înțepînd ritmic fața asfaltului de pe platou cu vîrfurile tocurilor "cui" ale pantofilor ei de culoarea oului de rață. Cînd simte că a ieșit din raza vizuală a lui nea Pandele, întoarce grăbită capul, să se convingă, schimbînd, pe loc, direcția de mers. Iat-o acum, săltînd ușoară, aproape în fugă - spre ccalaltă scară, a băieților...

*

În sala de lectură, Mihai și Ionică lucrează la o masa. Sînt concentrați în efectuarea unor teme. Nu e de mirare ca, chiar și Ionică să se fi hotărît, măcar pentru cîteva ore, să se jertfească pe altarul matematicii. Din discreție, nu ne uităm peste umărul lor, spre a le identifica preocupările.Altcineva însă nu este tot atît de discret. Așa că, deschizînd încetișor ușa...

- Pst! Pst! se aude o șoaptă chemătoare, strecurată prin deschizătură...

Ionică se lasă tulburat cu plăcere, de aceea și întoarce rapid capul... Lucra, doar, *intens*, de mai bine de...

douăzeci de minute, poate chiar de douăzeci și cinci și simțea deja un freamăt interior, era așa, ca o chemare... de a lăsa totul baltă și de a se duce... afară, cu mingea...

Zîmbetul de pe chipul luminat de buclele blonde și un semn, abia perceptibil, făcut cu mîna sînt de ajuns să-l salte de pe scaun și să-l proiecteze, ca atras de un misterios magnet, spre ușă.

- E Geta! îi șoptește cel lui Mihai, înainte de a se ridica.

- Geta?! se miră Mihai. Și ce caută ea aici? Tu ai chemat-o? Ai înnebunit?!

- N-am chemat-o și... n-am înnebunit! Dar... e Geta, înțelegi! Așa că... te salut!

- Descotorosește-te de ea cît mai repede! Vezi că e Isoscel de serviciu la internat, ... să nu dați de dracu'!

- "Pușchia pe limbă"! exclamă Ionică, înaintînd apoi cu pași de pisică spre a nu-și deranja colegii de studiu.

Ajungînd lîngă fată, o ia de mînă și-o duce în apropierea unei ferestre:

- Ce e cu părul tău, l-ai vopsit? Cînd, că doar azi-dimineață... o întreabă în avalanșă, în timp ce i se învîrtește în jur, ca s-o observe mai bine.

Geta izbucnește în rîs. Ionică îi astupă gura cu mîna, spre a fi sigur că sugrumă imediat periculoasa cascadă sonoră. Cînd, în sfîrșit, este eliberată, după cîteva secunde, fata îi spune:

- E o perucă! Am "arestat-o" de la maică-mea! Ca să nu mă recunoască nea Pandele. Să-l fi văzut cum mă drămuia - și pe-o parte și pe cealaltă!... Dar nu s-a prins, stai liniștit!... V-am adus banda cu timpurile verbelor, la engleză! La sfîrșit e și-un supliment muzical! Pentru cei ce obosesc învățînd! mai adaugă ea, întinzîndu-i caseta.

- Hai cu mine! o îndeamnă băiatul.

- Unde?

- În cameră la noi! Nu vrei să ascultăm puțină muzică?

- Chiar, nici n-am văzut pînă acum unde stați!

În cameră, Adrian cîntă încet la chitară. Cînd o vede, se oprește și se ridică în grabă de pe pat.

- Geta, strigă el, recunoscînd-o... Mamăăă, ce tipă faină ești! se miră, în continuare, în timp ce fata se pleacă într-o reverență "de mare clasă".

Adrian îi oferă, cu un gest ceremonios, singurul scaun mai acătării din camera lor (celelalte două avînd urme numeroase de îmbătrînire, culese o dată cu trecerea timpului).

- A venit să ne învețe limba engleză! declară Ionică, ceremonios. Dar, pînă una-alta, ia să dăm noi *verbele* acestei limbi mai la vale spune, introducînd caseta în aparat și derulînd-o - și să gustăm puțin "premiul" de la sfîrșit.

- Ce premiu?

- Colega noastră, care are o inimă atît de bună, s-a

gîndit să ne recompenseze pentru învățătură, așa că, la sfîrșitul "lecției", ne-a înregistrat un supliment muzical. Noi să începem însă cu elementele optimizante și- apoi... înțelegi...

Între timp, Geta și-a scos peruca. Ionică o ia, o privește, atent, se duce cu ea în fața oglinzii și o așază pe cap.

- Știi că-ți stă bine ca blond? spune fata.

- Dar ca.. blondă?! răspunde fotbalistul, cu fața luminată de o idee. Ai trusa de machiaj la tine?

- Sigur că da! Dar ce ai de gînd?

- Las' că vezi tu! Fă-mi o "față" irezistibilă!...

Geta se prinde în joc și amuzîndu-se îl fardează pe Ionică. În cîteva minute, camera băieților se transformă într-o "cabină de machiaj".

- Mai dă-i cu puțin roșu pe obrazul ăsta - arată Adrian, făcînd pe ajutorul "maestrei". Și-acum cu pudră! Așa, bravooo!... Agață-i și clipsurile la urechi!

După ultimul retuș al buzelor, Ionică, ridicîndu-se de pe scaun, se apropie de oglindă.

- Excelent! exclamă el, fandosindu-se și începînd să țopăie în ritmul muzicii de pe banda... vorbelor din limba engleză. Dacă m-ar vedea mama, ar regreta că nu m-a făcut fată, completează, în timp ce se tot maimuțărește...

Și-acum - își continuă ideea - deoarece casetofon avem (îl ridică de pe masă, trecîndu-și cureaua acestuia

peste umăr), "*microfon*" avem - mai spune, scoțînd un stilou din buzunar și potrivindu-l în palmă în așa fel încît să i se vadă doar capacul metalic, ce-ați zice, stimați colegi, să facem o vizită în dormitorul... fetelor. Să le luăm un interviu! Ce spui, Adriane, n-ai vrea... să vezi fetele la ele acasă?

- Tu ești nebun! se-aud cuvintele Getei, printre gîlgîiturile de rîs.

- Mă, cu te știam cam... completează Adrian, făcînd cu mîna un gest spre cap, din care se putea ușor înțelege *cum* îl știe el pe Ionică, dar nici chiar așa! Vrei să luăm foc?!...

- Hai, hai, repede, că peste... o oră-două sînt așteptat la... Radio! îi îndeamnă improvizatul "reporter"...

*

Geta și Ionică înaintează pe coridorul ce duce spre camera cîtorva dintre colegele lor. Adrian, la cîțiva pași în spate, se străduiește să nu pufnească în rîs. Coborîseră, între timp, și, ferindu-se de ochii lui nea Pandele, au traversat platoul, ca să poată asalta internatul prin cealaltă intrare...

"Reporterul", în pantofii cu tocuri înalte ai Getei, care, pe deasupra îl mai și strîng, calcă de parcă ar merge pe catalige. Un pas mai grăbit și piciorul se frînge. Noroc de

fată, care-l susține de braț, ajutîndu-l să se redreseze. Apoi bate la ușa unui dormitor. Cineva deschide. E Mirela, colega de bancă a Danei. Înăuntru, încă două eleve care citesc la o masă, aflată în mijlocul camerei.

- Bună, fetelor! spune Geta. Dînsa e de la Radio; m-a rugat Socrate s-o însoțesc. Face un reportaj despre școala noastră... Pe Adrian l-am întîlnit în curte. M-a condus pînă aici, fiindcă nu știam care e camera voastră.

- Salve! spune Adrian, din ușă. Pe mine vă rog să mă scuzați, m-am dus! Și pleacă.

Fetele, ușor stînjenite, se ridică, potrivindu-și halatele cu care erau îmbrăcate...

- Am înțeles că sînteți în clasa a X-a, spune "reportera", cu voce prefăcută.

- Într-a X-a B! precizează Mirela.

- Mi-a spus dirigintele vostru că vă aflați într-o întrecere - sau cam așa ceva. Că v-ați propus să demonstrați că sînteți *cei mai buni din școală*... Ce speranțe aveți? întreabă Ionică, întinzînd "microfonul" spre una dintre fete.

- Ne dau de furcă în special cei dintr-a X-a C! răspunde aceasta.

- Avem și o deviză - continuă a treia fată, cu gîndul la ceea ce le spusese Socrate, cînd le-a propus întrecerea, atunci, în ședința de la începutul anului școlar: "Toți pentru unul și unul pentru toți"!...

- Bravo! Frumos! exclamă "reportera". Mă bucur! Și

vă urez mult succes!... Dar cu matematica,... cu matematica... cum stați? Sper c-o duceți bine... Deși am auzit că aveți o profesoară foarte severă, lasă corigenți...

- Da, am avut doi în anul trecut - răspunde, scurt, Mirela.

"Reportera" capătă parcă un plus de interes:

- Și cum se comportă ei acum?

Geta abia își stăpînește rîsul.

- Știți - unul dintre ei, în acest an este chiar foarte bun!

- Dar celălalt? întreabă fostul corigent, cu ochi strălucind de curiozitate.

- Celălalt... cam "tîrîș-grăpiș"... Adică e băiat bun, reia fata, după ce simte în coastă cotul Mirelei, dar... se cam ține de năzbîtii... Colega noastră Geta îl cunoaște foarte bine...

Ionică îndreaptă "microfonul" spre Geta, mormăind, pentru sine: "Te-am prins: acum să te văd ce spui?!"

În această clipă, însă, ușa se deschide și în prag apare Isoscel. Geta și Ionică au înlemnit...

- Doamnă profesoară, dînsa e de la Radio, face un reportaj despre noi... spune Mirela.

- Daa?! Îmi pare bine! Mărturisește sincer Isoscel, cu un zîmbet pe față.

Și privind mai atent, continuă:

- Parcă v-aș cunoaște, n-ați mai fost pe la noi? Eu

sînt profesoară de matematică, Baldovin!... se recomandă, întinzînd mîna "reporterei".

Ionică se fîstîceşte complet. Vrea să schimbe "microfonul", adică stiloul din mîna dreaptă, spre a răspunde la salutul profesoarei, dar acesta îi cade. Instinctiv, se-apleacă să-l ridice... Şi-atunci - catastrofă: peruca n- are altceva mai bun de făcut decît... să alunece şi... Lui Isoscel îi "cade" faţa... Fetele, năucite, fac ochii mari... Cu mîna spre stilou, cu figura "pavoazată" şi cercei spînzuraţi de urechi, Ionică nu îndrăzneşte să se mai ridice...

După un moment de perplexitate, profesoara îl prinde de guler şi, aducîndu-l la verticală, îi îndeasă peruca pe cap, spunîndu-i, în acelaşi timp, apăsat:

- Ce-i cu mascarada asta, Ionică? Pînă aici ai ajuns? Bravo, băiatule, bravo! Apoi, întorcîndu-le spatele, iese, trîntind uşa în urma ei.

40

- Este inadmisibil, domnule profesor, trebuie să fie aspru pedepsiţi. Disciplina e... disciplină! Ori o respectăm, ori totul se duce de rîpă! Ăstora li s-a urcat democraţia la cap!...

Isoscel îşi subliniază fiecare cuvînt spintecînd aerul

cu palma şi izbind, de fiecare dată, în biroul lui Socrate. "Filozoful", în picioare, o ascultă concentrat şi amărît. Într-adevăr, elevii lui o făcuseră prea "de oaie"...

Geta, Ionică şi Mihai stau, spăşiţi, în faţa cabinetului.

- Dacă mă dă afară din internat, am încurcat-o! Dracu' m-a pus... spune Ionică, realmente îngrijorat.

În timpul acesta, uşa se deschide şi Isoscel trece pe lîngă ei ca o furtună, fără să-i privească.

Cei trei abia îndrăznesc să pătrundă în cabinet. Rămîn, ca nişte stîlpi, lîngă uşă...

- Tu ce cauţi aici, Mihai? întreabă Socrate.

- Domnule diriginte, am venit să vă spun că, de fapt, eu sînt vinovat, cu am avut ideea aceea... Pe mine să mă pedepsiţi! răspunde băiatul, dintr-o răsuflare.

Geta şi Ionică rămîn cu gura căscată. Mihai *venise* cu ei aşa, ca să-i încurajeze... şi-acum... "la uită- te la el? Îşi spune Ionică. Prietenie-prietenie, dar nici chiar *aşa: să-ţi* oferi singur *cocoaşa* şi să te laşi ciomăgit, de pomană, pentru altul!"

- Nu e adevărat, domn' diriginte - sare cu gura Ionică - el n-a ştiut absolut nimic! Şi, la urma-urmei, nici Geta nu e vinovată... Eu am făcut toată "mascarada", cum i-a zis doamna profesoară.

- Ştiu ce s-a întîmplat, spune Socrate, privindu-i pătrunzător pe toţi trei. Mie să nu-mi veniţi cu *braşoave*!...

Și țineți minte că prietenia adevărată nu înseamnă renunțare la cinste, la adevăr, la principialitate!... Nu e o catastrofă ceea ce ați făcut - subliniază el, decupîndu-i cu ochii pe cei doi vinovați -, dar fapta voastră m-a mîhnit, totuși, profund! O să vă scad nota la purtare - și ție, Ionică și Getei! Și-acum plecați! Să nu vă mai văd! le ordonă el, rupîndu-și privirea de la ușă și începînd, înstrăinat parcă, să cerceteze niște hîrtii de pe birou.

Mihai are lacrimi în ochi. Getei îi tremură buzele: ar vrea să spună ceva - precis nu știe ce -, dar simte că nu are glas. Renunță. În timpul acesta, Ionică sfredelește podeaua de la vîrful pantofilor, ca de foc. Dacă ar fi singur, s-ar duce la Socrate și l-ar ruga să-i tragă două palme. Dar cine l-ar crede că, în clipele acestea, e absolut sincer? Toți ar spune despre el - și diriginte, și colegi, - că face pe măscăriciul, mai departe! Și, totuși...

- Mihai, dă-mi măcar tu două palme! se roagă Ionică, atunci cînd s-au văzut dincolo de ușa cabinetului...

Mihai stă locului și-l privește lung. Simte că prietenul lui, de data aceasta, este cu adevărat sincer. Îi pare bine... Întinde mîna și... îi mîngîie ușor obrazul. Ionică i-o prinde și i-o strînge cu căldură. După o clipă, Mihai și-o retrage, cu un gest zvîcnit:

- Să te ia dracu' de *păcătos* ce ești! îl apostrofează el, pornind în grabă pe coridor. Ionică zîmbește în urma lui, iar Geta, scoțînd stiloul din buzunarul rochiei, îl potrivește

în palmă și-apoi îl întinde către colegul ei, întrebîndu-l:

- Mai aveți ceva de declarat, stimate domnule Ionică Popa?

41

Prin mulțimea oamenilor ce se scurg spre ieșire, de pe unul dintre peroanele Gării de Nord, un roi de băieți își face loc, ca un tăvălug, ducîndu-l pe brațe pe *învingător*. Vlad, fericit, ține într-o mînă diploma, iar cu cealaltă ocrotește un braț întreg de flori... Elevii îl depun în fața directoarei liceului. Socrate și Isoscel sînt de față.

- Te felicit din toată inima Vlade! spune directoarea, emoționată. Ne-ai făcut o mare bucurie. Premiul întîi pe țară înseamnă foarte mult și pentru noi și pentru colegii tăi. Pe tine nici nu te mai pun la socoteală - rîde ea.

Năucit de această primire, la care nu se aștepta (se gîndea c-or să vină doi-trei colegi mai apropiați, poate și Socrate, fiindcă îl știa inimos), Vlad parcă nici nu mai are grai. De cum apăruse în ușa vagonului, l-au luat pe sus. Apoi, așezîndu-l lîngă o bancă de pe peron, i-au cerut să scoată diploma din geantă și așa, cu ea într-o mînă și cu florile..., au pornit cu el printre oameni, care, zîmbind se

fereau din calea lor.

Roșu, precum trandafirii și garoafele ce-i luminau obrazul, îngînă cîteva cuvinte de mulțumire...

- Ce-ți mai face piciorul? îl întreabă directoarea, privind spre ghips.

- E mai solid decît oricînd! răspunde, zîmbind, băiatul.

- Eu ce să-ți spun? zice Socrate, apropiindu-se de al. Vino să te îmbrățișez!

- Să știți, domnule diriginte - mărturisește Vlad, emoționat, că m-am gîndit mult la dumneavoastră, la băieți, la clasă...

- Și la mine nu te-ai gîndit? întreabă Isoscel. Ia vino să te pup și eu!... Și, într-adevăr, îl sărută, voit zgomotos, pe amîndoi obrajii.

- Păi dumneavoastră îmi conduceați mîna cînd scriam fiecare formulă, glumește "olimpicul".

- Măi, măi, te-ai șmecherit și tu! remarcă profesora, ciufulindu-i părul.

- Vlade, eu cred că fotografia mea a făcut minunea, spune Ionică, de lîngă el.

- Fără ea eram pierdut, Ionică băiatule, pierdut, înțelegi?! Dar așa - de cîte ori te priveam pe tine, mă gîndeam... la Geta și, de fiecare dată, simțeam cum prind puteri noi, ca-n basme!...

Hazul este general... Rîd chiar și cîțiva oameni

străini, care, aflîndu-se prin apropiere, au asistat la toată scena.

- Acu' "pe bune", piciorul te mai doare? întreabă, subit îngrijorat, autorul loviturii de pe terenul de sport.

- Deloc! de două zile trebuia să-mi scot "butucul" - îl asigură Vlad.

- Atunci e bine! Sînt liniștit!...

Mihai privește spre Dana, încercînd parcă să ghicească de ce este atît de abătută. Isoscel îl observă. Se apropie de el.

- Vezi, Mihai? Cine știe, dacă mă ascultai, poate că fluturai și tu acum o diplomă - spune profesoara.

- Vă promit că, la anu', o să vă fac să vă deranjați și pentru mine la gară!... răspunde băiatul.

- Pînă la anu'... e anul acesta! exclamă Isoscel. Ca mîine vin tezele și... domnu' Ionică, bun numai la gură și de șotii, dansează, uite-așa, pe muchie de cuțit. Ce fel de prieten ești tu cu el, vrei să rămînă iar corigent?

Ionică aude și se întunecă. Se îndepărtează cîțiva pași, privind în urma unui tren, care tocmai plecase din gară...

- Ce-i cu Șerban? întreabă Socrate pe Dana. De ce n-a venit și el la gară?

- Nu știu, domnule diriginte! răspunde, scurt, fata.

- N-a fost anunțat?

- Ba da! spune ea, cu jumătate de voce. Chiar eu i-am dat telefon!

Profesorul o privește pătrunzător... Dana se întoarce să plece, dar e cuprinsă, din nou de senzația aceea ciudată, de ameteală...

42

A doua zi, intrînd în clasă și văzîndu-i pe Ionică și pe Geta lîngă o fereastră, Mihai se duce direct la ei.

- Geta, îi spune el fetei, una și cu una fac două: mai slăbește-l pe zănaticul ăsta cu cinematograful și cu plimbările că, să știi, cu matematica o-ncurcă. Peste o săptămînă avem teză și el nu știe nimic!

- Dar nu se duce la meditațiile lui Isoscel?

- Se duce, dar nu e de-ajuns!

- Bine, sînt omul tău! răspunde fata, privind semnificativ spre Ionică.

- Complot, care va să zică! Bineee! remarcă fotbalistul, plecînd de lîngă ei...

43

Isoscel tocmai termina de scris pe tablă subiectele pentru "rîndul al doilea" (le dăduse lucrare pe două numere, "ca să nu se influențeze", cumva de la vecinul din dreapta sau din stînga).

Profitînd de faptul că nu-l vede, Ionică se mutase, în grabă, în banca din spatele lui Mihai. Întorcîndu-se acum cu fața spre clasă, profesoara i se adresează însă, chiar în clipa în care el își freca mîinile de bucurie că-i reușise "manevra":

- Puișor, locul tău e-n dreapta lui Mihai, din cîte știu eu.

- Doamnă profesoară, răspunde Ionică prompt, știți pe rîndul acesta mă concentrez mai bine. E doar teză...

- Tocmai de aceea, dragule: eu vreau să te-ajut să nu te doară capul de-atîta "concentrare". Așa că fă schimbarea imediat!

Cu o figură disperată, Ionică revine alături de Mihai. Începe să transcrie și el pe caiet subiectul destinat "rîndului" său...

În clasă e liniște perfectă. Elevii lucrează plecați asupra caietelor de teză... Numai Ionică nu are liniște. Își freacă mîinile a neputință. Citise de cîteva ori pe fiecare dintre problemele pe care le avea de rezolvat, doar, doar o întrezări soluția. Dar, nimic! Isoscel le sucise într-atît, că el

nu le putea da de capăt. La un moment dat, i s-a părut că întrevede ceva. S-a apucat, cu disperare și cu speranță de lucru; peste puțin timp însă "drumul" a ajuns în fața unui zid, care-i strigă parcă: "Degeaba, pe-aici nu se trece"!

"Ce mă fac? Ce mă fac?" începu să se caine în gîndul său, ca de fiecare dată cînd se afla, la ananghie... Privind spre Mihai, face ochii mari, văzînd cum, sub stiloul acestuia, pagina se umple de formule...

Îi face un semn, ușor, cu cotul, rostind, în același timp, în șoaptă:

- Spune-mi, măi hainule, și mie ceva, măcar un subiect! Mihai își vede mai departe de treabă, fără să-l ia în seamă.

După cîteva secunde, același semn și Ionică reia rugămintea:

- Mă, tu ești surd? Spune-mi și mie ceva, că nu pot să rezolv nimic!

- Răspunsul ți l-am dat aseară, Ionică; el rămîne același: *NU*! Poate așa o să-ți intre și ție mințile-n cap!

- Ce se întîmplă acolo? se aude vocea lui Isoscel, de undeva, din spatele clasei.Nimeni însă nu-i răspunde. Ionică se preface că lucrează sîrguincios... Geta privește, plină de compasiune, spre el. Parcă simțindu-i privirea, Ionică îi răspunde, ridicînd, nefericit, ochii în tavan. Isoscel se plimbă printre bănci. Se oprește în dreptul lui Vlad.

- Ai terminat? îl întrabă ea, văzîndu-i caietul închis.

- Da! răspunde "olimpicul".

- Bine, rămîi în bancă! îl îndeamnă profesoara.

Disperat, colegul lui Mihai se tot foiește. Îi face semn acum lui Adrian, aflat în fața lui. Acesta împinge caietul într-o parte, ca să se vadă ceea ce scrie. După cîteva minute însă, tocmai cînd se gîndea că, cine știe, poate mai repară întrucîtva catastrofa, simte pe umăr mîna lui Isoscel.

- Spune-mi cît fac unu și cu unu?

Luat prin surprindere, băiatul răspunde aproape automat: doi!

Glasul lui răsună caraghios. Cîțiva elevi izbucnesc în rîs.

- Păi, cu *doi*, cît o să luați împreună - arată profesoara spre el și spre Adrian, - n-o să mai treacă nici unul!

Ionică s-a pleoștit de tot! Acum nu-l mai interesează nimic. Se apucă să deseneze "artistic", pe-o hîrtie pe care o desprinsese din mijlocul caietului, fel de fel de figuri geometrice...

Mihai termină teza. Închide caietul, privind întristat spre prietenul său. Acesta își vede, mai departe, de "treabă".

- Dac-ai terminat, fă bine și treci în ultima bancă, îi ordonă Isoscel lui Mihai. În aceeași clipă, Șerban își mușcă buzele de necaz: "corigentul" i-a luat-o înainte...

Se sună de ieșire. Ionică, absent, continuă să deseneze. Profesoara strînge caietele de teză. Ajungînd în

dreptul lui, se oprește o clipă:

- Să știi că "operele de artă" nu intră în... "nota de plată!" exclamă ea.

Elevul o privește senin, parcă împăcat cu sine...

După ieșirea lui Isoscel din clasă, Șerban aleargă la catedră:

- O clipă, vă rog, spune el, ridicînd mîna: nu pleacă nimeni! Apoi, îndreptîndu-și privirea spre Mihai, îl întreabă aproape cu dușmănie.

- Bine, mă, de ce nu l-ai ajutat?

- Cum "să-l ajut", adică? răspunde Mihai, tăios.

- Îți cădea mîna dacă-i făceai și lui acolo, ceva, măcar de-un cinci? continuă Șerban.

- Dă-o-ncolo, măi Mihai - intervine Adrian - Șerban are dreptate. Acum ce ne facem, dacă nu trece clasa?!

- Ăia de la "C" n-or să iabă nici un corigent! sare Lia

- Dar de unde ați scos-o voi că n-avea de gînd să-l ajute? N-ați văzut că l-a mutat din bancă Isoscel? spune Mirela.

- Ia mai terminați odată! Mă pasați așa, ca pe-o minge de la unul la altul... Dar ce sînt eu? reacționează, supărat, Ionică.

- Tu să taci! se amestecă, din nou, în discuție Lia. La urma-urmei, nu e vorba de tine; că mult îmi pasă mie dac-o să rămîi corigent și-o să tocești iarăși toată vara! Să-ți

fie de bine! Importantă e clasa noastră!

- Asta e Lia! exclamă Șerban. Ai pus degetul pe rană. Dar pe el (și-l arată în același timp pe Mihai) nu-l doare de interesul nostru!

- Tu vorbești, Șerbane? Se aude glasul Danei. Tocmai tu vorbești de *interesul* clasei?

Mihai, care pînă atunci stătuse aproape liniștit, asistînd la încrucișarea de vorbe și la ciocnirea de suflete, mai mult sau mai puțin ipocrite, devine, dintr-o dată, foarte atent.

- De cîte ori te-a "durut" pe tine cu adevărat de ceea ce se-ntîmplă cu noi? continuă Dana.

Fața lui Mihai a devenit, toată, o lumină. Simte cum o căldură bună îi pătrunde în suflet.

- Adică să cîștigăm cu falsuri, pe necinstite? intervine și Vlad. Asta ai vrut să spui, Șerbane? Eu zic că, dacă nu sîntem în stare, să ne fie de bine!

Șerban abia-și poate stăpîni furia:

- E clar că n-ați înțeles nimic - izbucnește el. Cum o să pledez pentru necinste? Eu am vrut să discut despre o atitudine lipsită de colegialitate și-atît!

După aceste vorbe vrea să plece...

- De data asta te rog eu să mai rămîi o clipă, îl reține Dana.

- Lăsați-mă să zic și eu ceva - se amestecă Ionică. Te rog, Dana, nu te supăra... Dacă e vorba de colegialitate,

ca să v-o spun pe-a dreaptă: nu există decît un vinovat - eu! Vedeţi "cucuiele" din capul meu? întreabă el, aplecîndu-şi capul în faţa colegilor, care-l privesc amuzaţi. Mihai mi le-a făcut! El m-a bătut la cap, m-a dăscălit, m-a încuiat în dormitor să-nvăţ, mi-a întrerupt visele frumoase din sala de lectură, nu m-a lăsat să merg la cinema şi la meci... Aşa e Geta?

- Spui şi tu o dată adevărul! răspunde fata, rîzînd.

- Iar azi-noapte - continuă Ionică - dacă mă mai "ajuta" puţin nu mai dormeam deloc! Şi să ştiţi: s-a jurat că n-o să-mi sufle. Pe undeva, îmi pare bine că s-a ţinut de cuvînt...

Mihai îi zîmbeşte ca unui "păcătos simpatic. "Ăsta e Ionică - îşi spune -, pe el nu te poţi supăra!"

Elevii, adunaţi, pînă atunci, în jurul *nucleului fierbinte*, au început să plece. Ies, rînd, pe rînd, pe uşă... Dana se aşază în banca ei.

- Parcă voiai să-mi mai spui ceva - i se adresează Şerban, uşor provocator.

- Cred că nu mai am să-ţi spun nimic, Şerbane! îi răspunde fata cu glas încărcat de tristeţe.

Iritat, Şerban îi întoarce spatele şi pleacă.

În clasă, fiecare în banca lui, n-au mai rămas decît Dana şi Mihai. Fiecare cu gîndurile sale. Se sună de intrare la o nouă oră...

44

După-amiază, într-o sală a Muzeului de Artă, în timp ce privea "Atacul de la Smîrdan", renumitul tablou al lui Nicolae Grigorescu, şi asculta explicaţiile ghidului, Dana observă, la un moment dat, că formele de pe pînză încep să se amestece, culorile îşi pierd identitatea, că totul se înceţoşează. Îşi duce mîna la ochi, sprijinindu-se, în acelaşi timp, de o vitrină, ca să-şi potolească ameţeala de care se simte cuprinsă.

Socrate, aflat între ceilalţi elevi ai clasei a X-a B, împreună cu care venise la muzeu, o observă. Se apropie de ea şi, prinzînd-o de mînă, o întreabă:

- S-a întîmplat ceva, Dana? Ţi-e rău?

- Nu! Nimic! domnule diriginte, răspunde ea, privindu- l cu ochi rătăciţi. Cred că sînt puţin obosită.

- Nu, cumva, de vină este campionatul? Ai grijă, nu trebuie, totuşi, să exagerezi. Dacă ai nevoie de odihnă, poţi să stai cîteva zile acasă. Nu e nici o problemă, îţi motivez cu absenţele!

- Vă mulţumesc! Am să văd...

- Bine! O să mai stăm de vorbă, adaugă profesorul, îndepărtîndu-se de ea.

Aflat, din întîmplare, în apropiere, Mihai a fost martorul scenei. Dana face cîţiva paşi. Priveşte alt tablou... După cîteva secunde ameţeala apare din nou. Zărindu-şi

colegul în preajmă, îi face semn să se apropie.

- Mihai, eu aș vrea să plec. Nu mă simt prea bine. Vrei să mă însoțești puțin?

- Sigur că da! răspunde băiatul, cu o umbră de neliniște în glas. Dar ce s-a întîmplat?

- Nu știu, nu-mi explic ce poate fi: am o ameteală și parcă nu mai văd bine... Dar, uite, acum a trecut, îi spune, încercînd să zîmbească.

Afară, coboară treptele împreună. Mihai o sprijină ușor de braț. Ar vrea să meargă mai departe cu ea, dar fata îi mulțumește, asigurîndu-l că poate să ajungă singură acasă.

- Am o rugăminte la tine - îi spune Dana, înainte de a pleca: aș dori să nu afle nimeni că nu m-am simțit bine. Socrate știe, dar el e... "duhovnicul" nostru! Îmi promiți?

- Bineînțeles!

- Atunci, la revedere. Și încă o dată: îți mulțumesc!...

O boare de vînt, strîrnită ca din senin, se strecoară în urma fetei, luînd pe aripa ei și o șoaptă de taină pe care ființa lui Mihai i-o încredințează parcă fără vrerea lui...

45

"Mă urmărește și acum comportarea lui Șerban - scrie Dana în jurnalul ei. Cred că am făcut bine punînd punct acestei prietenii..."

"Sînt îngrijorată de tulburările de vedere - continuă, schimbînd registrul gîndurilor. Sper să nu fie nimic grav. Trebuie, totuși, să-i spun mamei, dar mă tem că n-o să mă mai lase la concurs..."

Închide caietul și-l pune de-o parte, pe birou. Se așază apoi în fața tablei cu piesele de șah, aflată pe o măsuță, din apropierea canapelei. Se pare că a găsit o soluție ce-o mulțumește... Se întinde pe canapea. Rămîne cîteva clipe cu ochii deschiși, apoi o cuprinde somnul. Adoarme îmbrăcată...

S-a făcut ziuă. Mama Danei intră în cameră.

- Dănuța, mamă, ce e cu tine? Ai adormit îmbrăcată? Ah, fir-ar să fie de șah! spune ea, supărată. Trebuie să-l mai lași că nu știu unde o să ajungi. Ai să te îmbolnăvești!...

- Bine, mamă - spune fata încă buimacă de somn, apoi adună la repezeală cărțile și caietele de pe birou, fără să-și dea seama că bagă în geantă și "jurnalul".

46

- Auzi, Mihai... mă tot gîndesc la discuția de ieri... Dana asta, zău dacă nu e o fată bună! Ce ți-o fi venit ție să fugi de ea... tot nu pricep!... Dacă-i mai pui încă o floare?! Hai să vedem ce iese!...

- Mănîncă mai repede că-ntîrziem. Și, în general, ar fi bine "să te gîndești" mai mult la matematică decît la... Dana.

- Ai înțeles, sper, c-o fac din prietenie, pentru tine, fiindcă văd că nu te descurci!

- Și eu tot "din prietenie", fiindcă tu ai încurcat- o rău de tot. Și nu numai tu, ci și clasa!

- Of! exclamă Ionică, ridicînd mîinile, nu poate omul să înghită nici măcar o cană de ceai, la micul dejun, fără să nu fie moralizat!...

- Noroc că tu ești imun: nu se prinde nimic!

- Ei, mai ține și cu mine cineva - sfînta natură. Altfel, cu voi, mă aruncam pînă acum peste bord... în brațele cine știe cărui destin!...

*

La ieșirea din internat, Ionică își aruncă privirea spre cabina portarului:

- 'Mneața, nea Pandele! salută el, automat.

Dar, din gheretă, nu-i răspunde nimeni.

- Da' ce-o fi cu nea Pandele? întreabă Ionică, oprindu-se. Lipsește el din post? Asta nu s-a mai întîmplat!

- Am auzit că e bolnav, e internat în spital! răspunde careva dintre băieții din jur.

Ia te uită, nea Pandele bolnav! Săracu' - exclamă

Ionică sincer compătimitor.

- Ce te miri, e bătrîn! Trebuia să iasă de mult la pensie, dar nu l-ai auzit, cică "nu se-ndură de noi!" Știi, el n-are copii, soția i-a murit, nu mai are pe nimeni... Am stat într-o zi de vorbă, mi-a spus mai multe. E un suflet de aur!

- Aoleu!... spune Ionică, pe neașteptate, mi-am uitat caietul de română în dormitor. Ia-o înainte, că te-ajung! îl îndeamnă el pe Mihai...

Dar, după ce acesta se îndepărtează puțin, el o ia spre florăria binecunoscută, de la care cumpără o garoafă. O ascunde, bineînțeles în geantă. Apoi aleargă să-și prindă, din urmă, colegii.

*

În ora de educație fizică - după chimie și matematică -, jucau baschet... fetele pe un tern, băieții pe altul.

Dana primește o minge și încearcă o aruncare, dar nu nimerește.

- E a treia ratare, Dana, o să pierdeți! îi atrage atenția profesoara care conduce jocul. Ce e cu tine, de ce nu te concentrezi?

Dana se întristează. Nu răspunde... Joacă mai departe și, după cîteva secunde, introduce o minge prin inelul de metal care nu atinge decît plasa de sub el.

- Așa, da! Perfect! remarcă profesoara...

Dincolo, pe terenul băieților, Ionică se apropie, în acest timp, de profesorul de educație fizică:

- Îmi dați voie cîteva minute, domn' profesor, vreau să mă duc la cabinetul medical... Nu știu ce se întîmplă, am o durere puternică - spune el, ținîndu-se cu mîna de burtă.

- Bine, du-te! încuviințează profesorul.

*

Cînd ajunge pe scări, se îndreaptă însă în fugă spre clasă. Scoate din servieta lui floarea cumpărată de dimineață și-o așază cu grijă în banca Danei. Înainte de a pleca (în clasă nu se află nimeni în afară de el) se apleacă și se uită, să vadă dacă "stă" bine. Observă, cu acest prilej, că, din geanta colegei sale, ieșise, pe jumătate, un caiet gros, ca o carte, cu coperți frumos colorate. Curios, îl scoate, îl cercetează și dîndu-și seama despre ce este vorba, începe să citească, pe nerăsuflate, ultima pagină scrisă...

"Extraordinar!" exclamă în urma lecturii, închizînd caietul - care nu era altceva decît "jurnalul" Danei - și punîndu-l la loc, în geantă. Se grăbește apoi să iasă, fiindcă afară, pe culoar, se auzeau pași...

*

În timp ce elevii se întorc de la ora de sport, Ionică, fugind pe scări, îl caută pe Mihai.

- Trebuie să-ți spun ceva neapărat - îi șoptește, cînd se întîlnesc.

- Zi!

- Nu aici, hai cu mine! Și, prinzîndu-l de mînă, îl conduce în subsolul liceului.

*

- Cum ți-ai permis, mă - aproape că strigă Mihai la prietenul său, zgîlțîindu-l de reverul hainei - cum ți-ai permis, reia el, să citești gîndurile cuiva scrise acolo doar pentru sine?!...

- Uite că am citit și bine-am făcut, răspunde, scurt, Ionică.

- Să-ți fie rușine!... îl apostrofează Mihai.

Apoi, după o mică pauză, înmuindu-se, mai întreabă:

- Și ce mai zicea despre tulburările acelea?

- Nu știu, ți-am spus, atîta am apucat să citesc!...

Mihai se întoarce brusc și iese din subsol. Aleargă prin curte, căutînd ceva. Urcă apoi scările liceului, sărind cîte două trepte deodată. Fetele tocmai se întorc de la sport. Mihai o vede pe Dana intrînd în bibliotecă...

Are o scurtă ezitare, dar apoi intră și el după ea. O găsește în sala de lectură.

- Dana - îi spune, cu sufletul la gură - știu totul! Să nu mă întrebi de unde și cum am aflat, dar știu totul! trebuie să le spui imediat părinților tăi! Și trebuie să te duci la doctor!

Dana este, cîteva clipe, descumpănită. Apoi îi răspunde, privindu-l în ochi:

- Ai dreptate, Mihai! Ești un adevărat prieten! Așa am să fac! adaugă, întinzîndu-i mîna...

Ochii lui Mihai clipesc, de parcă ar vrea să închidă în ei imaginea serafică a Danei, cu zîmbetul ei frumos, cu buzele ca miezul de piersică... Dar, în fața lor, se află Ionică, mirat pentru că, preț de un minut - două, își văzuse prietenul privind undeva, fix, ca și cum plecase de-acolo...

- Ești, totuși, un mare măgar! mai spune Mihai, plecînd acum de-a-binelea din subsol.

47

- Ei, ați învățat poezia lui Nichita Stănescu, "Adolescenți pe mare"? întreabă profesoara de limba română, privind peste clasă.

Mai mulți elevi ridică mîna. Printre ei se află și Ionică. Profesoara se oprește lîngă el:

- Ai învățat-o și tu?

- Da, doamnă! răspunde băiatul sigur pe sine.

- Atunci, poftim!

Ionică își drege glasul, ca și cînd s-ar afla în fața unei săli pline cu spectatori, trage aer în piept, de parcă ar porni la luptă și începe, în ciuda acestor "pregătiri" să recite cu glas cald, adecvat frumuseții textului poetic:

"Această mare e acoperită de adolescenți
care învață mersul pe valuri, în picioare,
mai rezemîndu-se cu brațul de curenți,
mai sprijinindu-se de-o rază, țeapănă, de soare"...

Dar, chiar în aceste clipe, băiatul observă cum Dana, descoperind floarea în bancă, se crispează, se uită o clipă, furioasă, spre Șerban - care n-o observă, bineînțeles -, aruncînd apoi, cu un gest repezit, biata garoafă în fundul băncii...

Preocupat de ceea ce vedea și de ceea ce descoperea că însemnă ceea ce văzuse, Ionică uită... să mai recite.

- Ce s-a-ntîmplat? întreabă profesoara, după cîteva clipe de jenantă așteptare.

- Mă scuzați, un lapsus!

S-a oferit să continue recitarea Mirela, colega de bancă a Danei.

După ce se așază, Ionică îi șoptește lui Mihai:

- Află, fratele meu, că sînt mare!
- Da, mare măgar! îi răspunde acesta.
- Degeaba rîzi, fiindcă *testul* meu a fost genial.
- Ce test? întreabă Mihai cu o anume curiozitate.
- Îți spun dacă îți iei înapoi "măgarul"...

*

- Mihai, nu vrei să pricepi - continuă Ionică discuția, după terminarea orei: am avut numai bănuieli. Acum sînt sigur: Dana a crezut, tot timpul, că Șerban i-a pus flori. Știi cum a aruncat garoafa și cum l-a privit? Eu eram în picioare, am văzut tot... De aceea m-am făcut de rîs și cu "lapsusul". Dar, zău, îmi venea să strig de bucurie. Îmi ziceam: partida nu este pierdută! Așa că, frățioare, concluzia e clară: Dana trebuie să afle că tu ești "cel cu florile". Asta precis o s-o impresioneze. Fetelor le place consecvența, ascultă-mă pe mine!...

- Le-o fi plăcînd - răspunde ferm Mihai - dar să știi că și mie îmi place. Așa că rămîne cum am hotărît: Nu!

48

Pe un culoar, lîngă o fereastră, Socrate și Mihai discută aprins...

- Ai făcut bine că mi-ai spus - zice profesorul. Și eu

am observat ceva; eram chiar îngrijorat. Îmi propusesem să mai stau de vorbă cu ea și, în orice caz, cu părinții. Ai dreptate, trebuie să meargă neapărat la medic...

- Dar v-aș ruga, domnule profesor - spune elevul - n- aș vrea să știe că ați aflat de la mine... Am promis și...

- Bine, Mihai, nu-ți fă griji. Totul va fi în ordine!

Cu tatăl Danei, Socrate și-a dat întîlnire în fața Academiei Militare. El locuia prin apropiere, în Cotroceni. Profesorul îi spusese la telefon, cu o seară înainte, că trebuie să stea de vorbă.

- S-a întîmplat ceva? a întrebat omul îngrijorat.

- Nu, nimic deosebit - l-a liniștit Socrate - totuși e nevoie să schimbăm cîteva vorbe...

- Nu, noi n-am observat nimic - i-a răspuns tatăl fetei. Ce-i drept, cu stau foarte puțin cu ea, dar nici soția nu mi-a spus. S-ar putea ca nici ea... Sînt sigur însă că oboseala e de vină. Poate ați constatat și dumneavoastră - mă iertați, nu vreau s-o laud - Dana este o copilă ambițioasă. Iar povestea asta cu șahul cu i-am agitat-o mereu pe dinainte. După ce a murit bătrînul care a învățat-o să joace, nenea Dragoș, cum îi spuneam cu toții - și copiii și noi, aștia mai mari, - i-am luat locul, prefăcîndu-mă că mă dau în vînt după așa ceva. De la o vreme, a început să-mi și placă. Iar în ceea ce-o privește, mă bucură că se ocupă de un lucru mai deosebit, care, pe deasupra, ne-a adus și mari satisfacții

- și ei și nouă!... Acum însă s-ar putea să fi obosit: are în față și un concurs cu mare miză...

- Dacă doriți, v-aș putea recomanda un medic foarte bun...

- Da, desigur, vă rămîn foarte îndatorat... Și vă mulțumesc mult că mi-ați spus...

• 49

Vlad prinde pe peretele din fața clasei un grafic trasat în mai multe culori. Băieții și fetele se bulucesc în jurul lui.

- E la zi! precizează "olimpicul".

Adrian urmărește cu un creion liniile colorate de pe hîrtie.

- Ia uitați-vă, fraților, i-am luat pe toți! se bucură el.

- Ușurel, ușurel, că mai avem un hop!

- Ce hop, Vlade, intervine Geta, văd că sîntem pe creastă!

- Cu o simplă excepție: privește mai bine linia verde. Acolo e o vale - arată el un loc -, iar în vale se află Ionică. Dacă într-o săptămînă nu-l facem alpinist, adio "creastă"!

Se-ntorc cu toții spre Ionică. Acesta se-nfoaie, după obicei și caută să scape din încurcătură te miri cu ce drăcie... spusă ori sugerată numai.

- Fac ce fac și iar ajung "vedetă" - exclamă el, de data aceasta. Am și eu talentele mele, măi băieți!

- Ionică - spune Vlad - gluma e glumă, dar să știi, de astăzi înainte te prezinți, în fiecare zi, la mine acasă. Ca la "școală", băiatule, cu caiet și plaivaz!... Ne-am înțeles?

Fotbalistul face o figură de chinuit; apoi își ia dreptul chiar să se-nfurie:

- la ascultați, cum vine asta? Voi vreți să mă faceți alpinist pe ultima săptămînă... de metri, dar îmi schimbați "antrenorul"? Tocmai acum? După care *metodologie*? Aud?!...

- Păi, dacă nu vrei să asculți de mine? intervine Mihai, făcîndu-i în același timp, lui Vlad un semn cu ochiul, ca și cum între ei ar exista o înțelegere. În cazul acesta, m-am hotărît să-mi declin răspunderea. Să te ia în primire Vlad! Cu el n-o să-ți meargă să faci tot felul de mofturi, asta e!

Ionică e-n încurcătură. Înțelege că *problema* e serioasă și că, fără învățătură, nu există ieșire. Iar dacă e vorba de învățat, sigur că îl preferă pe Mihai. Ridică mîna:

- Cer cuvîntul!

- Poftiți, "excelență"! își bate joc de el Geta.

Ionică o fulgeră cu privirea.

- Cer cuvîntul - reia el - spre a vă declara că... mă predau! Am să ascult de Mihai!

- Îți iei angajamentul? Aici, față de toată clasa? îl

somează acesta.

- Mi-l iau!

- Și n-ai să ți-l calci!

- În nici un caz!... Aplauze! comandă tot el.

Băieții și fetele izbucnesc, într-adevăr, în aplauze.

Atmosfera a căpătat o altă coloratură. Colegii lui Ionică se întrec în ironii:

- Da' nu e echitabil - intervine Lia -, minînd seriozitatea: nu putem lăsa totul în seama lui Mihai! Trebuie să-l ajutăm și noi! Uite, eu, de pildă, mă ofer cu vitamina "B6"!

- Iar eu cu "fosfobion" - adaugă Mirela. E bun pentru musculatura celulei nervoase.

- Mai am și eu ceva "lecitină", de cînd eram mic și prost! spune, hîtru, Emil...

- Lasă, mă, că v-arăt eu ce poate băiatul! le răspunde Ionică tuturor, zîmbind mînzește"...

- Nouă ca nouă - important e ca lui Isoscel "să-i arăți"! sare și Geta cu gura.

- Tocmai tu?! întreabă Ionică... Și mai ziceai că "*așa... și pe dincolo*"...

50

Dormitorul băieților și-a schimbat înfățișarea. Totul a fost aranjat în așa fel încît Ionică să aibă condiții optime

de învățătură: au fost suprapuse două paturi, masa adusă în mijlocul camerei, un ventilator funcționează din plin, iar într-un colț, se află instalată o tablă neagră, portabilă.

Ionică, în pijama și papuci, la masa de lucru, cu un prosop ud la cap, pare excedat. Adrian, cocoțat în patul de sus, citește.

- Nu mai pot! Zău că nu mai pot! m-ai terminat! se văicărește fotbalistul către Mihai, care, la tablă, tocmai termină de scris o formulă.

- Ce mai vrei, mă? se răstește la el "meditatorul"... Ți-am adus masa la sufertaș, ca să nu te mai deranjezi pînă la bucătărie, Geta ți-a trimis prăjituri, pe Adrian l-am urcat la "etaj", ți-am pus și ventilator, ca să-ți oxigenezi mintea... Acu' ce mai vrei?

- Să-i fac o serenadă? glumește Adrian, întinzînd mîna după chitară...

- Vreau un lighean cu apă rece... pentru picioare! declară Ionică, de parcă ar fi găsit soluția salvatoare...

*

În timp ce Adrian aleargă pe la femeile de serviciu să-i găsească lui Ionică lighean, Mihai, obosit, se întinde, pentru cîteva minute, pe patul său. În minte îi apare Dana, ca de obicei în asemenea clipe, în care vrea să se liniștească...

"Ce-o fi făcînd ea acum? se întreabă şi gîndurile încep să roiască în jurul fiinţei, atît de îndrăgite, a fetei...

Din camera ei, Dana, cu "jurnalul" în mînă, parcă îi răspunde.

"Mai sînt cîteva zile pînă la sfîrşitul anului... Mîine merg cu tata la doctor! După *aceea*, oare ce va fi?!"...

Peste cîteva ore, dormitorul băieţilor se află în acelaşi "dispozitiv". Numai că, de data aceasta, Mihai este legat la cap cu un prosop. Cei doi "combatanţi", la masă, au caietele de exerciţii în faţă. Dar, nici unul nu mai lucrează.

- Curaj, Ionică! îl îndeamnă Mihai...

- Aş mai avea eu ceva, dar mi-e dor de nişte "poale-n brîu"! spune el, ducîndu-se direct la dulapul lui Adrian. Ia cutia, o desface dar... surpriză - în loc de plăcinte, un bileţel: "Linge-te pe bot!"

Ionică face o figură de mai mare mila. În acest moment, pe uşă apare Adrian. Văzîndu-şi colegul cu bileţelul în mînă, îl apucă rîsul.

- De ce rîzi, măi hainule? întreabă Ionică, înciudat.

- Şi zici c-ai mai vrea "poale-n brîu"?

- Vreau, mă, vreau! Nu vezi că am nevoie de calorii? Mi le consumă tiranul ăsta pe toate, silindu-mă să tocesc...

- Păi, atunci, de ce nu te serveşti? spune Adrian, deschizînd dulapul lui Ionică şi arătîndu-i plăcintele. Ţi le-am pus la nas, tocmai ca să nu te mai obosească, să nu-ţi

iroseşti preţioasele tale puteri!

Fotbalistul se repede şi vrea să înfigă mîna în "prada" mult dorită, dar Mihai îi închide uşa-n nas.

- Hai, Ionică, lasă prăjiturile! Cad greu şi, după ele, te-apucă somnul! Hai că... uite, un capitol mai avem şi eşti tobă! Iar mîine e *ziua cea mare*! Dacă scăpăm, întregul univers va fi mic pentru gloria noastră! Hai, un capitol, atît!

- Să mă omori şi p-ăsta nu-l mai învăţ! declară Ionică... Dar, după cîteva secunde, privindu-l pe sub ochi pe Mihai, adaugă:

- Doar dacă...

- "Doar dacă" ce? întreabă Mihai, disperat.

- Dacă faci şi tu ceva pentru mine!

Mihai îşi pune mîinile-n cap:

- Eu, pentru tine? Eu, pentru tine?!... repetă el. Păi tot chinul acesta pentru cine e, măi zănaticule?!

- Repet: învăţ şi ultimul capitol, dacă faci şi tu *ceva* pentru mine! spune Ionică, netulburat.

- Fac! Fac orice! răspunde Mihai, gîndindu-se că cine ştie ce trăznaie îi mai trece prin cap. Dar era hotărît, într-adevăr, pentru orice. Fac! spune încă o dată, fiindcă nu mai pot nici eu. Simt că înnebunesc!

- Juri? întreabă, ceremonios, Ionică.

- Jur! se aude răspunsul sec al lui Mihai.

51

Sala de clasă este împodobită sărbătorește!... Pe jumătatea dinspre fereastră a tablei, scrie, cu majuscule și cu cretă colorată:

"La revedere clasa a X-a !"

Elevii toți sînt în recreație, în afară de cei doi prieteni. Ionică, de lîngă ușă, își duce mîna dreaptă spre obraz, atrăgîndu-i atenția lui Mihai:

- Să nu cumva să dai înapoi! Adu-ți aminte: ai jurat! Mihai se află în dreptul băncii Danei, cu o floare în mînă. Prietenul său deschide ușa, cercetînd, din nou, coridorul.

- "Șasc"! anunță el și se dă de-o parte.

În clasă intră Dana, care rămîne uimită, surprinzîndu-l pe Mihai tocmai în momentul în care acesta "se pregătea" să-i pună floarea în bancă.

De după ușă, unde s-a ascuns, Ionică pare mulțumit, fiindcă i-a reușit stratagema: Dana "l-a prins pe Mihai asupra faptului". Asta voia!... Acum se strecoară neobservat afară.

Fata înaintează încet spre Mihai. Acesta îi zîmbește candid.

- Tu mi-ai pus florile? Și anul acesta, și anul trecut? îl întreabă contrariată.

- Da, răspunde Mihai pierit. Eu le-am pus!... Și

ochii lui, înflăcărați dintr-o dată, o fixează atent, dorindu-se lumini care să-i poată radiografia sufletul...

...Dana se întunecă:

"Află că nu mă interesează!" exclamă ea și, întorcîndu-i spatele, iese în grabă din clasă.

Mihai o ajunge din urmă pe culoar.

"Află că nici pe mine nu mă interesează - îi spune el cu vehemență. Îmi pare rău că m-am luat după Ionică. I-am spus că este o prostie... Astă-toamnă mi-am jurat că anul acesta *n-o să mă las*! Și tu nu știi... era cît pe-aci să nu-mi țin promisiunea... Noroc că am fost tare! Acum constat că n-ai înțeles nimic din toate frămîntările mele! Mai bine, o să trăiesc fără regrete!" Și, lăsînd-o pe coridor, se întoarce în clasă...

Aici, clipind din ochi, o descoperă pe Dana, nemișcată, în fața sa, în timp ce el a încremenit cu floarea în mînă.

Fata îl privește cu sentimentul unei revelații. Caută febril în buzunarul rochiei, scoate de-acolo niște ochelari pe care și-i așază pe față. Se uită la colegul său, de parcă acum l-ar descoperi...

- Mihai, mărturisește, tu i-ai spus lui Socrate să mă ducă tata la doctor, așa-i?

- Ce bine-ți stă cu ochelari! răspunde el, învăluind-o

într-o privire... de suflet.

- Îți mulțumesc! Ești un băiat nemaipomenit! șoptește Dana cu căldură.

- Atunci, pot să-ți ofer, în chip direct, această floare? întreabă Mihai, prinzînd curaj.

Fata o primește, zîmbindu-i frumos. Și, apropiind-o de buze, îi sărută ușor petalele albe, ca sufletul celor mai pure speranțe...

- Și pentru floare îți mulțumesc - pentru aceasta și pentru toate celelalte. Ca și pentru gestul tău... Iartă- mă că n-am știut...

În clipa aceasta se aude soneria de intrare la ore. Elevii dau năvală pe ușă. Isoscel! anunță unul dintre ei.

*

Acum tabla este aproape plină de formule matematice. Ionică scrie, în continuare, sigur de sine. Clasa întreagă îl urmărește cu sufletul la gură. La un moment dat, Mihai se crispează. Își mușcă buzele. Isoscel, urmărind ceea ce scrie Ionică, se încruntă și ea. Elevul își dă seama de greșeală, șterge rapid cu buretele și reia exercițiul, de data acesta rezolvîndu-l, în întregime, corect. Chipul profesoarei se luminează.

- Ei, Ionică, vezi că se poate? Nouă! exclamă, bucuroasă. Ia să vedem acum dacă îți iese media.

- Îmi iese și cu opt! mărturisește Ionică, fericit.

- Da, dar tu meriți nouă! zice Isoscel, așa că nouă îți pun în catalog...

Ei și cu aceasta am terminat și ultima oră și ultima zi din clasa a X-a, spune profesoara, închizînd catalogul și ridicîndu-se de pe scaun.

Tocmai atunci îl observă pe Socrate, într-o bancă, din spatele clasei. Intrase și el, o dată cu elevii...

- A, domnul diriginte! spune Isoscel. Și dumneavoastră erați aici? Mă scuzați că nu v-am observat.

- M-am gîndit - zice Socrate - că nu era drept ca numai ei să aibă emoții. De accea am venit și eu...

- Vă felicit, ați cîștigat!

Elevii aplaudă bucuroși.

- Ca dirigintă a clasei a X-a C, sigur, mi-aș fi dorit ca *ai mei* să pună mîna pe titlul de "Cei mai buni din liceu". Și astăzi era ziua hotărîtoare! adaugă Isoscel. Ați fost cu toții "la mîna lui Ionică"!

- Și la a dumneavoastră! se aude replica unui elev.

- Nu, nu! totul a depins de el, și de cei ce l-au ajutat să se pregătească... Eu n-am făcut decît să-i dau ceea ce merita. Așa că - încă o dată: felicitări și... bagă de seamă, Ionică - mai spune profesoara, întorcîndu-se spre el - să nu mă dezamăgești la... anu'!

*

După ieșirea lui Isoscel din clasă, Socrate îi întinde mîna lui Ionică. Acesta, emoționat, își șterge mai întîi pe pantaloni palma transpirată.

- Bravo, flăcăule! Te felicit..., deși ar trebui să plătești pentru toate emoțiile prin care au trecut colegii din cauza ta. Dar, în sfîrșit, trecem peste "plată". Cine știe, ca va veni odată și-odată!

Și pe tine te felicit, Mihai! Ești un băiat tare, ai fi bun de profesor! Și pe voi toți! adaugă Socrate, privind peste copiii adunați în jurul său...

52

A doua zi, cînd s-a făcut clasificarea după medii, toți ochii s-au îndreptat spre Mihai: ajunsese în fruntea clasei, ieșise primul!... Nici nu știa ce să spună, era ca năuc!... Urma, imediat după el, Vlad, "olimpicul" la matematică, apoi - Dana. Șerban, fostul premiant, pierduse competiția - era al patrulea sau al cincilea... Geta se afla pe undeva, în prima treime a clasei, iar Ionică "bătea cadența" ca încheietor de pluton. Era fericit, totuși, pentru că acum putea să asculte în liniște, înlăuntrul său, ritmul acelor bătăi... Oricît făcuse el pe grozavul, trecuse prin cîmpul plin de mine al spaimei și asta nu se putea uita ușor...

*

Mîine e serbarea de sfîrșit de an... După ultima discuție cu Socrate, mulți dintre colegii lui Mihai stau de vorbă pe aleea principală a parcului, din apropierea intrării în liceu. Rămăsese singur. Ionică plecase s-o caute pe Geta. Nu știu de ce, dar se simțea aproape stingher...

În noaptea trecută o visase pe mama lui. O visa des - și era foarte bucuros pentru acest lucru. "Vorbind" cu dînsa - fiindcă "vorbea" atîtea și-atîtea - avea o senzație ciudată, aproape sinonimă cu convingerea: i se părea că ea trăiește, că există încă și că trebuie s-o întîlnească undeva. De altfel, nu erau puține momentele în care avea impresia că se află în apropierea lui, că întinde mîna să-l mîngîie... așa cum se întîmpla cînd era el mic... Gestul începea de undeva de la frunte, mîna aluneca apoi ușor pe lîngă ochi, se rotunjea peste obrazul lui proaspăt, de copil, degetele ajungînd pînă lîngă ureche, întîrziind puțin - moment în care el i le prindea între obraz și umăr - , ca apoi să coboare pe sub bărbie și, în sfîrșit, să urce pînă în dreptul buzelor pe care, ocolindu-le într-o mișcare de mare delicatețe, le pregătea, parcă, pentru sărutul ce încheia, de fiecare dată, o asemenea mîngîiere.

Adevărul era că băiatul trăia încă așa de intens dorul după aceea ce-l adusese pe lume și că ar fi fost gata

oricînd să meargă "pînă la capătul pămîntului", dacă cineva l-ar fi asigurat că *acolo* o va găsi...

În noaptea de dinaintea acestei zile cu *soare* îl întrebase de salba maramureșeană, adică "unde e, să n-o piardă cumva!"... Se sculase cu spaimă și o căutase în dulap. Și, parcă spre a fi mai sigur de ea, o pusese în buzunarul interior de la haina de școală...

- Te felicit, Mihai! i se adresează Dana zîmbindu-i, în timp ce-i întinde un trandafir. Iată că a sosit momentul să-ți ofer și *eu* ție... o floare. Mă bucur foarte mult pentru asemenea clipă!... (Văzîndu-l cum se așezase, aproape trist, pe-o bancă mai retrasă de pe alee, Dana s-a apropiat de o tufă de trandafiri, a rupt pe cel mai frumos dintre ei, i-a curățat codița de țepi, l-a mirosit - făcînd un gest de parcă l-ar fi sărutat - și-apoi, cu el în mînă, s-a îndreptat spre băiat)...

Luat prin surprindere, *premiantul*, care se ridicase ca la comndă, a rămas fără grai. Cît de mult așteptase el... sufletul acelei *clipe*... Aproape că îi tremură mîna, primind floarea.

Îți mulțumesc! îi răspunde... dar te-aș ruga, te-aș ruga... repetă el încurcat...

Fata îl privește cu ochi calzi, întrebători:

- Ce anume vrei să mă rogi?

- Dana, se hotărăște Mihai să spună - aș vrea să-ți dăruiesc ceva..., ceva modest, dar la care țin foarte mult.

Poate n-o să-ți placă și, sigur, ai să mă socoți demodat... dar pentru mine acest *ceva* are o semnificație anume... Și, scoțind din buzunarul hainei salba maramureșeană, o oferă colegei sale.

Chipul fetei înflorește sub strălucirea unei bucurii intense.

- E foarte frumoasă, Mihai! exclamă ea, cercetînd-o, curioasă, pentru ca apoi să și-o prindă la gît.

- O am de la mama, adăugă băiatul - și-am dorit așa de mult... De un an întreg mă gîndesc la momentul acesta...

- Mi-ai făcut o surpriză extraordinară, să știi, îți mulțumesc din inimă! răspunde și, apropiindu-se cu o jumătate de pas de el, se înalță pe vîrfurile pantofilor, vrînd să-l sărute... Dar tocmai atunci, intrînd în fugă pe poartă, Șerban strigă spre toți colegii, întrebînd:

- Băieți, cine are "zero-unu"?

Elevii se adună, contrariați, în jurul lui.

- Cum adică "zero-unu"? se aude vocea lui Vlad.

- Grupa sanguină! răspunde Șerban, precipitat. Nea Pandele are nevoie! E internat la spital. Tata l-a operat! Trebuie să-i facă transfuzie... și nu știu ce s-a-ntîmplat, n-au destul sînge...

- Eu am "zero-unu"! sare Emil.

- Și eu, adaugă Adrian.

Ionică își consultă buletinul:

- Eu am "B3", dar merg și eu, se oferă el.

- Șerbane, și eu am "zero-unu", strigă Lia, apărînd dintre fete.

- Să mergem, atunci! Îi îndeamnă Vlad, luînd inițiativa. Și cu toții se grăbesc spre poartă. Cîțiva băieți pîndesc taxiuri. Iată - minune - că trec două prin fața liceului, la un interval de cîteva minute. Pe loc sînt asaltate de cei ce le așteptau...

Gestul Danei, speriat de strigătul lui Șerban, s-a oprit la jumătate de drum, în fața trandafirului, care luminează, de aproape, cele două chipuri, îmbujorate ca și petalele lui...

Mîna fetei o caută pe cea a lui Mihai. Amîndoi aleargă acum către poartă... Ionică tocmai oprise o altă mașină. Se urcă toți trei și o pornesc, în urma celorlalți, spre nea Pandele, omul care veghease drumul atîtor generații, străbătînd - cu urcușuri și meandre, prin lumini și umbre - anii școlarității lor...

În mașină a izbucnit, dintr-o dată, un cîntec... Mihai simte pe loc o căldură ce-i învăluie ființa. Căldura crește, crește, acum e adevărat foc!...

Rulează, în grabă, unul din geamurile mașinii. Doamne, ce se-ntîmplă?!... Din stradă, năvălește spre el, peste ei toți, același cîntec... Strada toată îl fredonează: și oamenii, și păsările, și pomii... Cu toții respiră aceeași melodie, rostesc aceleași cuvinte: "Ani de liceu/ Cu prietenii

pe viață/ Scumpii ani de liceu.../ Enigmatică *prefață*/ La *romanul* ce e doar al meu!"...

Mihai se uită spre Dana, apoi spre șofer. Ar vrea să-i spună acestuia din urmă să oprească puțin mașina, pentru cîteva secunde doar, ca el să poată întreba în liniște: "Nu vi se întîmplă, din cînd în cînd, să vi se *agațe*, așa, *ceva*, de suflet? Ca de pildă *o vorbă, un sunet, o frîntură de melodie*, care... Mie, da!... "Ani de liceu/ Cu emoții la română,/ Scumpii ani de liceu..."

Mîna lui Mihai mîngîie cu delicatețe și cu spaimă parcă mîna fetei...

Dana întoarce spre el ochii ei frumoși, de catifea ruginie și blîndă, care poartă pe brațe de flori sufletul. Buzele - de trandafiri învăpăiați - se apropie de cele ale lui Mihai.

Ionică, discret, închide ochii..., gîndindu-se la Geta!...

Prin oglinda retrovizoare, șoferul îi privește zîmbind... poate unei imagini ce se apropiase pe nesimțite de el, venind de departe și de demult...

SFÎRȘIT

ANDRIEȘ C. LUCIAN
Nr 1754
Biblioteca Personală

Comanda nr.4601 TEC
Editura IACOBI, Bucureşti, în colaborare cu asociaţia "ABC-DAVA", Chişinău

65 lei

ISBN 973-95260-4-7

editura iacobi